

ဝိညာဉ် ကျောက်

ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်မြို့များ

e-book - ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက် - yawaizin
အချောသတ် pdf တည်းဖြတ်သူ - eainoo

မြန်မာ e-book အဖြစ်
ပထမအကြိမ်
နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၀

မြန်မာများနတ်မောင် ကွန်မြူနတီ ဖိုရမ်းမှ
ထုတ်ဝေသည်။

သတိပေးချက်

ဤစာအုပ်သည် မြန်မာကျူးပစ်မန်ဘာများမှ
အခမဲ့ တင်ဆက်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသဖြင့်
အကြေးခွေဖြင့် ကူးယူရောင်းချခြင်း၊ အကျိုးအမြတ်
တစ်စုံတရာ အလို့ငှာ အသုံးချခြင်း တို့ကို ပြင်းထန်စွာ
တားမြစ်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၁၉ / ၂၀၀၁
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၈၂ / ၂၀၀၁ (၁၂)

စီစဉ်သူ

ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၂
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဘဌေးကြည်
ကာလာခွဲ - *Prestige*
ကွန်ပျူတာစာစီ - *Quality*
အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အောင်ဆက်
အမှတ် (၁၆၃)၊ ၄၈ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ) (၀၉၃၂)၊
အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၉၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- ၁။ မီးလင်းနေသော ဖယောင်းတိုင်
- ၂။ ညမဖတ်ရ (သို့မဟုတ်) သွေးစုတ်ရောဂါ
- ၃။ သတင်းပေးသူ
- ၄။ မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှစ်လုံး
- ၅။ လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်
- ၆။ ဘဝသံသရာ
- ၇။ သောကြာဖြူ
- ၈။ သွေးစုပ်ကောင်ကြီး
- ၉။ အဖြူရိပ်ကြီး၏ လက်ချက်
- ၁၀။ သေရွာပြန်စစ်သား
- ၁၁။ သံသရာပြန်လက်စား
- ၁၂။ ပင့်ကူဘဝ
- ၁၃။ မမြင်ရသောစုတ်ချက်

မီးလင်းနေသော ဖယောင်းတိုင်

၁၉၃၀ ခုနှစ်က စာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထံလာရောက်၍ ပဉ္စရူပံစာပုံနှိပ်တိုက် ဦးခဆိုသူရေးသော “တစ္ဆေပုံပြင်ဝတ္ထုများ” ကဲ့သို့ ဝတ္ထုညွှန်ပေါင်း တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုကြောင်း၊ ပုံပြင်များမဟုတ်စေဘဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသူများ၊ နှုတ်မှပြောဆိုသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်စေရမည့်အပြင်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းချင်းရာများ ပါရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ တစ္ဆေပုံပြင် မဟုတ်စေကာမူ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းနှင့် ဆက်သွယ်လျက် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အကြောင်းအရာများ ပါရှိက ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ယူ၍ လက်ခံပြီးလျှင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ မီးရထားပေါ်တွင် အမိန့်တော်ရ ဦးတင်မောင်ဆိုသူနှင့် တွေ့၍ ထိုသူထံမှ ယခုအောက်တွင် ရေးသားမည့် သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်စုံပုဒ်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ အထက်ပါ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူသည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် လှည့်လည်စုံစမ်း၍ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သော

အလွန်လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ထူးဆန်းသော တစ္ဆေခြောက်ပုံများမှစ၍ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုများကို အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် မထုတ်ဝေဘဲ ရှိရာ ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်က သိုမှီးထားခဲ့သည့် ဝတ္ထုများကို မည်သည့်သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍကိုမျှ မပေးဘဲ ယခု အလျဉ်းသင့်သော အခါမှသာ ဆိုင်ရာသို့ ပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခါအခွင့်သင့်၍ အကြောင်းညီညွတ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်စုဆောင်းထားသော ဝတ္ထုများကို ဤမဂ္ဂဇင်းများ၌ပင် ဆက်လက်၍ ရေးသားသွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

စာရေးသူ
၁-၃-၅၁

၁၉၂၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလဆန်းလောက်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကုန်သို့ သွားရန် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုအခါက မီးရထားများမှာ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ လမ်းတွင် စိတ်တထင့်ထင့် စီးရသော ရထားများမဟုတ်။ အေးချမ်းသာယာသော ခရီးသည်များဖြစ်သဖြင့် လက်မှတ်စစ်များကို လက်မှတ်ပြုရသည်မှတစ်ပါး အခြားစိတ်အနှောင့်အယှက် မရှိချေ။ အကယ်၍ ဒုတိယတန်းနှင့် လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ပါမူ တစ်နည်းအားဖြင့် လွန်စွာပင် စည်းစိမ်ရှိလှပေသည်။ ညဉ့်ဦးယံတွင် လယ်ကွင်းများမှ တိုက်ခတ်သော လေညင်းကလေးများကို ခံစားရင် ဆေးတံကို ပါးစောင်၌ ခဲလျက် သတင်းစာကို အေးဆေးစွာဖတ်ကာ တငြိမ်ငြိမ်လိုက်ပါသွားရသော ခရီးသွားခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးသွားသူများအတွက် မဆိုထားဘိဦး၊ အစဉ်အမြဲ သွားလာနေသူများအတွက်ပင် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ရှေ့နေစာမေးပွဲမှာ မတ်လကုန် ဧပြီလဆန်းလောက်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမည်ဖြစ်၍ ဥပဒေပါရဂူများ စု၍မေးသော နောက်ဆုံးတစ်လသင်တန်းကို တက်နိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့အေးချမ်းသော နေရာတစ်ခုတွင် အခန်းကလေးတစ်ခု ငှားရမ်းကာ စာများကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လေ့ကျက်နိုင်ရန် တစ်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ၃ လခန့်မှ တင်ကြို၍ သွားရန် စီမံခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့သော ညရထားနှင့် ဒုတိယတန်းလက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဝယ်ယူကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ နံနက် (၆) နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်သည်လမ်းရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေအိမ်၌ တည်းခိုရန် မြင်းရထားတစ်စင်း ငှား၍လာခဲ့၏။ မြင်းရထားသည် ပန်းဆိုးတန်းတစ်လျှောက်မှ မောင်းခဲ့၍ “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးသွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တည်းခိုမည့် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်နှင့် ၃-၄တိုက်မျှသာ ခြားလေသည်။

တိုက်တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်၍ နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ ဒုတိယအထပ် တံခါးဝတွင် ယခင်က ချိတ်ထားနေကျဆိုင်းဘုတ်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ဆန်ပွဲစားကုလားကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်၍ သွားမိတော့၏။ ဒရဝမ်ကုလားကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ယခင်က ဤအခန်းတွင် ရှေ့နေတစ်ယောက် နေသွားဖူးရာ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်ကပင် မည်သည့်နေရာသို့မသိ၊ ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာစိတ်ပျက်မိပါတော့သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းရှေ့နေကိုတွေ့၍ တည်းခိုခွင့်ရစေကာမူ စာကိုကောင်းစွာကျက်နိုင်မည့်နေရာ မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းရှေ့နေမှာ သားသမီး ၅ ယောက်၊ ခယ်မ ၂ ယောက်၊ ယောက္ခမကြီး တစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးတစ်ခန်း၌ ဤမျှလောက် အိမ်သူအိမ်သားများသည် အိမ်ထောင်နှင့် အတူနေရသည်မှာ စာမေးပွဲဝင်မည့်သူ တစ်ယောက်အတွက် သင့်လျော်သည့်နေရာ မဟုတ်ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အကြံထုတ်ရန် မြင်းရထားကို “ရှုမေးနီးယား” ဟိုတယ်သို့ လှည့်၍ မောင်းစေ၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေး၍ ဟိုတယ်မှာ ဖွင့်ခါစမျှရှိသေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း “ချိုတားဟာဇရီ” ကို မှာယူလိုက်လေသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို အေးဆေးစွာဖျော်၍သောက်ရင်း တည်းခိုမည့်နေရာကို အကြံထုတ်လျက်ရှိလေ၏။ ဗဟန်းအရပ်၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိဖူး၏။ သို့သော် ထိုသူမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တည်းခို၍ သင့်လျော်မည် မထင်။ ထို့ပြင် ဘိုင်စကုပ်စသော ပွဲလမ်းသဘင် ပျော်ရွှင်မှုများရှိရာ မြို့နှင့်လည်း ကွာဝေးလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တည်းခိုရန် မလိုလားချေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် စားပွဲတစ်လုံးခြားတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ထ၍လာပြီးလျှင် မီးခြစ်တောင်းလေ၏။ မီးခြစ်ပေးလိုက်သောအခါ သူ၏စီးကရက်ကို မီးညှို့ပြီးနောက် ဟိုတယ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ မီးခိုးရောင် ဘလေဇာအင်္ကျီ၊ မီးခိုးရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ တစ်ပတ်ရစ် နောက်ပိတ်ဖိနပ် အညိုကို ဝတ်ထား၏။ အသားဖြူပြီးလျှင် မျက်နှာမှာလည်း သနားကမားရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သတိထားလိုက်မိ၏။

ဘွိုင်ကုလားကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖက်ရည်အိုးထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ကို လည်းကောင်း၊ နို့ခရားထဲသို့ နို့အနည်းငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖြည့်စွက်လျက်ရှိစဉ် ကုလားကလေးမှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ဟန်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ဘွိုင် ... မင်းတို့ဟိုတယ်နားမှာ တိုက်ခန်းလွတ်တစ်ခုလောက် မရှိဘူးလားဟေ့”

“ရနိုင်ပါတယ် ဆပ် ... ဆပ် အမြဲနေမှာလား”

“အမြဲတော့ မနေဘူးပေါ့ကွယ်၊ တစ်လ နှစ်လ နေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်နဲ့ တစ်တိုက်ခြား သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး အပေါ်ဆုံးထပ်က အခန်းအားနေတယ် ဆပ်၊ အခန်းက ကျယ်လည်းကျယ်တယ်၊ သန့်ရှင်းလည်းသန့်ရှင်းတယ်၊ လေလည်း ကောင်းကောင်းရတယ်၊ ဝရန်တာလည်းရှိတယ်၊ ဓာတ်မီးလည်း ရှိတယ်၊ ရေရှိတယ် ဆပ်”

“အင်း အကောင်းသားဘဲ ... တိုက်ရှင်ကို မင်းသိသလား”

“သိပါတယ် ဆပ်၊ တိုက်ရှင်နေတာလည်း မဝေးပါဘူး၊ ဆပ် ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ပြမယ်”

ထိုအခါက အခန်းလွတ်များမှာ အလွန်ပေါသဖြင့် တိုက်ရှင်များသည် ပွဲစားများသာမက ဟိုတယ်အစေခံများကိုပင် အငှားနေမည့်သူများနှင့် ဆွယ်ပေးရန် အကြောင်းကြားထားတတ်ကြ၏။ ဤသို့ အိမ်ငှားများ ဆွယ်ပေး၍ ဈေးသင့်မြတ်သောအခါ ထိုက်သင့်သော ကော်မရှင်အခန္ဓန်းများ ရကြလေသည်။ ဤအကြောင်းများကို နောက်မှ ကျွန်ုပ် သိရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘွိုင်ကုလားလေးလက်ထဲသို့ ငွေတစ်ကျပ်ထည့်၍ လွတ်လိုက်ရာ ဘွိုင်ကုလားလေးလည်း သူ့ဖခင်ထံမှ အခွင့်တောင်းပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ပြန်ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး “ဘီလ်”ကို ရှင်းလင်းပေးခဲ့ပြီးနောက် ဘွိုင်ကုလားကလေးခေါ်ရာ တိုက်တန်းလျားသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ များစွာမဝေးလှသဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်သွားရာ မြင်းရထားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုမူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံတွင် အပ်ထားခဲ့ရလေသည်။

အခန်းလွတ်ရှိသော တိုက်မှာ တစ်ထပ်လျှင် အခန်းလေးခန်းစီဆောက်လုပ်ထားသော သုံးထပ် တိုက်တန်းလျားကြီးတစ်လုံးဖြစ်၍ အောက်ဆုံးထပ်တွင် ဘဏ်တိုက်များ၊ သက္ကလပ်နှင့် ပိုးထည်ရောင်းသောဆိုင်များ၊ ဖိနပ်ဆိုင်များ၊ ဘီလပ်ကုန်ရောင်းသောဆိုင်များ ဖြစ်ပြီးလျှင် အတော်ပင် သားနားသပ်ရပ်စွာရှိပေ၏။ ဒုတိယအထပ်များ၌လည်း အလုပ်တိုက်များ၊ ဗိုလ်ကပြားများနေသော အခန်းများဖြစ်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှပေ၏။ တတိယအထပ်များ မှာလည်း လူကုထံများပင် နေဟန်တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သမံတလင်းခင်းထား၍ သံတိုင်လက်ရန်းများရှိသည့် လှေခါးမှ တက်ခဲ့ကြရာ လှေခါးအကွေ့တိုင်း၌ ဓာတ်မီးလုံးများကို တွေ့ရသည့်အပြင် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းများမှာလည်း သံတိုင်ခေါက်တံခါးများဖြင့် တပ်ဆင်ထားရှိ၏။ တတိယထပ်သို့ ရောက်လတ်သော် လက်ဝဲဘက်ရှိအခန်းကြီးမှာ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဘွိုင်ကုလားကလေးသည် သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေ၏။

အခန်းတွင်း၌ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကြီးနှင့်တကွ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိပ်ခန်း ၁ ခု၊ ခြေရင်း၌ အိပ်ခန်း ၁ ခုရှိ၏။ ခြေရင်အိပ်ခန်းမှ နောက်ဖေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသော် ထမင်းစားခန်း ၁ ခန်း၊ အစေခံနေသော အခန်း ၁ ခန်း၊ ခေါင်းရင်းဘက် အိပ်ခန်းနောက်၌ ရေချိုးခန်း၊ ထိုနောက်၌ မီးဖိုရှိ၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် လေးထောင့်စားပွဲကြီးတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် ၄ လုံး၊ အိပ်ခန်း၌ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် ၁ လုံး၊ မှန်တင်ခုံ ၁ ခု၊ ဘီရို ၁ ခု၊ ထမင်းစားခန်းတွင် စားပွဲ ၁ လုံးနှင့် ကုလားထိုင် ၆ လုံး၊ အစေခံခန်းတွင် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် ၁ လုံးနှင့် စားပွဲဟောင်းကလေး ၁ လုံးရှိ၏။ ဓာတ်မီး ၄ ပွင့်၊ ရေဘုံဘိုင် ၂ ခု၊ အိမ်သာမှစ၍ သပ်ရပ်စွာ ရှိ၏။ အနံ ပေ ၃၀၊ အလျား ပေ ၅၀ ရှိသော အခန်းကြီးဖြစ်၍ ယခုခေတ်၌မူ တစ်လလျှင် အိမ်လခ ကျပ် ၂၀၀ ထက် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဆပ်၊ အခန်းကို ကြိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“အေးကွယ် ... ကြိုက်ပါပြီ။ တိုက်လခက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“မများပါဘူး ဆပ်။ အင်မတန် အဖိုးချိုပါတယ်။ တစ်လခြောက်ဆယ်ပါပဲ။ ဓာတ်မီးလုံး အသုံးပြုတဲ့အတွက်တော့ မီတာမှာကျသလောက် ဆပ်က ပေးရမယ်”

“အေးကွယ် ... ငါနားလည်ပါတယ်”

“အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောရအောင် ... ဆပ် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

တိုက်ရှင်သူဌေးမှာ ရဟူဒီလူမျိုး မုဆိုးမကြီးဖြစ်၍ ထိုတိုက်နှင့် တိုက်နှစ်လုံးကျော်တွင် နေထိုင်ရာ ဘွိုင်ကုလားသည် ကျွန်ုပ်အား တိုက်ရှင်ထံ ခေါ်သွားပြီးလျှင် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ တိုက်လခမှာ ဘွိုင်ကုလားပြောသည့်အတိုင်း ၆၀/- က မလျှော့နိုင်ကြောင်း၊ ယခင် ၇၅/- နှင့် ငှားသော တိုက်ခန်းဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေး ကျပ်တည်းရှားပါးသည့်အတွက် အဖိုးနှုန်းကို လျှော့ထားကြောင်း၊ မီးရေ အပြည့်အစုံရှိသည့်အတိုင်း မီးခကို မီတာတွင် ကျသလောက် ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဘီရိုများကို တိုက်ငှားနေသည့်အတွင်း သဘောအတိုင်း သုံးစွဲနိုင်ကြောင်း၊ တိုက်လခကိုမူ တစ်လအတွက် တင်ကြို၍ ပေးထားရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကုန်သည်လမ်းကြီးမှာ နေ့အခါများတွင် ဟွန်းသံများ၊ လူသံများဖြင့် တဂီဂီ တဂေါ်ဂေါ် ဆူညံလျက်ရှိသော်လည်း ဆိုင်နှင့် အလုပ်တိုက်ကများသဖြင့် ညဉ့်အခါများ၌မူ နေ့အခါ၌ ဆူညံသလောက် တိတ်ဆိတ်နေတတ်ရကား ကျွန်ုပ်အတွက် အသင့်လျော်ဆုံးနေရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်မှာလည်း အနီးဆုံးတွင် ရှိနေရကား အစားအသောက်အတွက်လည်း လွယ်ကူပေမည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရှင်နှင့် ဈေးတည့်ပြီးလျှင် တစ်လအတွက် ငွေ ၆၀/- ကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်စာကို “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်၌ စားပြီးလျှင် ဘွိုင်ကုလားကလေးကိုပင် ကူလီတစ်ယောက် ငှားစေ၍ အခန်းကို အမှိုက်သရိုက် ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်၊ သံသေတ္တာ၊ အဝတ်ဖာ၊ စာအုပ်ထုတ် စသည့်ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ထားသိုပြင်ဆင်စေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲနေထိုင်သော အိမ်ငှားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခွဲညားစွာ ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးပြီးနောက် အမွေအဖြစ်ဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအမြောက်အမြား ရရှိခဲ့ရာ၊ ယခုကဲ့သို့ ရှေ့နေစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမည် ကြံခြင်းမှာလည်း အပျော်သက်သက်မျှသာဖြစ်၍ စာမေးပွဲ အောင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့၌ အရေးမကြီးလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်၌ အပို ၁ လ၊ ၂ လခန့် အေးဆေးစွာ နေပြီးနောက်မှ ကြည်လင်အေးဆေးသော ဦးနှောက်ဖြင့် ဖြေဆိုတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဈေးနှင့် လမ်းမတော်ဘက်သို့ သွား၍ ရွက်ဖျင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် စားစရာများ၊ သစ်သီးနှင့် မုန့်သေတ္တာများ၊ ချော့ကလက်များ၊ ဖယောင်း တိုင်နှင့် မီးခြစ်ထုပ်များမှစ၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်း အချို့ကို ဝယ်ယူခဲ့၏။ သို့နှင့် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ကိုဖြန့်၍ ထိုင်ကာ ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ သောက် ရင်း ဤမျှလောက်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီး၌ တစ်ယောက်တည်းနေရမည့်အရေးကို တွေး၍ ပျင်းရိငြိုးငွေ့မိ၏။ အစားအစာများအတွက် ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် စီစဉ်လျှင် တိုက်ခန်းသို့ အချိန်မီလာ၍ ပို့မည်ဖြစ်သော်လည်း လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရန် သူငယ်တစ်ယောက် လို၏။ အစေခံချွတ်ကရားထားလျှင် မြန်မာသူငယ်များမှာ အများအားဖြင့် ဆောင့်ကြွားကြွား သူငယ်များသာ ပေါ်ပြီးလျှင် ရိုးဖြောင့်တည်တံ့သူများ ရှားပါးလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်ကို

လည်းကောင်း၊ ငွေကိုလည်းကောင်း၊ သခင်ကိုလည်းကောင်း ကျိုးနွံရိုသေလေ့ရှိသည့် ကုလားကလေးများကိုသာ ငှားလို၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဘွိုင်ကုလားနှင့်ပင် စီစဉ်ရရာ နောက်တစ်နေ့၌ ရပါစေမည်ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုနေ့ညနေစောင်း နေဝင်ရီတရော အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်သို့မထွက်မီ ကျွန်ုပ်နေရမည့် အိမ်ခန်းကို သေချာစွာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုမိ၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ဆိုအပ်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လေးထောင့်စားပွဲကြီး ၁ လုံး၊ ကုလားထိုင် ၄ လုံးဖြင့် အသင့်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်တင်ရှိရာ ထိုအပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏မွေ့ယာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်တို့မှာ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်လေသည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဘီး၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ရေမွှေးပုလင်းတို့မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြ၏။ ရေချိုးခန်းတွင် စည်ပိုင်း ၁ လုံးရှိသည့်အတိုင်း ရေများပြည့်နေပြီးလျှင် စင်ကလေးပေါ်တွင် ဆပ်ပြာခဲ၊ သွားတိုက်ဘူး၊ သွားတိုက်ဆေး အဆင့်သင့် တင်ထားဖြစ်၏။ ရေအိမ်၌လည်း ရေခွက်နှင့် “ဘရိုမိုပေးပါး” ခေါ် စက္ကူလိပ် အသင့်ရှိ၏။ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်၍ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ယူခဲ့သော ဒါန်ချိုင့်၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်စုံ၊ ယိုဘူး၊ မုန့်သေတ္တာ၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းထည့်သော သေတ္တာနှင့် ထမင်းစားပန်းကန်ပြား ၂ ချပ် ရှိနေကြသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေးဘက်ရှိ အစေခံအိပ်သည့် အခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ကုလားများသည် ထိုအခန်းသို့ ဝင်၍ပြင်ဆင်ဟန်မတူချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်သားကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်၌ပင် ဖုံ များထူထပ်စွာရှိ နေပြီးလျှင် စားပွဲဝိုင်းကလေးနှင့် ကုလားထိုင်မှာ ဖယောင်းတိုင်စိုက်၍ထွန်းသော ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် “ဖယောင်းတိုင်စိုက်”တစ်ခုရှိ၏။ ထိုဖယောင်းတိုင်စိုက်ရာတွင် အသစ်စက်စက် ဖယောင်းတိုင်တစ်ခုရှိ၏။ အနီး၌ကား ဖယောင်းတိုင် ၁၀ တိုင်နှင့် သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံး မီးခြစ်ဆံအပြည့်နှင့် ရှိ၏။

ထိုအစေခံအခန်းအတွင်း၌ ဓာတ်မီး မရှိသည့်ပြင် အချိန်မှာလည်း မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် “ဖယောင်းတိုင်စိုက်ခုံ”ပေါ်တွင် စိုက်၍ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို သစ်သားမီးခြစ်ဖြင့် အမှတ်မဲ့ မီးထွန်းလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်နှင့်ပင် အခန်းအတွင်းတွင် လျှောက်၍ကြည့်မိ၏။ လူမနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ မျက်နှာကြက်တွင် ကျပ်ခိုးများနှင့် အခန်းထောင့်များတွင် ပင့်ကူအိမ်များ ရှိနေသည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်သို့ ထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားလုံး ဓာတ်မီးများကိုငြိမ်း၍ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းတံခါးမကြီးကို အပြင်မှ သော့ခတ်ပြီးသော် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်တွင် ညစာစား၍ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်း၌နေရန် ပျင်းရိလှသဖြင့် “ဂလုပ်” ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရောက်ကာ ၆ နာရီပွဲကို ကြည့်ရှုလျက် ပွဲပြီးမှ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တိုက်ပေါ်သို့ တက်မိသော အခါ လှေခါးမှ ဓာတ်မီးပွင့်များ အားလုံး မီးငြိမ်းထားသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ဖြင့်ခြစ်ကာ တက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ဆေးတံကို အတော်သောက်မိခဲ့သဖြင့် မီးခြစ်ဆံမှာ နှစ်ချောင်းမျှသာ ကျန်တော့ရာ တတိယလှေခါးကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဆုံးမီးခြစ်ဆံ ကုန်သွားသဖြင့် သမံတလင်း လှေခါးကို စမ်း၍ တက်ခဲ့ရ၏။

တံခါးမကြီးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်၍သွားမိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစေခံအိပ်သောအခန်း ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ဓာတ်မီးခလုတ်ကို မဖွင့်နိုင်မီ ၂ မိနစ်ခန့်မျှ ကြက်သေသေကာ ရပ်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မလှည့်စားခဲ့သော် အောက်သို့မဆင်းမီ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို အသေအချာ မီးမှုတ်ခဲ့၏။ မည်သူသည် ဤမီးကို လာ၍ထွန်းနိုင်အံ့နည်း။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခါးထဲတွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို နှုတ်ပြီးလျှင် အစေခံ အခန်းဆီသို့ သွားလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင်မှာ စွပ်၍ထားသော အပေါက်ထဲသို့ ဝင်လုနီးပါး တောက်လောင်လျက်ရှိသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရှိရတော့၏။ အခန်းများကို လိုက်လံရှာဖွေရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများမှာ လည်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စဉ်းစားရန်တစ်ချက်မှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ရှင်ကလွတ်လိုက်သူဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်မရှိခိုက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အစေခံအခန်းတွင်း၌ အလွယ်တကူတွေ့ရသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိထွန်းထားပြီးလျှင် အပြန်ဘက် မေ့ကောင်းမေ့၍ သွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းညှိခဲ့ဖူးသဖြင့် မီးကို မငြိမ်းသတ်ဘဲ ထားမိ ကောင်းထားမိပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူများမှာ သတိချို့ယွင်းမှုများ ရှိတတ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိမလုပ်သောအလုပ်ကို လုပ်မိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း ထင်တတ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မီးမငြိမ်းနိုင်ဘဲ ထားခဲ့ ဟန်ရှိသည်ဟု ဤထင်မြင်ချက်နှင့်ပင် စိတ်ကျေနပ်ရပြီးလျှင် ထိုညအဖို့ အချိန်ကုန်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရလေ၏။ ညဉ့်အိပ်ရာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ကောင်းစွာ အိပ်စက်ရ၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်စနောင့်စနင်းရှိသည်နှင့် နံနက် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အိမ်ရှင်ရဟူဒီမကြီး တိုက်သို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားပေးထားသော အခန်း၌ အပိုသော့တူ ရှိ မရှိကို မေးမြန်းရာ ရဟူဒီမကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ...

“မရှိဘူး ဒီတစ်ချောင်းပဲ ရှိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှိရင် လိုချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစေခံကို တစ်ချောင်း ပေးထားချင်လို့ပါ”

ဤအဖြေနှင့် ကျေနပ်ပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ယမန်နေ့ညက မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်းသို့ ဖွင့်မဝင်ကြောင်း ပို၍ ထင်ရှားပြီးလျှင် “မီးထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်” မှာလည်း ကျွန်ုပ် သတိမေ့လျော့ခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အောက်မေ့၏။

ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘွိုင်ကုလားက ငှားပေးသဖြင့် “မုနီ”ဆိုသူ အစေခံ ကုလားကလေးတစ်ယောက်ကို ရရှိခဲ့ရာ ကုလားကလေးမှာ အလွန်ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ ခိုင်း၍ကောင်းလှ၏။ အစမှာ တစ်နေ့လျှင် ၂^၀/- မျှပေးရ၍ သူ၏အလုပ်ဝတ္တရားမှာ နံနက် (၆)နာရီတွင် ရောက်၍ ညနေ (၆)နာရီတွင် ပြန်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ကုလားကလေး ရောက်လာသောအခါ နံနက်စာနှင့် ညစာသာမက လက်ဖက်ရည်နှင့် နေ့လည်စာများကို ယူ၍

စားသောက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ ညနေစာကို ဟိုတယ်မှ ခပ်စောစောယူ၍ စားပြီးလျှင် အားလုံး အလုပ်ကိစ္စများ ပြီးသောအခါ ၆ နာရီခွဲလောက်၌ မှန် ပြန်သွားလေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းမထွက်ဘဲ စာဖတ်လျက်ရှိသဖြင့် ည ၉ နာရီကျော်မှ စာအုပ်ကို လက်က ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နောက်ဖေးသို့ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန်သွားမည်ဟု အိပ်ခန်းမှ ဧည့်ခန်း ဘက်သို့ထွက်လိုက်ရာ အစေခံခန်းမှ ထိုးထွက်နေသော မီးရောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် အံ့အားသင့်၍ သွားမိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်း သွား၍ကြည့်ရာ မည်သည့် အချိန်က ထွန်းထားသည်မသိ၊ ဖယောင်းတိုင်မှာ စိုက်သည့်နေရာ အပေါက်တွင်းသို့ ရောက် လုမတတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအကြိမ်ကား ကျွန်ုပ် အသေအချာ မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ညက အမှတ်မထင် ဖယောင်းတိုင်အသစ်တစ်ခုကို စိုက်ပစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုနေ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မထွန်းညှိ၊ မည်သူမျှလည်း ထွန်းညှိခြင်းမရှိဘဲ မီးတောက်နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အယူသည်းသူလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဤအချင်းအရာများကို တွေ့ရသောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်းများထကာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်မိ၏။

အိမ်ရှင်ရဟူဒီမကြီး ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မကျေနပ်နိုင်ချေ။ သူက ခိုင်းစေသော လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့်အခိုက် အခန်းကို ဖွင့်၍ ဝင်မည်ဆိုက ဝင်နိုင်၏။ ဤသို့မှ မဟုတ်ခဲ့သော် ယခင်က ဤအခန်းကို ငှားရမ်းနေဖူးသူ တစ်ယောက် လက်ထဲတွင် သော့တူ ၁ ချောင်း ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသူ၌ မည် သည့်ရည်ရွယ်ချက် ရှိလေသနည်း။

အထက်ပါ မေးခွန်းများကို စိတ်ထဲတွင် မေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက် တည်း နေရခြင်းထက် အတူတူအိပ်နိုင်မည့်သူတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းထားရသော် စိတ် သက်သာရာ ရမည့်အကြောင်း သိသည်နှင့် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံ စုံစမ်းရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ရှင် ရဟူဒီမကြီးထံသို့ အလည်အပတ် လာရောက်လေဟန်ဖြင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပြီးနောက် စကားစပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နေသောအခန်းတွင် ယခင်က မည်သူနေဖူးကြောင်း အမှတ်မဲ့ မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

- “ဒီအခန်းမှာ အရင်က မိန်းမတစ်ယောက် နေသွားဖူးတယ်”
 - “မြန်မာလူမျိုးပဲလား ခင်ဗျာ”
 - “မြန်မာလို ပြောတာပဲလား၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် ရှမ်းစပ်နဲ့တူတယ်”
 - “ရှမ်းပြည်နယ်က လာနေတာလား ခင်ဗျာ”
 - “ဘယ်က လာနေတာတော့ မသိဘူးရှင်”
 - “နောက်တော့ သူ ပြန်သွားသလား”
 - “ဆုံးသွားတယ်ရှင်”
 - “ဪ ... သေသွားတယ်လား”
 - “ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီမှာပဲ သေသွားရှာတယ်”
- မိန်းမကြီးသည် သူပြောသောစကားများ လွန်သွားလေသလားဟု ထင်မှတ်ဟန်ဖြင့်

နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားများကို ခပ်ထစ်ထစ်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမဧည့်သည်များ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်သည် “ဂျူဘီလီဟော”တွင် ပြသလျက်ရှိသော ပြပွဲသို့ သွားချင်စိတ်ပေါ်လာသည်နှင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ပြပွဲမှာ ညနေခင်းများတွင် အလွန်လူစည်ကားသည့်အတိုင်း အခြားလက်မှုပညာဆိုင်ရာများကို ကြည့်ပြီးနောက် မြောက်ဘက်တံခါးအနီးရှိ ပန်းချီကားများ ပြသည့်ရုံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာများမှာ အခြားနေရာများလောက် လူမစည်ကားသော်လည်း ပန်းချီကားတစ်ကားရှေ့၌ လူများ ဝိုင်း၍ကြည့်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရောနှောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဝိုင်းကြည့်ရှုနေသော လူစုမှာ အများအားဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများက များ၏။ ပုံမှာ (ဝက်စံတံတား)၏ ပုံဖြစ်၍ နေဝင်ချိန် နောက်ခံထားကာ ဆေးရောင်စုံဖြင့် ဆွဲထားသော ပုံဖြစ်ပြီး လျှင် အနေအထား အလွန်ပင် ကျလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကား ရေးဆွဲသူအား စိတ်ထဲက ချီးကျူးပြီးလျှင် ရုံရှေ့မြက်ခင်းပေါ်၌ ခင်းထားသော စားပွဲရုံမှ လင်မနှစ်တစ်ခွက်ကို မှာ၍ သောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် ပန်းချီကားကြည့်နေသော လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စားပွဲသို့ပင် လာရောက်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုသူသည် စကားပြောလိုဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့် လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကားကဖြင့် သိပ်ကောင်းတဲ့ကားဗျာ၊ ဆေးစပ်ပုံရော၊ အလင်းအမှောင်ရော၊ အချိုးအစားရော တကယ်သဘာဝကျတဲ့ ကားပါပဲ”

“ကောင်းဆို တကယ့်နေရာကိုသွားပြီး တကယ် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဆွဲတဲ့ ကား ကိုခင်ဗျ”

“မိတ်ဆွေက ဒီပန်းချီကား ဆွဲတဲ့လူကို သိလို့လား”

“ဒီကားဆွဲတဲ့လူက ကျွန်တော်ပါပဲ”

“တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲခင်ဗျာ။ ကျုပ်က ပန်းချီပညာကို မတတ်ပေမယ့် ဒီလို အနုပညာသည်တွေကိုတော့ သိပ်ပြီး ကြည်ညိုတာပဲ။ မိတ်ဆွေက ရှမ်းပြည်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ အနေများပါတယ်”

“မိတ်ဆွေနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“မောင်သောင်းပါတဲ့ခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေကကော”

“ကိုတင်မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေပါဦး မိတ်ဆွေကို ကျုပ်တစ်ခါ မြင်ဖူးပါတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျွန်ုပ် ထမင်းလခပေးစားသော “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်တွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ဖူးကြောင်း အမှတ်ရလာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက် အကြောင်းကိုတစ်ယောက် မေးမြန်းစုံစမ်းကာ ယခင်ကထက် ပိုမိုရင်းနှီးလာပြီးလျှင် တစ်နာရီ ခန့်မျှ စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ပြပွဲမှ ပြန်တော့မည်ပြုရာ မောင်သောင်းသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ပေးရာ ကတ်ပြားပေါ်တွင် (ခွန်သောင်း၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကျောက်မဲမြို့၊ ခေတ္တ ရန်ကုန်၊ အမှတ် ၁၁၂ ကနူးလမ်း) ဟု ရေးသားပါရှိလေ သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ရန်ကုန်လိပ်စာ မရိုက်ရသေးသဖြင့် ကတ်ပြားနံဘေးမှ

တိုက်နံပါတ် (...)၊ ကုန်သည်လမ်း၊ “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်အနီးဟု ရေးပေးလေသည်။ ခွန်သောင်း (ခ) မောင်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်လိပ်စာကိုမြင်လျှင် တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်ကာ ရှိနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ...

“မိတ်ဆွေနေတဲ့တိုက်က ဟိုတယ်အနောက်ဘက်၊ တစ်တိုက်ခြား တိုက်နံကြီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းနံပါတ် ၁၄ လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီအခန်း ကျွန်တော် အသိသားပဲ”

“ဘယ်လိုသိပုံလဲ”

“ကျွန်တော့်အသိတစ်ယောက် အရင်က ဒီအခန်း နေသွားဖူးတယ်”

“စောမာလာဆိုတဲ့ မဟာဒေဝီတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကို တခြားလူ တွေမသိအောင် နာမည်ပြောင်းပြီး (မပန်းရုံ)ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နေသွားတယ်”

“ဘာပြုလို့ နာမည်ပြောင်းပြီး နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါမိတ်ဆွေ၊ သူ့ယောက်ျား စော်ဘွားဟာ အင်မတန် စိတ်ခက်ထန်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်းပြည်မှာ ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အမတ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ မသင့်မမြတ်ဖြစ်ကြတာနဲ့ နောက်ဆုံး တိုင်းပြည်က ထွက်သွားကြရတယ်။ စော်ဘွားအပေါ်မှာလည်း ဒီမိန်းမက အင်မတန် ဩဇာရှိတယ်။ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တာကလည်း ဒီမိန်းမသဘောအတိုင်းပဲ။ ဒီမိန်းမ မရှိလျှင် ယောက်ျားဟာ သည့်လောက် တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်မှာ ဆိုးသွမ်းမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ စော်ဘွားက ပထမ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူထွက်ပြေးတာလည်း အထမမြောက်ပါဘူး။ ကျောက်မဲဘူတာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရရှာတယ်။ နို့ပေမယ့် မိန်းမကတော့ ကြံဖန်လွတ်သွားပြီး နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်”

“နောက် ဒီမိန်းမ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မိတ်ဆွေ”

“ဒီတိုက်မှာပဲ သေသွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ဧကန္တ ဒီမိန်းမ မရှိတုန်းက အခန်းသေ့ကို တစ်ယောက်ယောက် ရသွား ပြီထင်တယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ မိတ်ဆွေ”

“ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ အဲဒီသေ့ ရသွားတဲ့လူက ကျုပ်အခန်းကို မကြာမကြာ ဝင်ပြီး နှောင့် ယှက်နေတာပဲ”

“ဘယ်လိုဝင်ပုံလဲဗျ”

ထိုသူမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ဖွင့်ပြောလိုသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည် မထင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မီးထွန်းလျက်ရှိသော ဖယောင်းတိုင် တွေ့သည့်ကိစ္စကို ပန်းချီဆရာခွန်သောင်းအား အလုံးစုံဖွင့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သောင်းက ...

“မိတ်ဆွေ ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့ဗျာ။ စောမာလာမှာ သူနေတဲ့နေရာကို ရန်သူတွေ သိသွားမှာစိုးလို့ အစေခံတောင် မထားဝံ့ဘူး ခင်ဗျာ။”

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သူ မဟာဒေဝီအဖြစ်နဲ့ နေစဉ်က ကျွန်တော့်အမေက သူ့ကို စာသင်ပေးရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။”

“ဒါနဲ့ နောက် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဗျ။ ပြောစမ်းပါဦး။”

“ရန်ကုန်ကို သူလာနေပေမယ့် သူ့နောက်က ရန်သူတွေ အမြဲလိုက်နေတာ။ သူတို့က လျှို့ဝှက်အသင်းသားတွေဗျ။ ဒီမိန်းမကို မသတ်ရသမျှ သူတို့ စိတ်မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကျောက်မဲ ဘူတာမှာ သူ့ယောက်ျားကို သတ်ရတာလည်း ဒီအသင်းသားတွေရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ သူ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်တော်ကြားရတော့ သူ့အခန်းကို ကျွန်တော်သွားတာ တစ်ခါ နှစ်ခါတော့ သူ လက်ခံစကားပြောပါသေးရဲ့။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်တောင် အတွေ့မခံတော့ ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်လို အမျိုးသားချင်း၊ ဇာတိတူအချင်းချင်းကိုတောင်မှ မယုံကြည် တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။”

“သိပ်လည်း ကြောက်နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။”

“ကြောက်တာပေါ့ဗျာ။ သူဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် လာပြီး မုချသတ်မယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌသိတာပဲခင်ဗျ။ လုံးကြီးပေါက်လှနဲ့ အစက အင်မတန်ချောတဲ့မိန်းမဟာ စိတ်မကောင်းတာ ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ။ ဝါးခြမ်းပြားထောင်ထားသလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

“အင်း ပြောပါဦးဗျာ”

“ထမင်းစားတာကိုတောင် ဟိုတယ်က ဘွိုင်ကုလား မိန်းမက လာပို့ရတယ်။ ပို့တော့ လည်း အိမ်ထဲမဝင်ရဘူး။ အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ချထားခဲ့ရတယ်။ သူ့နေတော့လည်း အိမ်ရှေ့ခန်း မှာ လူမြင်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ နောက်ဖေးဘက်က အစေခံနေတဲ့ အခန်းမှာပဲနေတယ်။ အိပ်တော့လည်း အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ အိပ်တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ထမင်းလာပို့တဲ့ ဘွိုင်ကုလား မိန်းမက အခန်းတံခါးခေါက်တာ မရတာနဲ့ ကြောက်ပြီး သူ့ယောက်ျားပြော၊ သူ့ယောက်ျားက တဆင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားပြီး အခန်းတံခါးကို အတင်းဝင်ဖွင့်ကြည့်ကြတော့ အဲဒီအစေခံနေတဲ့ အခန်းထဲ မှာ သေနေတာ တွေ့ရတော့တာပဲခင်ဗျာ။ မျက်နှာမှာလည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ သေခါနီး အင်မတန်ကြောက်ပြီး သေတဲ့လက္ခဏာနဲ့ ပုစွန်မျက်စေ့လို ပြူးထွက်နေသတဲ့ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ အနားမှာလည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ဟာ နောက်ဆုံး အရည်ပျော်ပြီး လျှောက်စီးသွားတဲ့ အရာကိုပါ တွေ့ရတယ်ဆိုတာကိုးခင်ဗျ”

“ဪ ... သူ့အိပ်ရာနားမှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားခဲ့တဲ့ အရာ တွေ့ရ တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခန်းကလည်း အစေခံအခန်းထဲမှာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အစေခံအိပ်တဲ့အခန်းဆိုလို့ ဒီတစ်ခန်းပဲ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။ ဒီမိန်းမ မသေခင်တစ်ရက်က အခန်းရှေ့မှာထားတဲ့ စာထည့်တဲ့ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ (နင်နေတဲ့နေရာ သိပြီ။ နင် သတိသာထားပြီး နေတော့) ဆိုတဲ့ သတိပေးစာ တစ်စောင် ရတယ်ဆိုပဲခင်ဗျ”

“ဒီဟာ အသင်းသားတွေက သတိပေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

သေသူ မပန်းရံ (ခ) ရှမ်းမ စောမာလာ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ဤနေရာတွင် ပြီးဆုံးသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီဆရာခွန်သောင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုခြင်းကို အလျဉ်းယုံကြည်သူမဟုတ်သဖြင့် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နေမြဲအတိုင်း ဆက်လက်နေထိုင်၍ မုနိအား ကျွန်ုပ်အတွက် ညစာကို ဟိုတယ်မှ ယူခဲ့စေပြီးလျှင် တိုက်ခန်း၌ စားသောက်၏။ ညနေ ၆ နာရီခွဲသို့ ရောက်သောအခါ မုနိသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

မိုးချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ပြီးလျှင် (ရတနယ်)ရေးသော ကျောင်းသားသုံး သက်သေခံဥပဒေစာအုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် စာဖတ်၍နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်များမှာ စာထဲသို့မရောက်ဘဲ ခွန်သောင်းပြောလိုက်သော ဤအခန်း၌ သေဆုံးသွားသည့် မဟာဒေဝီ စောမာလာ အကြောင်းကိုသာ စိတ်စွဲလျက်ရှိသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ဖူးသော်လည်း အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်တွင်းဟောက်ဟောက်နှင့် ဝါးခြမ်းပြားထောင်ထားသကဲ့သို့ ပိန်ကြံလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ထဲတွင် မြင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ ယမန်နေ့ညများက လာရောက်နှောင့်ယှက်သူသည် အခန်းတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ရှိနေပြီကို သိနေလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ယခုညတွင် လာရောက်နှောင့်ယှက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ နောက်ဖေးတံခါး၊ မီးဖိုတံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း အတွင်းမှနေ၍ ကန့်လန့်ထိုးကာ သော့ချိတ်ချ၍ လုံခြုံစွာပိတ်ထားပြီဖြစ်ရကား အကယ်၍လာခဲ့သော် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ သော့ကိုသာ ဖွင့်၍ လာနိုင်ပေတော့မည်။ ထိုတံခါးကိုလည်း အသေအချာ သော့ခတ်ထားပြီး ဖြစ်၍ သော့လည်း ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲ၌ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ အသံကိုပင် နားစွင့်ထောင်လျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် အိမ်ရှေ့မှ တစ်ခါတစ်ရံ ကားဖြတ်သွားသံများ၊ အလုပ်တိုက် ဒရမ်များ၏ အသံများကို ကြားရသည်မှတစ်ပါး မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပင်မပါလှသော်လည်း ဆေးတံကို တစ်ဆုံပြီးလျှင် တစ်ဆုံ ဆေးထည့်၍ သောက်ရင်း ဥပဒေစာအုပ်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီးဖတ်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ၁ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်ခန့်သာလိုတော့ကြောင်း သိရတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ဖေးထွက်ရန်နှင့် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် အမှတ်ရလာပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုထွန်းညှိ၍ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ပြီးလျှင် အလယ်ဆောင်ကြားလမ်းမှ နောက်ဖေးဘက်သို့လျှောက်ခဲ့၏။ ဆောင်ကြားမှ ကျွန်ုပ်၏ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်မှတစ်ပါး မှောင်အတိပြီးလျက်ရှိရာ အစေခံအိပ်သောတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မည်သူပိတ်ထားလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်ပင် ပိတ်မိလေသလော မပြောတတ်ချေ။ သို့သော် အခန်းတွင်းမှ မှေးမှိန်စွာထွက်လာသော အလင်းရောင်ကို သော့ပေါက်မှ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ပင် အသက်ရှူရပ်သွားလှမတတ် အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။

အကယ်၍ တံခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်က အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ပိန်ကြံလှသော မိန်းမကြီးသည် သွေးမရှိသောအသားများ၊ အရောင်အဆင်းမရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ရင်ဆိုင်တွေ့မည်လောဟု စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ တစ္ဆေသရဲကို မယုံကြည်သော်လည်း

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်ရှိ မွေးညင်းကလေးများအား ထောင်၍လာစေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းမှ တောက်လျှောက် ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် လမ်းပေါ်တွင် အခြားသူများနှင့်အတူ ရောနှောနေလို လှ၏။ သို့သော် စိတ်သာရှိသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လေလွင့်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်စိတ်များကို ပြန်၍စုဆောင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပြီးလျှင် မီးညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို လက်ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်သွားတော့၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ကျွန်ုပ်တွေးထင်သည့်အတိုင်း မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ယခင်က ရှိသည့်အတိုင်း မဟာဒေဝီသေဆုံးသွားသည်ဆိုသော ခုတင်လွတ်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် ခုတင်နံဘေး စားပွဲဝိုင်းပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်စိုက် ကြေးတိုင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်သည် မီးလင်းကာ အောက်ခြေသို့ ရောက်လုမတတ်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်လွတ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ထူးဆန်းသောဖြစ်ပျက်ပုံကို စဉ်းစား လျက်ရှိ၏။ သေသွားသော မဟာဒေဝီ၏ဝိညာဉ်သည် ဤအစေခံအခန်းထဲ၌ ရှိနေကာ ဖယောင်း တိုင်ကို မီးထွန်းညှိခြင်းဖြစ်လေသလော။ မမြင်ရသောတစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သေသူသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ကြောက်စိတ်ပြေရန် ထွန်းညှိခဲ့ခြင်းကို ယခုလည်း ထိုဝိညာဉ်ပင် ဆက်လက်ထွန်းညှိနေခြင်း ဖြစ်လေသလော။ ကျွန်ုပ်သည် ဝိညာဉ်လောကကို အယုံအကြည် မရှိသော်လည်း ဝိညာဉ်လောက၏ ထူးဆန်းပုံများကို ကြားဖူးခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့ကို ယုံကြည်ရ မည်လော။ ဤပြဿနာများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ရှင်းလင်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ မီးကိုငြိမ်းသတ်၍ ဖယောင်းတိုင်တိုကလေးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အခန်းကို ပိတ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အိပ်မည့် အဖော်ယောက်ျားတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း မုနိအား ပြောပြထားဖူးသဖြင့် နောက်နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ မုနိသည် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနှစ်ရက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ည ၇ နာရီမှ နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ အတင်းဇွတ်မှိတ်၍ အိပ်နေခဲ့သဖြင့် ထိုအစေခံအခန်းထဲသို့လည်းမရောက်၊ ဖယောင်းတိုင် မီးလင်းသည်၊ မလင်းသည် ကိုလည်း သိခွင့်မရခဲ့ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

မုနိခေါ်လာသောသူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ မောင်ဘကျော်ဆိုသူဖြစ်၍ ဇာတိအားဖြင့် အညာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏အလုပ်အကိုင်မှာ နံနက် ၆ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးများကို ယူပြီးလျှင် ရေကျော်ဈေး၌ သွားရောက်ရောင်းချရ၍ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ရန် မည်သည့်တာဝန်မျှ မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ညလျှင် အိပ်ရုံမျှနှင့် ငွေ ၅/- ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အဖော်လုပ်ကာ လာ၍အိပ်ရန် သဘောတူခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည့်ပြင် ဟိုတယ်မှ ဘျိုင်ကုလားကလေးသည်လည်း ထိုသူအိမ်နားတွင်နေသဖြင့် သူ၏အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်ကြောင်း အာမခံရာ ကျွန်ုပ်လည်း ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

ကိုဘကျော်သည် ထိုနေ့ညနေတွင် အလုပ်ဝင်ရန် သူ၏အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို ယူ၏။ ကျွန်ုပ် တိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာ မုနိမှာ အဖော်တစ်ယောက်တိုးလာသဖြင့် အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သည့် လက္ခဏာနှင့် ရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အဖော်နှင့် အိပ်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အားတက်မိ၏။

ကိုဘကျော်သည် အလိုက်သိတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခန်းများရှိ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်း၊ ရေအိမ်နှင့် ရေချိုးခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်ဟောင်းများကို ဖုံးသုတ်ခြင်းများကို မှန်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ရပေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။

အိမ်ကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကိုဘကျော်သည် သူ၏ အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို အစေခံအိပ်သော အခန်းထဲသို့ သွင်းသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုဘကျော် ... ဘယ်မှာလဲ”

“နောက်ဖေးခန်းကလေးမှာပေါ့ဆရာ။ သိပ်ပြီးနေရာကျတာပဲ ဆရာရေ။ ကျွန်တော့် အတွက် တမင်လုပ်ထားသလိုပဲ။ ကွပ်ပျစ်ကလေးနဲ့၊ အနားက ကုလားထိုင်နဲ့၊ စားပွဲကလေးနဲ့၊ မအိပ်ချင်သေးရင် စာကြည့်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်တွေလည်း ကြွက်လျှောက်ပေါ်မှာတွေ့ပါကလား ဆရာရဲ့။ ဆရာထားသလား”

“မထားပါဘူး။ အရင်က အိမ်ငှားနေသွားတဲ့လူရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။”

“ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ကျုပ်က အိမ်ရှေ့ခန်းများ အိပ်မလားလို့ပါ”

“ဆရာ အလိုရှိရင် ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ဆရာ။ မဝေးလှပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အအိပ်ဆတ်ပါတယ်”

“အေးလေ ... ဒါဖြင့်လည်း အိပ်တာပေါ့”

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်က ဖွင့်၍ပြောလိုက်မည်ဟု အောက်မေ့မိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အစွဲအလမ်းကြီးသူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကြောက်တတ်သည်ဟု သူစိမ်းတစ်ယောက်က အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကို စိုးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယုံကြည်သဖြင့်တစ်ကြောင်း ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ဖွင့်၍ မပြောလိုက်မိချေ။

အိမ်တွင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူများ လုံလောက်စွာရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ညနေစောင်းတွင် ဘုရင်မပန်းခြံ (ယခု ဗန္ဓုလပန်းခြံ) သို့ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေ၏။ အနောက်ဘက်ဆီသို့ရောက်ရာ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုခဲရင်း လေညင်းခံနေသော ခွန်သောင်းကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အနားတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်မိလေ၏။

“ဘယ်နဲ့လဲဗျ ကိုတင်မောင်။ ဘယ်ကလှည့်ပြီး လာတာလဲ”

“ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တာဘဲဗျာ။ အခု အိမ်မှာ အဖော်ရနေပြီဗျ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကုလားကလေးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကုလားကလေးက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဈေးရောင်းလေတော့ ညမအိပ်နိုင်ပါဘူး။ ။ကြောင့် ညအိပ်မယ့်အဖော်တစ်ယောက် ငှားလိုက်ရတယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“ကိုဘကျော်တဲ့ဗျ။ လူက အညာသား လူရိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ခမျာ ဆင်းရဲရှာတယ်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ အိပ်ရုံနဲ့ တစ်ညတစ်ကျပ်ပေးတော့ သူလည်း သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် သူက ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

“အစေခံအခန်းကလေးထဲမှာပေါ့ဗျာ။ အခန်းကလေး သိပ်သဘောကျတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်က ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကလေး သွင်းသွားတာဘဲ”

“ကျွန်တော်သာ ကိုဘကျော်ဆိုရင် ဒီအခန်းမှာ မအိပ်ဘူးဆရာ”

“ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“အလကားပဲ”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ သူ သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူဆိုတာ သိမှကြောက်တယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... အညာသား ဘုမသိဘမသိမို့ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ၃ တိုင် မီးလင်းရင် လူသေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့တော့ အယူမရှိပေါင်ဗျာ။ ယုံလည်း ဘာမှမယုံဘူး”

ထို့နောက် ခွန်သောင်းလည်း စကားဖြတ်၍ ပန်းချီပညာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆူးလေဘုရား၏ပုံတော်ကို ဤနေရာမှနေ၍ မြင်ရပုံကို ရေးဆွဲက အလွန်ပဏာရမည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ငယ်မှောင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ကြ၏။ ကိုဘကျော်သည် နံနက် ၆ နာရီ အိပ်ရာမှထမည့်အကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် အစေခံနေသောအခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်ရပြီဖြစ်၍ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချ၍အိပ်သောကြောင့် တုံးထိုးထားဘိသကဲ့သို့ အိပ်ပျော်၍သွားလေရာ နံနက်တွင် အခန်းတံခါးကို အပြင်က ကုလားကလေး ခေါက်သော အခါမှ နိုးလေသည်။

မုန့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဝါသနာအတိုင်း အိပ်ခန်းထဲတွင် ဆေးတံ ကို မီးထွန်းညှိ၍ မှိန်းနေစဉ် မုန့်၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို ကြားရသောအခါမှ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာမိ၏။ ဖြစ်ရပုံမှာ မုန့်သည် ကိုဘကျော်အိပ်သော အစေခံအခန်းကို အပြင်မှ တွန်း၍ဖွင့်ကြည့်ရာ မလှုပ်မယှက် မျက်လုံးများပြူးထွက်နေသော ကိုဘကျော်ကို မြင်ရသဖြင့် လန့်၍အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ ကိုဘကျော် အိပ်သော အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရာ ကိုဘကျော်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ သူ၏မျက်လုံးများသည် ခေါင်မိုးရှိရာသို့ ပြူးကျယ်စွာကြည့်လျက်ရှိကုန်၏။ လက်သီးနှစ်ဘက် ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသေး၏။ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်၌ကား ဖယောင်းတိုင်စိုက်ထဲတွင် အရင်းအထိ လောင်၍သွားသော ဖယောင်းတိုင်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရှုမေးနီးယားဟိုတယ် မန်နေဂျာထံ သွားပြီးလျှင် အိမ်၌ငှား၍အိပ်သော အဖော် သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောပြရာ မန်နေဂျာသည် ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြား၍ပေး၏။ မကြာမီ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာပြီးလျှင် အလောင်းကိုစစ်ဆေးရာ ကိုဘကျော်မှာ ရုတ်တရက် နှလုံးရပ်သွားသဖြင့် သေဆုံးကြောင်းမှတ်ချက်ချသည်ကို နောင်အခါ ကျွန်ုပ်သိရ၏။ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ယူသွား၍ ကိုဘကျော်မှာလည်း ဦးကြီးတော် စပ်သူတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြားဆွေမျိုးညာတိများ မရှိသဖြင့် အသုဘကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်ကပင် အကုန်အကျ ခံလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ယမန်ညက သူ့အား ထူးဆန်းသော အစေခံအခန်းလေးထဲတွင် အိပ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်မှာ မှားလေပြီဟု နောင်တရမိ၏။ ငွေ ၅/- ကို လိုချင်ရှာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အဖော်ပြုကာ တစ်စုံတစ်ရာ မသိနားမလည်ရှာဘဲ သေသွားရသော ကိုဘကျော်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ

ယူကြိုးမရဖြစ်မိတော့၏။

ဤမျှလောက်စိတ်ဒုက္ခပေးသော တိုက်ခန်းတွင် ဆက်လက်မနေထိုင်လိုတော့သဖြင့် ဘွိုင်ကုလားအား အခြားအခန်းလွတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေစေရာ (၃၇)လမ်းရှိ တိုက်တစ်လုံး အောက်ထပ်တွင် အခန်းလွတ်တစ်ခု အလွယ်တကူနှင့် ရရှိသဖြင့် ထိုနေ့ပင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ထိုရက်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ခွန်သောင်းနှင့် ဂျူဗလီဟော၌လည်းကောင်း၊ ဘုရားကြီး၌လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ၌ လည်းကောင်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြသည့်အပြင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း ပိုမို ရင်းနှီးလာခဲ့၏။ ခွန်သောင်းမှာ မြန်မာရှမ်းစပ် ဖြစ်ဟန်တူ၍ စကားပြောကောင်းခြင်း၊ လောကွတ် ပျူငှာရှိခြင်း၊ အလိုက်သိတတ်ခြင်းများရှိသော်လည်း သူ၏တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးများ အောက်တွင် နက်နဲသောအဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည့် လက္ခဏာများကို တွေ့မြင်ရ၏။ အလွန်နက်နဲသော ရေတွင်း၌ ရေတိမ်ရေနက်ကို မသိနိုင်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မှောင်မိုက်သော အခန်းထဲတွင်ရှိသော ပစ္စည်းများကို အပြင်မှ မမြင်ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ခွန်သောင်း၏ မျက်လုံး အောက်တွင်ရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ခွန်သောင်းနှင့် တစ်နေ့ တစ်ခြား ရင်းနှီးလာခဲ့သော်လည်း ရင်းနှီးသလောက် သူ၏အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဘကျော် ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောသောအခါ “အင်း ... ခင်ဗျား မယုံဘူးဆိုတာ အခုတော့ ထိပြီမဟုတ်လား” ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ပြန်၍ပြောသဖြင့် သူ၏အပေါ်တွင် သာ၍မသင်္ကာဖြစ်ကာ မုန်းတီးစိတ်များပင် ပေါ်၍လာခဲ့၏။

ကိုဘကျော် သေဆုံးသွားပြီးနောက် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် “ရူမေးနီးယား” ဟိုတယ်တွင် ခွန်သောင်းနှင့်အတူ ညစာစားသောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ခွန်သောင်းရယ်၊ ကျုပ်ဒီ တိုက်ခန်းကိုစွန့်ပြီး ၃၇ လမ်းက တိုက်ခန်းကို ပြောင်းနေခဲ့ပေမယ့် ဟိုတိုက်ခန်းကို သွားနေချင်တဲ့ စိတ်က အမြဲရှိနေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ တိုက်နားရောက်ပြန်တော့လည်း အထဲကို မဝင်ချင်ပြန်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောင်းသွားမှ အရင်တိုက်ခန်းကို ရောက်သေးသလား”

“မရောက်တော့ပါဘူးဗျာ။ တိုက်လခ တစ်လအတွက် တင်ထားတာတောင် အဆုံးခံလိုက်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ထူးဆန်းတယ်။ လူများဟာ တစ်ခုခုကို ကြောက်မှဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေ့၊ အမျိုးမျိုးထင်တတ်ကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာက သေသွားတဲ့လူရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ သူတို့သေတဲ့နေရာမှာပဲ နေတတ်ကြသတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ဒီဟာတင် မကသေးဘူး။ လူကိုသတ်ဖူးတဲ့ လူများဟာ သူတို့သတ်တဲ့ နေရာက တခြားဝေးဝေး ရှောင်သွားဖို့တောင် အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်ဆိုပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်စိတ်ထင်ဖြင့် ...”

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်မပြောဘဲ ဤနေရာတွင် စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်”

“ကျုပ်စိတ်ထင်ဖြင့် ခွန်သောင်းကို တကယ်လို့ အရင်ကျုပ်နေတဲ့အခန်း တစ်နာရီလောက် သွားနေရအောင်လို့ ကျုပ်ကခေါ်ရင် အမှန်မလိုက်ချင်ဘူးထင်တယ်”

(ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့်) “ကျွန်တော်က လိုက်ရမယ် ဟုတ်စ - ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က လိုက်ရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ပြောလိုက်သော ခွန်သောင်း၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လေသံကိုနိမ့်လျက် ...

“အဖော်မရှိလို့ ခေါ်တာပါ မိတ်ဆွေ”

(လေသံပြောင်းလျက်) “ဪ ... ဒီလိုလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်မလိုက်ဘဲ နေပါ့မလားဗျာ။ လိုက်မှာပေါ့”

“မလိုက်တော့မလိုက်ချင်ဘူးလား”

“လိုက်လည်းလိုက်ချင်ရဲ့၊ မလိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူးခင်ဗျ။ အမှန်ပြောရရင် မဟာဒေဝီသေသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ဆက်နေတော့ ဒီအခန်းကို ကျွန်တော် ရောက်ချင်နေတာလည်း ကြာလှပြီ။ သွားရမှာလည်း ကြောက်တယ်”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့်လည်း လာခဲ့ဗျာ။ အခုပဲ သွားကြစို့”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလေ၏။

(ကျွန်ုပ်အား အတန်ငယ် မသင်္ကာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက်)

“ကောင်းပါပြီ။ သွားကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားမှာ သေ့ပါရဲ့ မဟုတ်လား”

“ပါ ပါတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်မှထွက်၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းရှိရာ တိုက်နီကြီးဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ခွန်သောင်းသည် လှေခါးသို့ ရှေ့မှ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါ သွားလေ၏။ သုံးထပ်သို့ရောက်၍ တံခါးဝ၌ ရပ်မိကြသောအခါ ခွန်သောင်းသည် လေသံနိမ့်လျက်

“နေပါဦး ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးချင်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ လူကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီရောက်လာ တာ ထူးဆန်းလွန်းလို့”

“အခန်းထဲကျတော့ ကိစ္စကို ကျုပ်ပြောပြမယ်ပေါ့ဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲမှ သေ့ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဓာတ်မီးခလုတ်ကိုလည်း ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ဓာတ်မီးလည်း ရှိပါတယ်ဗျ။ လာလေ ... ထိုင်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ခဏ စကားပြောကြတာပေါ့”

ခွန်သောင်းသည် တံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ခေါ်ရာ ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး လျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကို မီးညှိသောက်ရာ သူကလည်း စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လေသည်။

“ဒါပဲလားဗျ။ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၊ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး ပြန်ကြရောလား”

(တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေရင်း) “နေပါဦးဗျာ၊ ဖယောင်းတိုင်ကလေးများရရင် အကောင်း သား။ ကျုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ အများကြီး ထားခဲ့ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖယောင်းတိုင် ရှာနေရတာလဲဗျာ။ ဓာတ်မီးရှိသားပဲ”

“အခန်းတွေကြည့်ချင်လို့ဗျ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ သွားရောက်ကာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ယူခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ...

“ကျုပ်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း တွေ့ခဲ့ပြီ”

“ဒါတော့ တွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ။ နေပါဦး ... ကျုပ်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောသလိုပေါ့ဗျာ။ လူသတ်မှုတွေ ဖြစ်သွားတဲ့နေရာဆိုတာ ကြောက်လန့်စရာ ကောင်းပြီး လူများဟာ တွေးချင်သလိုတွေး၊ ထင်ချင်သလို ထင်တတ်ကြတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ သေသွားပြီးတဲ့နောက် ဒီနေရာမှာပဲ နေတတ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ကြားဖူးတာပဲ”

“ဒါထက် ... ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မပန်းရုံသေသွားတာ အင်မတန်မှ ကြောက်လန့်ပြီး သေသွားတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ခင်ဗျာ”

“သနားစရာဗျာ၊ သူ့လင်လည်း သတ်သေးရဲ့။ သူ့လည်း လိုက်သတ်ကြတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် အင်မတန်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားက အကြောင်းမသိလို့”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်အမေက သူ့ကို စာသင်ပေးဖူးတာနဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်တော့မှာလားဗျာ”
ခွန်သောင်းသည် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်၍ နေဘိ သကဲ့သို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ ...

“သည်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ခွန်သောင်းသည် စကားပြန်၍မပြောရန် ကြိုးစားသကဲ့သို့ ပါးစပ်များကို တင်းကြပ်စွာ ပိတ်ထား၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် တုန်ရီသောအသံဖြင့် ...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားမေးတာ ပြန်မပြောချင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် စောမာလာသေတဲ့ အခန်း လည်းရောက်ရော စကားမပြောဘဲကို မနေနိုင်သလောက်ဖြစ်တာပဲ။ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ပြောလေ ... ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့”

“ဟိုတယ်မှာတုန်းက ကျွန်တော်ပြောတာ မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ”

“လူသတ်ဖူးတဲ့လူဟာ ... လူသတ်ဖူးတဲ့နေရာက ဝေးဝေး မသွားနိုင်ဘူးဆိုတာလေ”

“အင်း ... မှတ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သည်အတိုင်းဘဲ”

“ခင်ဗျား ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ... စောမာလာကို ကျွန်တော်သတ်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် အံ့အားသင့်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှ ခုန်၍ထလိုက်မိလေ၏။

“နေပါဦး ကိုတင်မောင်၊ ကျွန်တော်သတ်တဲ့ လက်နက်က စာတစ်စောင်ပါဗျ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သူ့စာတိုက်ပုံးထဲကို စာထည့်တာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ။ သူ့နေတဲ့နေရာ

ကို သိပြီလို့ ရေးလိုက်တာနဲ့ အကြောက်လွန်ပြီး သေသွားတာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ခင်ဗျားက ဒီလိုရေးတာက သူ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးနိုင်အောင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ ... သေအောင်လို့”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူမသေလည်း ကျွန်တော်က သတ်မှာ အမှန်ပဲ”

“ခင်ဗျားအမေကို သူငယ်ငယ်က ကြည့်ရှုထားဖူးတယ်ဆို။ ခင်ဗျား ကျေးဇူးရှင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က အမှန်တော့ လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူး။ သူတို့အသင်းက အသင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ အသင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာရ ပါတယ်။ စောမာလာကိုသတ်ဖို့ မဲချတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကျပါတယ်”

ခွန်သောင်းသည် အထက်ပါစကားများကို တုန်လှုပ်စွာပြောပြီးနောက် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေသကဲ့သို့ တံခါးဆီသို့ တစ်ခါနှစ်ခါ လှမ်း၍ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာနေတာနဲ့ ကျွန်တော်သတ်ဖို့ တာဝန်ကျပါတယ် ... မဟုတ် ပါဘူးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောရတာမဟုတ်ပါဘူး ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“အင်မတန် စိတ်ဓာတ်ခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကျိုးအကြောင်း ကျုပ်က ပြောပြီးတဲ့နောက်တောင် ခင်ဗျား ဒီနေရာကို ပြန်လာလို့ပေါ့”

“ဟာ ... ဟာ ... ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပဲ မကြောက်ပါဘူး”

“မကြောက်ရင် အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အခု ညအိပ်မလား”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရမှာလဲ”

“အလကား မဟုတ်ပါဘူး ခွန်သောင်းရဲ့ ... အလောင်းအစားနဲ့ပါ။ ကျုပ် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိသားပဲ။ သည်တော့ အခုပြောတဲ့အတိုင်း ဒီအခန်းထဲမှာ အခုည အိပ်ခုံလို့ရှိရင် ကျုပ်က ငွေ ၁၀၀၀/- ပေးမယ်၊ မအိပ်ခုံရင် ထွက်ပြေးရင် ခွန်သောင်းက ငွေ ၅/- ထဲ ပေးတော့ ... တစ်ထောင်နဲ့ ငါးကျပ် လောင်းမယ်”

“အိပ်မယ်ဗျာ၊ စိန်လိုက် ... ဒါပေမယ့် ချွင်းချက်တစ်ခု ပေးရမယ်”

“ဘာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“နောက်ဖေး အစေခံအိပ်တဲ့အခန်းမှာတော့ ကျုပ် မအိပ်ဘူးနော်”

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျား အိပ်ချင်တဲ့နေရာမှာ အိပ်ပါ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ အလောင်းအစားကို ကျွန်တော်လက်ခံပြီ”

“နက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လောက် လူချင်း တွေ့ကြမလဲ”

“၇ နာရီပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ၇ နာရီတိတိ ကျုပ် ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်။ ဒီတော့မှ ရှုမေးနီးယား

ဟိုတယ်သွားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

“ဖယောင်းတိုင်ကော မီးထွန်းဖို့ ယူဦးမလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ မယူတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ မီးခြစ်ပါပါတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ခွန်သောင်းသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ပွင့်၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ရန် အနီးသို့ သွားရောက်လေ၏။ အချိန်မှာ များစွာ ညဉ့်မနက်သေးသော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ပြတ်လျက်ရှိ၏။ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှ တစ်ခြမ်းပဲ့လလေးသည် မှုန်မှားစွာ သာလျက်ရှိ၏။ တိုက်နီကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ကွက်လပ်တစ်ခုရှိရာ ထိုကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ဆီသို့ မော်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်၏ မည်းမည်းပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း သွားတော့မယ် ခွန်သောင်း ... ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်(ဒ)နိုက် ကိုတင်မောင်”

ကျွန်ုပ်သည် ခွန်သောင်းအား တစ်ယောက်တည်း ဤသို့ ထားခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းနည်းဘိသကဲ့သို့ စိတ်များပေါ်လာ၏။

“ခွန်သောင်း၊ ခင်ဗျား တကယ်နေရစ်မှာလား”

“တကယ်ပေါ့ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကတိကို ကျွန်တော်လက်ခံပြီးမှပဲ”

“ခင်ဗျား မကြောက် ...”

(စကားမဆုံးမီ) “အို ... မကြောက်လို့ပေါ့ဗျာ”

ခွန်သောင်းမှာ ငွေရလိုမှုကြောင့်သာမဟုတ်ဘဲ သူကိုယ်တိုင်ကပင် နေချင်စိတ်ရှိ၍ လာဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာ သူ၏လက်များမှာ ရေခဲကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

* * *

ကျွန်ုပ် အခန်းသစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ခွန်သောင်းအား ထိုအခန်း၌ တစ်ညနေစေလိုသနည်း။ တစ္ဆေသရဲကို မယုံကြည်ဟု ဆိုစေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်ရာ ရောက်လျက်နေ၏။ သေသူ၏ ဝိညာဉ်များသည် သူတို့၏ အလောင်းကောင်ကိုယ်ကာယမှ ထွက်ခွာ၍ သူသေဆုံးရာသို့ ပြန်၍နေကြသည်ဆိုသော စကားကို ကျွန်ုပ်မယုံကြည်ဟု နှုတ်ကပြောသော်လည်း အပြုအမူအားဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ခံရာ ရောက်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ၇ နာရီအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်နီကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်၍သွားလေ၏။ ခွန်သောင်းအား အမည်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်ရာ မရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အတွင်းသို့ တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရာ အခန်းထဲတွင် ခွန်သောင်းအား မတွေ့ရတော့ချေ။ ပထမ ကျွန်ုပ်၏ အခန်း၌လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်း၌လည်းကောင်း၊ ရေချိုးခန်း၌

လည်းကောင်း၊ မီးဖိုဆောင်၌လည်းကောင်း ရှာဖွေရာ အရိပ်မငွေ့မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ စဉ်းစား၍ နေရန် လိုမည်မထင်ချေ။ ခွန်သောင်းသည် အလောင်းအစားကို လက်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဆင်းလာ ခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ပြောင်းကာ သူ၏နေအိမ်သို့ အေးချမ်းစွာပြန်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစား၍ ဝမ်းသာမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ဆင်းတော့မည်ဟု လှေခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၃-၄ ထစ်မျှ ဆင်းခဲ့မိ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရသဖြင့် ပြန်၍တက်လာခဲ့ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မကြည့်ရသေးသော တစ်နေရာကျန်သေး၏။ ၎င်းမှာ အစေခံခန်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ငှားထားသော အခန်းကျယ်ကြီးတွင် ဤအစေခံအခန်းကလေးတစ်ခုသာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး၊ ဘေးအန္တရာယ်အရှိဆုံး နေရာဖြစ်ရာ ဤအကြောင်းများကို ကောင်းစွာသိရှိပြီး လူတစ်ယောက်သည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဝင်၍နေမည်မဟုတ်ချေ။ လူတို့၏သဘာဝသည် မိမိ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရှောင်ကြဉ်ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ် သွားရောက်ကြည့်ရှုသော်လည်း အပိုပင်ဖြစ်ချေမည်။

သို့သော် မကြည့်မိသည့်နေရာ မရှိဟု ပြောရလေအောင် ကျွန်ုပ်လည်း ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အစေခံခန်းရှိရာ နောက်ဖေးဆောင်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ အခန်းကလေး ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့၍ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကိုတွန်း၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ကား ခွန်သောင်းသည် ကိုဘကျော်ကဲ့သို့ပင် လက်သီး နှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကာ မျက်လုံးများသည်လည်း မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ပေါက်ထွက်လှ မတတ် ပြူးထွက်လျက် သေနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အနီးရှိ စားပွဲပေါ်၌ကား မီးငြိမ်းစပင် ရှိသေးဟန်တူသော ဖယောင်းတိုင်အကြွင်းအကျန်တစ်ခုမှ ဖယောင်းရည်များ စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခွန်သောင်းအား မည်သူလာ၍ သတ်လေသနည်း။ သို့မဟုတ် အလွန် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့်ပင် ခွန်သောင်းသေလေသလော မပြောတတ်ပေ။ သေသူ၏ ဝိညာဉ်သည် အသတ်ခံရသောနေရာသို့ ပြန်၍လာတတ်ကြောင်း ခွန်သောင်းသည် ယုံကြည်၏။ သူယုံကြည် သည့်အတိုင်း ဤနေရာ၌ သေသွားသော ဝိညာဉ်များသည် ခွန်သောင်းအား လာရောက် လက်စားချေခြင်း ဖြစ်လေသလော။

တစ်ချက်လည်း စဉ်းစားရန်ရှိ၏။ ခွန်သောင်းသည် အပြင်ဧည့်ခန်းသို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အိပ်သော အိပ်ခန်း၌လည်းကောင်း အိပ်နိုင်ပါလျက် ထိုနေရာများတွင် မအိပ်ဘဲ ဘေး အန္တရာယ်ရှိသော အစေခံအခန်းထဲသို့ ရောက်နေခြင်းမှာ သူ၏နဂိုစိတ်ကို ဝိညာဉ်က သွေးဆောင် ၍ပင် ဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားရန်ရှိ၏။ မည်သူကိုမဆိုမေးလျှင် ဟုတ်လိမ့်မည်ဟု ဖြေကြား ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလောင်းအစားပြုစဉ်ကပင် ဤအခန်း၌မအိပ်ရန် ချွင်းချက်တောင်းခဲ့သော သူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏စိတ်ကို လာ၍အုပ်စိုးသော အခြားဝိညာဉ် တစ်ခု၏ တိုက်တွန်းဆွဲဆောင်မှုမရှိဘဲ ဤအခန်းသို့ သွားမည်မဟုတ်ချေ။ ယခုရောက်နေခြင်းမှာ ဤကမ္ဘာလူသားတို့ စဉ်းစားနိုင်သည့် အချက်မဟုတ်ပေ။

နောက်ဆုံးအချက်တစ်ခုမှာ ယမန်နေ့ညက ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်ုပ်ပိတ်နေစဉ် တိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အခန်းကို ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ခွန်သောင်းမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်သော လက်စားချေရာတွင် လက်မြန်လှသည့်

အသင်းသားတစ်ဦးဖြစ်၍ အသင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ပင် ဤအခန်း၌ ဤညတွင် ခွန်သောင်းရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် လာရောက်သတ်ဖြတ်ခြင်းပေလောဟု တွေးရန်အချက်လည်း ကျန်သေးသည်။

ထို့ပြင် လူသေ၍သွားတိုင်း ဖယောင်းတိုင်မီး လင်းနေသည့်ကိစ္စက ရှိသေး၏။ ဝိညာဉ်သည် ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်၍သာ မီးထွန်းညှိနိုင်သလော။ ဤအချက်မှာ ဤဝတ္ထုတွင် စဉ်းစားရန် အရေးကြီးဆုံးအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု၏ သေခွဲချက်ကို ကိုင်ထားသူမှာ ကျွန်ုပ်ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်အခန်းရှိရာသို့ စိုက်၍ကြည့်နေသော “သူ” ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါကြောင်း။

* * *

ခွန်သောင်းသေဆုံးကြောင်း ကိုတင်မောင်သည် ရှုမေးနီးယားဟိုတယ် မန်နေဂျာမှတစ်ဆင့် ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရာ ပုလိပ်များသည် ကိုတင်မောင်အပေါ်၌ မသင်္ကာဖြစ်ကာ ကိုတင်မောင်မှာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရလေသည်။

သို့သော် ရုံးသို့ရောက်သောအခါ ဤအခန်းမှာ တစ္ဆေခြောက်သောအခန်းဖြစ်၍ အလောင်းအစားလုပ်ကာ ခွန်သောင်းက သဘောတူ၍ အိပ်ကြောင်း ဝတ်လုံတစ်ဦးငှားကာ တိုင်ပင်၍ ထွက်ဆို၏။ ဆရာဝန်၏ ဆေးစာသက်သေခံချက်မှာလည်း သေသူသည် အလွန်ကြောက်တတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှလုံးသွေးမငြိမ်မသက်သော ရောဂါရှိနေကြောင်း၊ အကြောက်လွန်၍ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းလွန်၍ဖြစ်စေ စိတ်ကိုရုတ်တရက် ထိခိုက်ကာ ပြုံးခနဲ သေဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း၊ ယခုသေဆုံးသည်မှာလည်း နှလုံးသွေး ရုတ်တရက် ရပ်သွားခြင်းကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံလေသည်။

သို့နှင့် ကိုတင်မောင်မှာ အမှုမှ လွတ်မြောက်လေရာ လောင်းကြေးငွေ ၁၀၀၀/- ကို ခွန်သောင်းအား ပေးရမည့်အစား အမှုဖြစ်၍ ငှားရမ်းရသည့် ဝတ်လုံသို့ ပေးခဲ့ရလေသတည်း။

ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ် ဧပြီလ

ညမပတ်ရ (သို့မဟုတ်) သွေးစုပ်ရောဂါ

ဖြူးမြို့အနီးရှိ ညောင်ပင်သာရွာကြီးမှာ လူကုံထံများ နေထိုင်၍ သဘာဝအားဖြင့်လည်း လှပစိုပြည်သော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတော်ပင်သာယာစည်ကားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိ၍ ယင်းလမ်းမကြီးမှာ ရွာကို တောင်နှင့်မြောက် အလယ်မှ ထက်ခြမ်းခွဲ၍ထားသကဲ့သို့ တည်ရှိ၏။ လမ်းဘေး တစ်ဘက် တစ်ချက်၌ကား လူသွားလမ်းကလေးရှိ၏။ ရွာထိပ်တွင် အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိရာ ထိုညောင်ပင်ကြီးကို အစွဲပြု၍ ‘ညောင်ပင်သာ’ဟု ခေါ်တွင်ဟန်ရှိလေသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် ကပ်လျက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ၏။ မြောက်ဘက် တစ်ဖာလုံခန့် ဝေးသောနေရာ၌ ရွာသင်္ချိုင်းရှိလေသည်။ သင်္ချိုင်း၏ အရှေ့ဘက် ၂ ဖာလုံခန့်လောက်တွင် ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းစီ ရှိ၍ နွေရာသီများတွင် ခမ်းခြောက်လှမတတ် ရှိ၏။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှုမျှော်၍ မဆုံးသော လယ်ကွင်းများသည် လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေထိရောက်အောင် ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးများနှင့် လယ်ခင်းများသည် လည်းကောင်း၊ အချို့ နေရာများတွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်အုပ်များနှင့် အခြား ရွာငယ်ကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ အလွန်သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ရွာထဲ၌လည်း တစ်ခြံနှင့် တစ်ခြံ ကပ်နေသည့် ခြံများအတွက် သရက်၊ သြဇာ၊ မာလကာ၊ ပိန္နဲ စသော စိမ်းလန်းသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။

သစ်ပင် ဝါးပင်များ၏ စိမ်းလန်း သာယာခြင်းသည်လည်း ရေ၊ မိုး နီးသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လေရာ ခြံတစ်ခြံတွင် ရေတွင်း တစ်တွင်းကျစီ ရှိ၏။ မြေမှာ နုံး၊ ရွှံ့၊ သဲမြေစပ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဖိတောင်၊ ဂုတောင်နှင့်ပင် ရေများကို အောင်မြင်စွာ ရရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညောင်ပင်သာရွာမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား စည်ကားလျက်ရှိကာ ဖြူးမြို့ အငြိမ်းစားအရာရှိ အချို့သည်လည်းကောင်း၊ ကညွတ်ကွင်းနယ် စာရေးစာချီများသည် လည်းကောင်း၊ ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးတွင် မြေဩဇာ များ ဝယ်ယူကာ လာရောက် နေထိုင်ကြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ညောင်ပင်သာ ရွာလေး၌ ခေတ္တနေထိုင်လျက်ရှိရာ အင်္ဂလိပ် စာတတ် လူရွယ်လူလတ်များ နည်းပါးသော နေရာပင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာ ရွှေသင်ဆိုသူ တစ်ယောက်နှင့် အတော်ပင် ချစ်ခင်ရင်းနီးခဲ့၏။ ဦးရွှေသင်မှာ ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် သတ္တဗေဒဘက်ဆိုင်ရာ သက်ရှိအရာများ ပြုပြင်ပုံအတတ် (Physiology) “ဖီဆီအိုလိုဂျီ” ပညာတွင် ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နုပျိုဖျတ်လတ်သည့်အရွယ် ငါးဆယ်မျှပင် မပြည့်သေးသော်လည်း အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ပထမ ဖြူးမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ညောင်ပင်သာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ တိုက်တွန်းဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်ခန့် ရှိ ခြံတစ်ခြံကို ဝယ်ယူကာ တစ်ထပ်အိမ်ကလေး တစ်လုံး ဆောက်လုပ်၍ တပည့် တစ်ယောက်နှင့် အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးရွှေသင်သည် လာရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ရာ ဇနီးဆုံးသူချင်း ကံတူ အကျိုးပေးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားသူများထက် ပိုမို ရင်းနီးခဲ့ကြလေသည်။ လူချင်းပင်ရင်းနီးသော်လည်း ဝါသနာချင်းကားမတူလှချေ။ ကျွန်တော်မှာ ငှက်ပစ်ခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးမြားခြင်းတို့တွင် ဝါသနာပါ၍ ဦးရွှေသင်၏ သက်ရှိအရာများ ပြုပြင်ပုံအတတ်ပညာ၌ ဝါသနာမပါချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အိပ်မက်ခြင်း၊ စိတ်ညှို့ခြင်း၊ လိပ်ပြာကို ခေါ်ယူခြင်း၊ လိပ်ပြာကို စေစားခြင်း စသော အတတ်တို့၌ အထူးဝါသနာပါပြီးလျှင် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်ရှိသော လူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတတ်ပညာများကို နေ့စဉ်နှင့် အမျှ လေ့ကျင့်ရှာဖွေနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တစ္ဆေသရဲများကိုလည်း ယုံကြည်၍ လူသေပြီးနောက် ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည် “ဆောက်တည်ရာ မရသေးသော ဘဝ”၌ ရှိနေစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် အခါအခွင့်သင့်၍ တိုက်ဆိုင်က မြင်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မြင်ရသောရုပ်မှာသာမန် ကလပ်စည်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော “သွေးသား” ရုပ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ထိုဝိညာဉ်နှင့်အတူ

ကပ်၍ပါလာသော ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်သည့် တံလှုပ်သဖွယ် အရိပ်အယောင်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း ပြောပြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် သူ၏အိမ်၌ ကျွန်တော့်အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးဖြင့် ဧည့်ခံရင်း တောရွာ၏ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပုံများ၊ ဓလေ့ ထုံးစံများ၊ ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ လူရှုပ်လူပွေများ မပေါများဘဲ ရိုးသားညံ့ဖျင်း၍ မသိနားမလည်ရှာသော တောသား လယ်သမားနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ ကောင်းပုံများကို တစ်လှည့်စီပြောရင်း သူဝါသနာပါသော စုန်း၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ စသော ဝိညာဉ်လောက အကြောင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း စကားရောက်၍ သွားလေ၏။

(ရွှေ) “ဒါထက် ကိုတင်မောင်.. စုန်းဆိုတာ ယုံသလား”

(ကျွန်တော်) “ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ.. နို့ပေမယ့် မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ မတွေ့ဖူးတော့ မယုံဘူးဘဲ ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော် စူးစမ်း ရှာဖွေရသလောက်ကတော့ စုန်းဟာ အကြမ်းအားဖြင့် ၂မျိုး၊ ၂ စားရှိတယ်ဗျ။ ပထမ အမျိုးကတော့ မိမိရဲ့ ဝိညာဉ်ကို တခြားသူရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့သွားပြီး ရောစပ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်ဗျ... ဒုတိယအမျိုးကတော့ သူကိုယ်တိုင် က အခြားဝိညာဉ်ကို မပူးကပ်နိုင်ဘူး။ သို့သော် အခြားဝိညာဉ် တစ်ခုခုလာရင် ခံယူနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိတယ်... အဲဒါက ဒုတိယအမျိုးအစား။ ပထမ အမျိုးအစားက Active ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒုတိယအမျိုးအစားက Passive ပေါ့။ သို့သော် ပထမအမျိုးအစားဖြစ်ပေမယ့် သူသွားပြီး ပူးကပ်မယ့် လူရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အားနည်းခြင်း၊ အားပျော့ခြင်း၊ ခံယူနိုင်ခြင်း စတဲ့ အင်အားနည်းပါးတဲ့ လက္ခဏာရှိမှ သူက ဝင်နိုင်တာကိုးဗျ။ မြန်မာစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ လိပ်ပြာငယ်တဲ့လူကိုသာ ပူးကပ်နိုင်တယ်ဆိုပါတော့... ခံယူနိုင်ခြင်းတန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစားကလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ။ သူကိုယ်တိုင်က ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ အားငယ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အပြင်က တခြားဝိညာဉ်တစ်ခုခုလာရင် သူလက်ခံနိုင်တယ်။ အဲဒီလို လက်ခံနိုင်တဲ့အခါ ဝင်လာတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့တန်ခိုးကို သူရပြီး အဲဒီဝိညာဉ် ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း သူလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် စုန်းပူးတယ် နတ်ပူးတယ်ဆိုရင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေသာများတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့လို စိတ်တိကြ်ခိုင်တဲ့ ယောက်ျားနှင့်မကြီးတွေကို သူတို့ မကပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်သိသလောက် အကြမ်းဖျဉ်းပြောရရင် ဒီဟာပဲဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒီဘက်ကို လိုက်စားတာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒီလောက်ပဲ စမ်းသပ် ရှာဖွေလို့ ရသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့စွဲတာ ကပ်တာတွေ နားမလည်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ခါမှလည်း ကိုယ် တွေ့ မကြုံဖူးဘူး။ ခင်ဗျားရှင်းပြတဲ့ အတိုင်းကတော့ စိတ်ပညာသဘောနဲ့ ကြည့်တောင် အင်မတန် ယုတ္တိ ရှိတာပဲ... စိတ်အားငယ်တဲ့ လူကို စိတ်အားကြီးမားတဲ့ လူက နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘာဝအတိုင်းပဲ”

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ဖြူးသို့ဖြစ်စေ၊ ကညွတ်ကွင်းဈေးသို့ဖြစ်စေ ငါးပိ၊ ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ငါးခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ သကြား၊ နို့ဆီ စသောရိက္ခာများကို လူကြိုဖြင့်ပါး၍သော်လည်းကောင်း၊ တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍သော်လည်းကောင်း ဝယ်ယူစေ၏။ ဆန်မှာမူ ရွာထဲကပင် မောင်းထောင်းဆန်များ ပေါများ၍ အပြင်သို့ အဝယ်ထွက်ရန် မလိုပေ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တို့မှာလည်း ခြံတိုင်းလိုပင် ဝေဆာလျက်ရှိသဖြင့် လိုသည်ထက်ပင် ပို၍နေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့်

ကျွန်တော်တို့သည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ညောင်ပင်သာရွာကလေးတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေ၏။

သူကြီးဦးစံဖြိုး၏သား မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာ တောင်ငူတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေရာမှ ကျောင်းကော်မီတီများ အရေးယူလောက်သော စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူငယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ၁၀ နှစ်ခန့် ငယ်သည့်အပြင် အသောက်အစား ဝါသနာထုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော်တို့ထံ လာရောက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းတွင် တစ်ယောက်တိုးလာပြန်၏။ ၎င်းမှာ 'မမိုးသူ' (ခ) မုဆိုးမ အရာရှိကတော်ဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ မမိုးသူမှာ အသက် အရွယ်အားဖြင့် ၄၀ ကျော် အရွယ်ကောင်းတုန်းမျှရှိသေး၍ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော မိန်းမချော တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လင်ယောက်ျား သေဆုံးပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ ခေတ္တနေထိုင်ခဲ့ရာ အသုံးအစားမမျှတသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာသို့ ခေတ္တ အလည်အပတ်လာခဲ့ရာမှ ရွာ၏ အနေအထား တိုးတက်လာပုံနှင့် သာယာကြည်နူး ဖွယ်ကောင်းသော ရှုခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးမိဘလက်ထက်မှ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း အချို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရပြီးလျှင် သဘောကျကာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် စကားပြောဖော်ရွေခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းဆန့်ခြင်း၊ ခင်မင်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မမိုးသူသည် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် တို့ဝိုင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်ကာ စကားစမြည် ရောနှောပြောဆိုလျက် ရှိတတ်လေသည်။ ရန်ကုန်မှ လာရောက်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သူများမှာ ကျွန်တော်တို့(၃)ဦးသာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်၌လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်အိမ်၌လည်းကောင်း၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေး၍ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောတတ်လေရာ တစ်နေ့တွင် မမိုးသူကလည်း သူ၏အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ထိုနေ့ ညစာကျွေး၍ ဧည့်ခံလေ၏။ မောင်သူငယ်ဆိုသူမှာမူ ကျွန်တော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းဟုသာ ဆိုရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ လာရောက်တတ်သဖြင့် ထိုနေ့က အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် ရွာထဲတွင် သောက်စားမူးယစ်ကာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ မရောက်လာချေ။

ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ဖျာများခင်းကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ပဲလှော်၊ ထန်းလျက်တို့ဖြင့် မြည်းရင်း စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိလေ၏။ မမိုးသူက အထက်ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သူ့ယောက်ျားနှင့် နေစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က ကျားပစ်ခြင်းနှင့် ညဉ့်အချိန်တွင် မီးလင်းဖိုနှင့် ယုန်လိုက်ခြင်း အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီပြောပြပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင် အလှည့် ရောက်လာ၏။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူအား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စား သကဲ့သို့သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အကဲခတ် ကြည့်နေတတ်၏။ မမိုးသူနှင့် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟအဖြစ် ပေါင်းသင်းရာ၌လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှဘဲ ခပ်အေးအေး ရှိနေတတ်လေရာ ဤအချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာ

ရွှေသင်အပေါ်တွင် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

မမိုးသူသည် ပန်းကန်လုံးထဲမှ ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို နံဘေးသို့ ပက်လိုက်ပြီးနောက်-

“ကိုင်း.. ဒေါက်တာ.. ပြောနေကျ တစ္ဆေပုံမျိုးပဲ ပြောပါ.. ကျွန်မကလည်း တစ္ဆေပုံ သိပ်ကြိုက်တာ ဒေါက်တာရဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောမှာက တစ္ဆေပုံမဟုတ်ပါဘူး မမိုးသူ.. လူတစ်ယောက်သေပြီးနောက် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ဘယ်လို သွားလာကျက်စားတယ်၊ ဝိညာဉ်ရဲ့ အရိပ်အရောင်ကို လူသာမန်များ မြင်နိုင်မမြင်နိုင်.. ပြီးတော့ ဒီဝိညာဉ်က အားငယ်တဲ့လူများရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပူးနိုင် မပူးနိုင် စတဲ့ အယူအဆတွေကို လေ့လာနေတဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

“ပြောပါလေ.. ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာပြောတာတွေဟာ သိပ်နားထောင်ကောင်းတာ ဘဲ”

“ဪ.. ဒါထက်.. (မပြောကောင်းပြောကောင်း) သွေးစုပ်ရောဂါဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားကော ကြားဖူးလား မမိုးသူ”

“မကြားဖူးပေါင်ရှင်”

“သွေးစုပ်ဆိုတာ ကျုပ်က အတိုကောက်ပြောတာကိုးဗျ.. သွေးကို အစုပ်ခံရပြီး ချက်ချင်း အားပြတ်ပြီး သေတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့.. ဒီလိုဗျ ကျုပ်အရင်က ခင်ဗျားကို တစ်ခါပြောဖူးတဲ့အတိုင်း ဝိညာဉ်တစ်ခုဟာ အခြားဝိညာဉ်တစ်ခုကို လာကပ်ပြီး လူရဲ့သွေးကို စုပ်ယူလို့ ဖြစ်တဲ့ရောဂါပေါ့.. အကပ်ခံရတဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်အားငယ်တဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုပဲ။ လာပြီး ကပ်တဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆောက်တည်ရာ မရတဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ။ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ လူ့သွေးကို စုပ်ပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်တယ်.. ကျုပ်တို့ မြန်မာ အယူအဆနဲ့ဆိုတော့ လာပြီးကပ်လာတဲ့ ဝိညာဉ်ကို “ဖုတ်” လို့ ခေါ်မလားမသိဘူး.. ဒီအခါမှာ အကပ်ခံရတဲ့ ပင်ကိုယ်ဝိညာဉ်ဟာ ပြင်ပက ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းမိတဲ့အတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့ဘူး ... အပြင်အပ ဝိညာဉ်က စေခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လူကောင်းကို ဖုတ်ဝိညာဉ်က လာပြီး ဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ... ဒါကြောင့် အဲဒီရောဂါမျိုးဟာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်လောက်က ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း ‘ဝ’နယ်စပ် ကွမ်းလုံမှာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး လားရှိုးကို ရောက်လာတယ်။ ဒီနောက် တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်ရောက်ပြီး ‘လွယ်လင်’နားက ရွာကလေးတစ်ရွာဆိုတာ တစ်ရွာလုံးပျက်သွားတဲ့ အထိပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြာသေးလို့လဲဗျ။ လွိုင်ကော်မှာ တစ်ဦးနှစ်ဦးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ဒီတော့ ဒီရောဂါဟာ တစ်ခါတည်း လုံးဝ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူး”

“သတင်းစာတွေဘာတွေထဲမှာတော့ တယ်မတွေ့ဖူးဘူး”

“သတင်းစာဆိုတာက ဒါမျိုးကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ကိုတင်မောင်... နို့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ဆေးအစီရင်ခံစာထဲမှာ ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်ဗျ”
မမိုးသူသည် ထိုညဉ့်က ရယ်စရာ မောစရာများစွာ မပြောလှဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာမှ...

“ကျွန်မတို့တော့ မကြားလိုက်ပါကလား ဒေါက်တာ... လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်ကဆိုရင် ကျွန်မတို့ လှိုင်ကော်မှာ ရှိနေတာဘဲ”

“ဒါကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့ မမိုးသူ.. အလို”

ဒေါက်တာရွှေသင်လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်သည် မြီးခနဲ လွတ်ကျသွားပြီး နောက် ကြမ်းပြင်အောက်သို့ ကျကာ အစိတ်စိတ်အမွှာအမွှာ ကွဲသွားလေ၏။

ထိုအခါမမိုးသူသည် “အောင်မလေး ဆရာရဲ့” ဟု လန့်၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မတော်တဆဖြစ်သည့်အတွက် ညည်းညူလျက်ရှိရာ မမိုးသူက

“အို... ဆရာကလည်း ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မတော်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း လိုက်လို့”

“ဪ... ဒါထက် မမိုးသူက လန့်တတ်သလား”

“မလန့်တတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ယောင်အော်မိတာပါ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း အခြားစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြီးလျှင် အတန်ငယ်ညှဉ့်နက်လာသည်နှင့် မမိုးသူအား နှုတ်ဆက်ပြီးကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား စကားအနည်းငယ်မျှသာ ပြောလျက် တစ်စုံတစ်ရာ နက်နဲသော ကိစ္စတစ်ခုကို တွေးတော စဉ်းစားလျက်ရှိဟန်ဖြင့် အလွန်ပင် ဆိတ်ငြိမ်လှတော့၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါက်တာရွှေသင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှ မတွေ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ပူအိုက်သော ရာသီသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ရွာအတွင်းအပြင်ရှိ သစ်ပင်များသည် ရွက်ဟောင်းများ ကြွေကျကာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းရှိနေ၏။ ယခင်က စိမ်းလန်းခဲ့သော လယ်ခင်းများ သည် ဝါဝင်းသော ဖုန်းဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်လျက် မိုးတွင်းက ထူထဲသော မြက်ခင်းများတွင်လည်း ခြောက်သွေ့သော ကောက်ရိုးပုံများ၊ ရိုးပြတ်စည်းများကို တွေ့မြင်ရတော့၏။ ညဉ့်အချိန်များတွင် မည်းနက်သော မှက်ခြင်ရိုင်းတစ်မျိုးသည် အရှေ့အရပ်မှ ပျံသန်းလာ၍ ရိုးပြတ်စည်းများနှင့် ဖုန်းဆိုးများပေါ်တွင် အပ်ချစရာမရှိအောင် နားနေကြလျက် ရွာထဲမှ အပုပ်အစပ်များကို စားသောက်ပြီးလျှင် လူများနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို ညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာ ကိုက်ခဲကြကုန်၏။

ထိုခြင်မျိုးမှာ ရွာထဲရှိ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော လူကြီးများ ပြောပြချက်အရ (၁၀)နှစ်အတွင်း တစ်ကြိမ်မျှပင် မလာတတ်ကြောင်း၊ ဤခြင်မျိုး ကျရောက်လာက ရွာတွင် ရောဂါဆိုးများ ဖြစ်တတ်ကြောင်းဖြင့် ကြားသိရလေသည်။

လူကို ကိုက်ခဲသောအခါ အဆမတန်ကြီးမားလှသော အကောင်ကြီးများသည် လူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ပထမနားနေပြီးနောက် လည်ပင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် လည်မျိုမှ သွေးကြောအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ သွေးများကို စုပ်ယူလေရာ ထိုအခါမှ အကိုက်ခံ ရသူက သိပြီးလျှင် မောင်းနှင်ပစ်နိုင်လေသည်။ အကိုက်ခံရသူက လည်ပင်းအကြောပေါ်တွင် အပ်စူးရာကဲ့သို့ အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တတ်၏။ ပထမ ယားယံရာမှ ပျား ထိုးသကဲ့သို့ အဆိပ်တက်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တောင်ငူသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ၁၀ ရက်ခန့် သွားရ၍ ပြန်ရောက် လာရာ မမိုးသူအိမ်တွင် ထမင်းချက်သော အရိုးဆုံ၏ သားကလေးမှာ အတော်ပင် နာမကျန်း

ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ကြားသိရ၏။ သူငယ်လေးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်သားသာ ရှိသေး၏။ မမိုးသူ ခြံအတွင်းရှိ ခြံထောင့် တဲငယ်ကလေး၌ ဆင်းရဲစွာနေထိုင်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ၎င်းအား ဆေးကုသော ရွာထဲမှ ဆေးဆရာကြီး ဦးစံဖူးထံမှ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်စုံလင်စွာ ကြားသိရပြန်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် ဦးစံဖူးအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် သူငယ်လေး၏ ရောဂါအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်းသိရှိရ၏။

ခြင်အုပ်ကြီးများ ကျလာပြီးနောက် ၃ ရက်မြောက်သော နေ့တွင် သူငယ်လေးသည် ည၌ ၁၂ နာရီလောက်က သူ၏ လည်ပင်းကို ကင်းထိုးပါသည်ဟု ကယောင်ကတမ်း ထ၍ အော်ကြောင်း၊ အမယ်ကြီးသည် မီးခွက်ထွန်း၍ အိပ်ရာမှ ထကြည့်သောအခါ အိပ်ရာအနီးအပါး တွင် မည်သည့် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်မှ မတွေ့ရကြောင်း၊ သို့သော် လည်မျိုအနီးရှိ သွေးကြောပေါ်တွင် အပိစူးရာကဲ့သို့ သွေးစို့နေသည့် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် သူငယ်လေးသည် မကြာခဏ မူးဝေလျက် ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကယောင်ချောက်ချား ပြောကြောင်း၊ ထမင်းကိုမူ မြိန်ရှက်စွာစား၍ မကြာခဏလည်း ထမင်းတောင်းကြောင်း၊ သို့သော် ၄ ရက်မျှ အကြာ၌ တစ်ခါတည်း ပိန်ကြုံဖျော့ကျသွားပြီးလျှင် တစ်လကိုးသတင်း မမာနေသော လူမမာကြီး ကဲ့သို့ ရုပ်လက္ခဏာများ ကျဆင်းသွားကြောင်း၊ သို့သော် အစားအသောက်ကိုမူ ယခင်က ကျန်းမာစဉ်ကထက်ပင် ပို၍ စားသောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဆေးဝါးတိုက်၍ အာဟာရဖြစ်စေနိုင်သော ငါးဥ၊ ခရမ်းသီး၊ အမဲသားတို့ကို ကျွေးသော်လည်း အင်အားမဖြစ်ဘဲ လူမမာမှာ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှ ရှိနေကြောင်း၊ ယခုနေ့မှာ ၁၁ ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်၍ ကလေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိနေကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

အိမ်အပြန်တွင် ဒေါက်တာရွှေသင်က...

“ကျုပ်ကြားဖူးတဲ့ ရောဂါနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပဲဗျို့.. သူတို့ အနောက်နိုင်ငံမှာတော့ ဝိရောဂါကို ကပ်ရောဂါတစ်မျိုးဆိုပြီး အင်မတန်ကြောက်ကြတယ်ဆိုပဲဗျို့.. ပထမ ဂျိန်းဘုရင် အုပ်စိုး စဉ်အခါက ဒီရောဂါမျိုးဟာ အင်္ဂလန်က ကူးစက်လာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်.. ဒီတော့ ကလေးလည်း သက်သာရာရအောင် ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း ဒီရောဂါအကြောင်း လက်တွေ့ လေ့လာနိုင်အောင် နက်ဖြန် ကျုပ်အိမ်ကို ရွှေ့ထားမယ်ဗျာ”

“မမိုးသူက သဘောတူပါ့မလား”

“တူချင်တူ မတူချင်နေဗျာ.. ကလေးကို သူပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကောင်းဖို့လုပ်တာ.. အမယ်ကြီးက ဘာသဘောမကျစရာရှိလဲဗျို့။ အမယ်ကြီးကို ကျုပ်ရအောင် ပြောမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကလေး၏ ရောဂါမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသော ‘သွေးစုပ်’ ရောဂါဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လျက်ရှိလေ၏။ နောက် တစ်နေ့၌ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အမယ်ကြီး၏ သဘောတူညီချက်အရ လူမမာကလေးအား စောင်ကို ပုခက်ပြုလုပ်၍ လူ့ ယောက်ဝမ်းစေပြီးလျှင် မျှော်လင့်ချက်မရှိသော လူမမာကို ဒုက္ခခံ၍ သူ၏ အိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလေ၏။ မမိုးသူကမူ မျှော်လင့်ချက်မရှိသော လူမမာကို ဒုက္ခခံ၍ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တောင်ငူမှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကုသခြင်းက ပို၍ ခရီးရောက်မည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ ဝမ်းထဲကမူ ထိုကဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်ကို သဘောတူဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထိုညက မမိုးသူသည် သတင်းစာငှားရန် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာရာ အမယ်ကြီး မှာ သူ့သားအတွက် ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ သွားနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လာရကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီ၊ ဘီစကွတ်မုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံပြီးလျှင် စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ လူမမာ အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြ၏။

“ဒါထက် ကိုတင်မောင်... ရှင့်ဒေါက်တာကလည်း လူတစ်မျိုးပဲရှင့်.. ဘာများစိတ်ကူးရပြီး ကလေးကို သူ့အိမ်ရွှေ့တာလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါဟာ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်တုန်းက ရှမ်းပြည်နယ် မှာ စဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ်ရောဂါတစ်မျိုးလို့ သူယူဆတယ်လေ။ သူ့အဆိုက ပြည်ပ ဝိညာဉ်တစ်ခု ပူးကပ်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ ဝိညာဉ်အကြောင်း လေ့လာရအောင် ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက စိတ်ပညာသမား တစ်ယောက်ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင့်.. ရိုးရိုးအားပြတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ တူပါတယ်”

“နို့ပေမယ့် ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ကလေးဟာ အစာဝင်သလောက် အာဟာရမဖြစ်ဘဲ တစ်နေ့တခြား ပိန်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ရောဂါသဘောကိုး ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ကျွန်မတို့လည်း ဆရာဝန်မဟုတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ.. ပြီးတော့ ကလေးဟာ မျှော်..”

“ကိုင်း.. ဒီနေ့ သတင်းစာပေးစမ်းပါဦး ကိုတင်မောင်.. ပြန်ဦးမယ်နော်၊ အမယ်ကြီးမရှိလို့ အိမ်သော့ခတ်ထားခဲ့ရတယ်.. ဪ.. ဒါထက် ညအိပ်ရင် ကိုတင်မောင် ပြတင်းပေါက် ဖွင့်အိပ် သလား”

“ဖွင့်အိပ်တယ် မမိုးသူ.. သိပ်အိုက်တာဗျ။ ကျုပ်က လေမရရင် မအိပ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရွာမှာ သူခိုးသူဝှက် စိုးရိမ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်မောင်.. ကျွန်မလည်း လေလုံနေရင် မနေတတ်ဘူး။ပြတင်းပေါက် တွေ အားလုံးဖွင့်အိပ်ရမှ.. ခြင်ထောင်ကိုတောင် မလွှဲသာလို့ ချရတယ်။ ကိုင်း.. သတင်းစာလည်း ရပြီ၊ ကျွန်မပြန်မယ် ကိုတင်မောင်”

မမိုးသူ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြည်ကို ခံစားရင်း အိပ်ပျော်သွားလေရာ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိမ်မက်ထဲက ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးနေ၍ ပြတင်းပေါက် ၂ပေါက်စလုံး ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် အသက်ရှူ ကြပ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထကာ ပထမ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိရာသို့ သွား၍ တံခါးရွက်များကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်၌ကား ပုံသဏ္ဍန်တစ်ခုသည် လင်းနီ့ကဲ့သို့ အပြင်မှ တွဲရရွံ့ခိုလျက်ရှိရာ ယင်းပုံသဏ္ဍန်၏ မျက်နှာမှာ မမိုးသူ၏ မျက်နှာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် လန့်ဖျတ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွား၏။ ခဏကြာမှ သတိရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ထိုပြတင်းပေါက် ပွင့်သွားသောအခါ၌လည်း မမိုးသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း လေမရှိသော အခန်းထဲတွင် အသက်ရှူကြပ်ကာ အနီးရှိ လက်လှမ်းမီသမျှ အရာဝတ္ထုများကို ဆွဲကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီးလျှင် အသံကုန် ဟစ်အော်လျက်

ရှိလေ၏။ သို့သော် အသံသည် အပြင်သို့ မထွက်လာဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် နစ်မြုပ်ပျောက် ကွယ်၍ သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးရာ ပြတင်းပေါက် ၂ပေါက်မှာ ပွင့်လျက် ရှိ၏။ အေးမြသော လေသံသည်လည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ မန်ကျည်းပင် ထိပ်ဖျားများ ဆီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော လဝန်းသည် ကြည်လင်စွာ သာလျက် ၎င်း၏ ငွေရောင်ခြည်များကိုပင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ကျရောက်စေလျက်ရှိ၏။ အချိန်မှာ ၁၂နာရီမျှသာ ရှိသေး၏။

အသက်ကို အားပါးတရ တစ်ကြိမ် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်လှန်စဉ်းစားရင်း မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိ ပြန်၍ပြုံးမိသေး၏။ ညဉ့်အိပ်ခါနီးတွင် မမိုးသူ အလည်လာစဉ်က ပြောခဲ့သော စကားများကို စွဲလန်းကာ မြင်မက်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အိမ်မှ ထမင်းချက် သူငယ်လေးနှင့် လူတစ် ယောက် စကားပြောသံ ကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးလေ၏။ အချိန်မှာ ၆နာရီခွဲ ရှိပြီဖြစ်၍ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် အခန်းထဲသို့ ပျာရီးပျာယာ ဝင်လာလေသည်။

“အခုမှ နိုးသလားဗျ.. ကိုတင်မောင်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် ညဦးပိုင်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လို့ မိုးလင်းသွားတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ငါးနာရီခွဲ ထတာပဲ.. စောစောစီးစီး ဘာများအကြောင်းထူးလာလို့လဲဗျ..”

“ထူးတယ်ဗျို့.. အကြောင်းကတော့ သိပ်ထူးတာပဲ။ မနေ့ညက ကလေးရဲ့ရောဂါ အခြေအနေကို ဆရာဦးစံဖူးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်ဗျ.. လည်ပင်းက အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် အခုထက်ထိရှိသေးတယ်။ ကလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေရော၊ သူ့စိတ်နေ သဘော ထားရော ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မြန်မာစာပေနဲ့ ဆေးပညာအရရော၊ ကျုပ်ဘက်ကလည်း ‘ရူပဗေဒ သဘာဝသိပ္ပံပညာအရရော၊ ရှေးဟောင်း ဆေးရာဇဝင်အရရော သူငယ်လေးရဲ့ ရောဂါဟာ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုက သွေးစုပ်ပြီးနေတဲ့ ရောဂါဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်ဗျ။ ဆရာဦးစံဖူးလည်း ကျုပ်ပြောတာကို သဘောပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ လူမမာကို ကျုပ်အိမ်ကိုရွှေ့တဲ့အခါတုန်းက ခင်ဗျား မမိုးသူက ကျုပ်အပေါ် မကျေနပ်ဘူး ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားတော့ ရိပ်မိလား မပြောတတ် ဘူး။ ကျုပ်တော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံနဲ့ ရိပ်မိတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းမကို ကျုပ်မသင်္ကာဘူး ကိုတင်မောင်”

“ကျုပ်ဖြင့် နည်းနည်းမှ နားမလည်ပါဘူးဗျာ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်နားထောင်. ဒီနောက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ မနေ့ညက ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကျုပ်လည်း စားပွဲတင် မှန်အိမ်မီးကို ငြိမ်းပြီး အိပ်တယ်။ လူမမာ ကတော့ အခန်းထောင့်မှာ သူ့အမေကြီးနဲ့ အိပ်တယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ခါနီးမှာ ကျုပ်အိပ်တဲ့ အိပ်ရာရဲ့ လက်ဝဲဘက် က ပြတင်းပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ဟာ တံခါးရွက်တစ်ရွက် ပွင့်နေတာ ကျုပ် သတိမထားမိဘူး။ အိပ်ပျော်သွားတာကိုးဗျ.. ဒါနဲ့ ည ၁၂နာရီထိုးပြီးလောက်မှာ ကျုပ်အိပ်ရာက တစ်ရေးနိုးတော့ ပြတင်းပေါက် ပြင်ဘက်ကနေပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်နေသလို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်သံလိုလို အသံ တစ်သံ ကြားရတာကိုး .. ကိုတင်မောင်ရဲ့ .. ဘယ်နှယ့်လည်း.. လူပဲလား.. ကြောင်ပဲလား..

ငှက်လား။ ကျုပ် အမျိုးမျိုးတွေးမိတယ်။ ကျုပ်အိမ်က ခြေတံရှည်ဆောက်ထားတဲ့အိမ် မဟုတ်လား။ ပြတင်းပေါက်ဟာ မြေကြီးကနေပြီး ပေ ၂၀ မြင့်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာကထ၊ မြေသံမကြားအောင် ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး ခန်းဆီးထောင့်တစ်ဘက်ကို မှောင်ရိပ်က အသာမပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လား.. လား.. မမိုးသူ မျက်နှာကြီးကို ကျုပ်မြင်ရတယ် ကိုတင်မောင်။ သူ့လက်တစ်ဘက်ဟာ လင်းနို့များ သစ်ကိုင်းတွယ်ထားသလို ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွယ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်နေရာက အရဲစွန့်ပြီး တံခါးရွက်ကို ဂျိုင်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်တာဘဲဗျို့။ လက်တောင် နည်းနည်း ထိသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကိုရွှေသင်.. ခင်ဗျားစိတ်က ထင်လို့များလား”

“ကျုပ် သူငယ်နှုပ်စား မဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ ကို တပ်အပ် မြင်ရတာပါ.. ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ.. ကျုပ်မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေတော့ အပြင်မှာ တွယ်ကပ်နေသေးသလား မပြောတတ်ဘူး။ အတောင်ခတ်သံလိုလို လက်သည်းနဲ့ ခြစ်သံလိုလို ကြားနေရတာ မိုးသာလင်းရော။ ကိုင်း ဒီတော့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ကျုပ်ပြောတဲ့ အချက်တွေ ပေါင်းစပ်ကြည့်မယ်.. ပြီးတော့ ခင်ဗျားတောင်ငူသွားနေတုန်း ကျုပ် ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ။ လျှိုင်ကော်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ဦးဆီကို မမိုးသူအကြောင်း စာရေးပြီးမေးတယ် ကိုတင်မောင်.. ကျုပ်မိတ်ဆွေကလည်း တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းပြီး ၅ ရက်လောက်အကြာမှာ ပြန်စာရတယ်။ သူ့ယောက်ျားက လမ်းဘက်နဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးအရာရှိတစ်ဦးဗျ။ သူ့ယောက်ျားက ကုလားကပြားနာမည် မစ္စတာဒေးဗစ်တဲ့။ သူ့ယောက်ျားဟာ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းပြီး သွေးဆုတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ သေသတဲ့ဗျ။ ပြီးတော့ မြို့ပေါ်မှာ တခြားလူ ၄-၅ ယောက်လည်း ဒီရောဂါမျိုးနဲ့ သေကြသတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့.. ရောဂါရဲ့ အမည်ကိုတော့ သူလည်း ကောင်းကောင်း မခေါ်တတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် လူမမာဟာ အစားအသောက်ကို ငမ်းငမ်းတက် စားတာရယ်၊ လည်ပင်းက နာတယ်နာတယ် ညည်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ကိုက်ရာလိုလို ပျားတုတ်တာလိုလို အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက် တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မကြာမကြာ မူးဝေပြီး ကယောင်ချောက်ချား ပြောတာတွေရယ်၊ နွေဦးပေါက်အချိန် ဖြစ်တာရယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ဆေး ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ “သွေးစုပ်” ရောဂါဆိုတဲ့ “ပြင်ပ ဝိညာဉ်” တစ်ခုက လူ့သွေးကို လာစုပ်ယူတဲ့ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာတွေချင်း ကိုက်ညီနေတာပဲ ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် ယမန်နေ့ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို စဉ်းစားကာ တွေ့ဝေ၍ နေမိပါသည်။

(ဒေါက်တာရွှေသင်က ဆက်လက်၍) “ဒီတော့ ပထမအချက်က သူ့ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ အခု သူ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ သားကလေးဖြစ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ လက္ခဏာ ချင်း တူတယ်။ ဒုတိယ အချက်က မမိုးသူဟာ ဒီကလေးကို ကျုပ်အိမ်ရွှေယူတာ မကြိုက်ဘူး။ တတိယ အချက်က မမိုးသူဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟာကလေးနဲ့ ဖျတ်ခနဲလန့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတတ်တယ်.. ကျုပ်တို့ သူ့အိမ်မှာ အရင်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည်သောက်တုန်းက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံး တမင်တကာချခဲ့ပြီး ကျုပ်က စမ်းလိုက်တော့ ယောင်အော်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ယောင်တာကတော့ လူတိုင်းလို ဖြစ်တတ်လို့ ထားပါတော့။ ဒါကလေး ဒီလောက် မျက်စိ မျက်နှာပျက်၊ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာတော့ လွန်လွန်းတယ်.. ဒီအချက်တွေကြောင့် သူ့ကို ကျုပ် မသင်္ကာဘူး ကိုတင်

မောင်..နီးစပ်ရာကို အရင်ဆုံး တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ယမန်ညက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို့၍ ခြောက်တာရွှေသင်အား ပြောပြလေ၏။

“ခင်ဗျား တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းတယ်ဗျို့ ကိုတင်မောင်။ သူ့ဝိညာဉ်က မနေ့ညက အပြင်ကိုထွက်ပြီး ကျက်စားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပြီ။ အိပ်မက်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ သိတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မသိတတ်တဲ့ စိတ်စပ်ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရိပ်အယောင်ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီအခြေအထိ ရောက်ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ”

“လူမမာ သူငယ်လေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နေရာမှာရော ဒီဝိညာဉ်ကို ကျုပ်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်တဲ့ နေရာမှာရောပေါ့ဗျာ.. သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးကိုတင်မောင်။ ပြင်ပက ဝိညာဉ်တစ်ခု ဒီမိန်းမကို စွဲကပ်နေတာ အမှန်ပဲ.. ရှေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်သေး တာပေါ့.. အကြောင်းအချက် ၂ ခုရှိတယ် ကိုတင်မောင်။ ပထမအချက်က ဒီသူငယ်လေးရဲ့ အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့၊ ဒုတိယအချက်က ခင်ဗျားအတွက်ဘဲ.. ဒါမျိုးဟာ နီးစပ်ရာကို အရင်တိုက်ခိုက်တတ်လို့ ကျုပ်ကို မုန်းသလောက် ခင်ဗျားကို ခင်မင်တယ်.. ဘယ်နှယ့်လဲ ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

“ကူညီပါ့မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ လူမမာအနီးတွင် အမြဲနေထိုင်လျက် အချိန် အနည်းငယ်မျှ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ရှောက် ပြုစုလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့်အသားအနည်းငယ်မျှ ကျွေးမွေးသောအခါ လူမမာသည် မျက်နှာက သွေးရောင်လျှမ်းကာ အင်အားပြည့်တင်း၍ လာတော့၏။

၄ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာရွှေသင်တို့သည် လူမမာအနီး၌ သူ၏ မိခင်ကြီးနှင့် ထမင်းချက် သူငယ်လေးကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရွာအလယ် ကားလမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှ တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါမှာ နံနက် ၈ နာရီခန့် ဖြစ်သဖြင့် စပါးတင်သော လော်လီကားကြီးများ၊ တောင်ငူသွား ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ခရီးသည်တင် ရန်ကုန် မန္တလေးကားများ အတော်ပင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မကြာခဏ လမ်းဘေးမှ ရှောင်ထွက်သွားရ၏။

ရွာလည် ရှိ တံတားကလေးအနီး ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လက်ဆွဲခြင်းကလေးတစ်ခုကို ကိုင်၍လာသော မမိုးသူနှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ရ၏။ မမိုးသူသည် ကျွန်တော့်အား ပထမကြည့်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာရွှေသင်အား မလွဲသာသဖြင့် ကြည့်ရသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက်..

“ဘယ့်နှယ် .. စောစောစီးစီး ကိုတင်မောင်တို့ လမ်းလျှောက်ကြ မှတ်တယ်..”

ဟု ပြောကာ ပြုံးရယ်လိုက်၏။

(ကျွန်တော်) “ဟုတ်တယ် မမိုးသူ.. ခင်ဗျားကော ဘယ်ကလာတာလဲ”

“အနောက်ဘက်တန်းက ဟင်းရွက်ခူးပြီး ပြန်လာတယ်.. ဒါထက် အောင်စိန် ဘယ့်နှယ်”

နေသေးလဲ။ အတော်သက်သာနေပြီ ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ် မမိုးသူ.. မနေ့က နို့ ၅၀ သားလောက် သောက်နိုင်လာပြီ ... ပြီးတော့ အစားအသောက်လည်း လောဘတကြီး မဟုတ်တော့ဘဲ အတော်မှန်လာပြီ”

“ကောင်းပါလေတဲ့ရှင် သက်သာပါစေ။ ကျွန်မလည်း အခုလာကြည့်ပါဦးမယ်”

ထိုအချိန်ထိ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် စကားမပြောဘဲ ရှိနေသော ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ရောက်အောင် လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ ဒီမှာ မမိုးသူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ကို မလာရင်ကောင်းမယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ မသင်္ကာဘူး.. ဒီအလုပ်ကို ခင်ဗျား ရပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်.. ကျုပ် သတိပေး လိုက်ပါပေရဲ့.. ပြီးတော့”

စကားမဆုံးမီ မမိုးသူသည် ဒေါက်တာရွှေသင်၏ လက်ညှိုးကို မကြည့်ဝံ့သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ရှောင်ရှားကာကွယ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ၏ လက်ယာဘက် လက်ညှိုးမှာ အဝတ်စကလေး တစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရွှေသင် ပြောပြသော ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်များကို သတိ ရမိလိုက်၏။ မမိုးသူ၏မျက်နှာ လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြူရော်၍သွားပြီးလျှင် နဂိုရုပ်ပင် ပျက်၍သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ ဤမျှလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍ သွားသော မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင် မတွေ့မြင်ဖူးချေ။ လက်နှင့် ရှောင်ရှားလျက် ရှိရာမှ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီးလျှင် ကမူပေါ်သို့ ခြေချော်၍ နင်းလိုက် မိသဖြင့် လမ်းဘေးသို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ပင် “ဘော်” ခနဲ မြည်လိုက်သော ကားသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်ခြင်းမျှ မပျောက်မီ ကုန်တင်ကားတစ်စီးသည် မမိုးသူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ရင်မှ စလွယ်သိုင်းဖြတ်ကာ နင်းကြိတ်၍ သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် အမြန်မောင်းနှင်သွားသော ကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်သည် မမိုးသူအား ပွေ့ချီယူလိုက်ရာ မမိုးသူသည် ဝေဒနာ ခံစားရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိသည့် အကြားမှပင် ကျွန်တော့်အား ခင်မင် ကြင်နာသည့် အိပ္ပာယိပါသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက် သေး၏။ ထို့နောက် ပါးလွှာသော ပါးစပ်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ဟလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့် လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာတော့၏။

မမိုးသူ၏ အလောင်းကို ရွာ၏ထုံးစံအတိုင်း ရွာထဲသို့ မသွင်းဘဲ ရွာအပြင်က ထား၏။ အသုဘကိစ္စကို အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကပင် ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် ထိုနေ့ညနေ ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

မမိုးသူမှာ ဤတွင် ဇာတ်သိမ်းခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ၏ အကြောင်းအရာများကား ဆက်ရန်ရှိသေး၏။

နေ့ရက်များသည် ကုန်လွန်၍သွားရာ ရွာတွင် မမိုးသူ၏ အကြောင်းကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား မေ့လျော့ပပျောက်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ချင်းသာ အတော်အတန် သတိရလျက် ရှိနေ၏။

နေရာသီ ကုန်မြောက်၍ မိုးဦးကျ ကဆုန်လဆန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့သော ညက ကျွန်တော်သည် သူကြီးသား မောင်သူငယ်က ညစာဖိတ်၍ ကျွေးမွေးသဖြင့် သွားရောက်ရာ ထမင်းစားပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီးလျှင် ယင်းနောက်တွင် “ပိုကာ” ဝိုင်းမှာ သာ၍ကောင်းသဖြင့် ညဉ့် ၁၁ နာရီထိုးမှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့မှာ လပြည့်ကျော်(၁)ရက်နေ့ည ဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သော လမင်းသည် ထိန်လင်းစွာသာလျက် ရှိနေ၏။ မောင်သူငယ် နေသောအိမ်မှာ ရွာ၏ မြောက်ဘက်အစွန်တွင် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရွာလယ်လမ်းမှ လျှောက်၍ ပြန်ခဲ့ရာ မမိုးသူနေသော အိမ်ဝင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူမနေသောအိမ်မှ ဝါးထရုံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝင်းတံခါးသည် အတွင်းဘက်မှ ပွင့်သွားပြီးနောက် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် အပြင်လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာရာ ၎င်းမှာ ကောင်းစွာဖြိုးလိမ်း ဝတ်စားထားသော မမိုးသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးများ ထ၍သွားပြီးလျှင် ယင်းပုံသဏ္ဍာန်အား အံ့သြခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းတို့ဖြင့် ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အိမ်ခြေရင်းဘက်တွင် စိုက်ထားသော အုန်းနံ့ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ရှိနေ၍ မမိုးသူသည် ကျွန်တော့်အား မြင်ဟန်မတူချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်ကာ လမ်းကို ကျော်ဖြတ် သွားပြီးနောက် ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ကြားမှ မျက်စောင်းထိုး အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် တံစက်မြိတ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့မဝင်သေးဘဲ ကျွန်တော့် အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသော ဒေါက်တာရွှေသင်၏ အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ခေါက်လေ၏။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စာဖတ်ပြီးစ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရုံမျှသာရှိသေး၍ ကျွန်တော့်အား ချက်ခြင်းပင် တံခါးဖွင့်၍ပေးလေသည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ ကိုတင်မောင်.. ဖျာရိပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ.. ခင်ဗျားစပြောမလား.. ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်အတွေးကို ပြောရမလား”

“ခင်ဗျား မတွေးနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“မတွေးနိုင်ဘူးထားတော့.. အထင်ပြောရရင် ဟိုမိန်းမ ပြန်လာတာ ခင်ဗျား မြင်ရတယ်မဟုတ်လား။ ကိုင်း.. ပြောစမ်းဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာရွှေသင်အား ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို အစအဆုံး ပြန်ပြောလေ၏။

စီးကရက်သောက်ရင်း နားထောင်နေပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် စီးကရက်တိုကို ငွေလင်ပန်းထဲတွင် ပွတ်ချေလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအိမ်ဟာ ကိုတရုတ်ဖြူအိမ်ဗျ.. ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ရှိတယ် လေ”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီထန်းပင်ကလေး ၂ ပင်ကြားထဲကပဲ ဝင်သွားတယ်။ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆို.. လုပ်ဖို့နည်းလမ်း ရှာရမှာပေါ့ ကိုတင်မောင်။ ကိုင်း.. အဲဒီအိမ် ဆီကို ကျုပ်တို့ ခဏ လမ်းလျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ဦးတရုတ်ဖြူ၏ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက် ပွင့်နေပြီးလျှင် မီးများ ထိန်လင်းလျက် အိမ်ထဲမှ လူသံများ ကိုလည်း ကြားရ၏။ ထိုခဏ၌ ဦးတရုတ်ဖြူသည် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တရပ်ကြည့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

(ဖြူ) “ဪ.. ကိုတင်မောင်နဲ့ ဒေါက်တာရွှေသင်တို့ပါလား.. ညဉ့်နက်လှပြီ.. ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

(ကျွန်တော်) “မောင်သူငယ်အိမ်က ပြန်လာကြတာပါ.. နောင်တော်ကော ဘယ်လဲ”

(ဖြူ) “ကျွန်တော် ဆရာဦးစံဖူး သွားခေါ်မလို့ပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ မငြိမ်းဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ဒေါက်တာရဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်တုန်းက အကောင်းဘဲ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်အိမ်က စကားပြောပြီး ပြန်လာတော့ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ပြီး မောတယ်.. မောတယ် ပြောနေတယ်။ ကိုင်း.. ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ် ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ.. ဦးစံဖူးကို သွားနှိုးရ ဦးမယ်”

(သင်) “ဒီမှာ ခဏနေပါဦး ဦးတရုတ်ဖြူ.. လည်ပင်းကကော နာတယ်ပြောလား”

(ဖြူ) “ပြောတယ်ခင်ဗျာ.. မီးခွက်မှာ ကြည့်တဲ့အခါ ပျားတုတ်တဲ့ အရာလေးလို သွေးထွက်နေတဲ့ အပ်ပေါက်လောက် အပေါက်ကလေး ၂ ပေါက်တွေ့ရတယ်။ ဪ.. ဒါထက် အရင်က မမိုးသူအိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်စုံ သားကလေးလည်း လည်ပင်းမှာ မှက်မဲ အကိုက်ခံ ရပြီး မကြာမကြာ မောနေတယ် ကြားရတယ်..ဒီ ရောဂါမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဦးတရုတ်ဖြူသည် ညည်းညူ၍ ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာရွှေသင်လည်း ကျွန်တော့်အား လက်ကုပ်၍ ...

“ကိုင်း.. ကျုပ်တို့ အလုပ်စကြရလိမ့်မယ်ဗျို့.. လာဗျာ.. ကိုတင်မောင်”

အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ ပေါက်ချွန်းတစ်ခု၊ ဝက်အူလှည့် တစ်ချောင်း၊ ကြိုးခွေတစ်ခွေ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အားလည်း ဂေါ်ပြား တစ်ခုကို ယူခဲ့စေ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ ၎င်း၏ အကြံအစည်ကိုပင် မရိပ်မိခဲ့ပေ။

“ကိုင်း.. လာ ကိုတင်မောင်။ ကျုပ်တို့သွား ကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲဗျ”

“ရွာသချိုင်းကိုလေ”

ကျွန်တော်တို့လည်း လူသူလေးပါး မတွေ့စေရန် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း နောက်ဖေး လူသွားလမ်းကလေးတလျှောက်မှ ရွာသချိုင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတွင် ဒေါက်တာ ရွှေသင်က ..

“ဒီမှာ ကိုတင်မောင်.. ကျုပ်တွေ့တဲ့အတိုင်းမှန်ရင် မိုးမလင်းခင် မျက်စိနဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တတ်အပ် မြင်ရလိမ့်မယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အရိပ်အယောင်ကို ခင်ဗျား အမှတ်မထင်တွေ့တာ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းတယ်။ ဧကန္တ လူသွေးကိုစုပ်တဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဒီမိန်းမ မသေခင် သူ့ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်တယ်.. အခု သူသေ

သွားပြီးတဲ့နောက်လည်း ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်။ ရှိလို့သာ သူမသေခင်က အရိပ်အယောင်ကို ဆောင်ပြီး ညသန်းခေါင်မှာ ရွာထဲထွက်ပြီး ကျက်စားတာဖြစ်ရမယ်။ အမှန်တော့ ခင်ဗျားမြင်ခဲ့ရတာ ကံကောင်းတာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့ မပုပ်မသိုး တွေရလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုက မန်ကျည်းပင်အုပ်ကလေးဟာ ရွာသချိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသချိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အမှတ်အသား အမျိုးမျိုးဖြင့် စိုက်ထူထားသော မြေပုံသချိုင်းရာများသည် လရောင်အောက်တွင် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိပေ၏။ ရွာသူသာန် “တစ်စပြင်” တစ်ခုလုံးမှာ လရောင်အောက်တွင် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း မမိုးသူ၏ သချိုင်းရာ မြေပုံကို အလွယ်တကူ တွေ့ရှိရလေ၏။ မမိုးသူသချိုင်းမှာ ဧရပ်နှင့် ဝါးလေးပြန်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ကျွန်တော့်အား ဧရပ်ပေါ်ရှိ မှောင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာမှပင် စောင့်ဆိုင်းရန် နေရာယူကြလေ၏။

“ဒီလိုဗျ ကိုတင်မောင်... ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့တဲ့ မမိုးသူ အရိပ်အယောင်ဟာ သူ့ဝိညာဉ် ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ သူ့အသက်ရှိစဉ်က သူ့ကိုမှီနေတဲ့ အပြင်အပက သွေးစုပ်ဝိညာဉ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒီဝိညာဉ်ဟာ သူ့သွားပြီးတဲ့နောက် တခြားကိုမသွားဘဲ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို ဝင်နေတယ်.. နေ့အခါ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲမှာ ကိန်းအောင်းပြီး ညအခါကျမှ ကိုယ်ထဲမှ ထွက်ကျက်စားတတ်တာမျိုးကိုဗျ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မကြာခင်တွေ့ရမှာပေါ့.. အဲဒီလို လှည့်လည် ကျက်စားပြီး မူလကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောဆီကို မိုးမလင်းခင် ပြန်တယ်.. နေ့အချိန်မှာ သူကိန်းအောင်းနေတဲ့ ရုပ်အလောင်းထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထွက်နိုင်ဘူး.. အဲဒီလို ညသန်းခေါင်မှာ ကျက်စားပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အလောင်းဟာလည်း သွေးသားပြည့်ဝပြီး မပုပ်မသိုးဘဲ ရှိနေတတ်တယ်”

“ခင်ဗျားပြောသလိုတော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဝိညာဉ်လောကရဲ့ ထူးဆန်းပုံတွေဟာ ပြောလို့ မကုန်သလောက်ဘဲ ကိုတင်မောင်.. ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အခုနေတာက လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေတုန်း သူ့မှာရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်လောက်ကိုသာ အပေါ်ယံသိကြတာကိုးဗျ.. သေသည်၏ အခြားမဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ရောက်သွား တဲ့ လောကကို ကျုပ်တို့မှ မသိဘဲ။ ဥပမာ.. ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် လူအများ တွေ့တဲ့ သိတဲ့ မြေပုံလောက်သာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိတာကိုးဗျ.. ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေ မပေါက် မရောက် ဖူးသေးတဲ့ တောတောင်ရေမြေ စကြာဝဠာတွေ ရှိသလို ကျုပ်တို့ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေ ရှိတာပေါ့.. ၃ နာရီတောင်ထိုးပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဧရပ်ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်း လျက် ရှိကြလေ၏။

အိပ်ချင်ငိုက်မြည်းခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ခြင်းများသည် ကျွန်တော့်အတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိသော်လည်း တံတွေးကို မျိုချခြင်းဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရ တော့၏။ နာရီလက်တံသည် စက်ဝိုင်းကို တဖြည်းဖြည်း လည်ပတ်ခဲ့ပြီးနောက် ၄ နာရီသို့ ရောက်၍လာရာ ရွာထဲမှ ကြက်တွန်သံများကိုလည်းကောင်း၊ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကုလားတက်ခေါက်သံကိုလည်းကောင်း ကြားရ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ

အကြောင်းမထူးချေ။ ဒေါက်တာရွှေသင်မှာ မိမိထင်မြင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော မျက်နှာမျိုး ဖြင့် လွန်စွာပင် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိလေသည်။

လဝင်သွားပြီးနောက် အတန်ငယ် မှောင်၍သွားသော်လည်း ကြယ်များ၏ အရောင်သည် လရောင်နီးပါးမျှ ဆက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ၅ နာရီသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ရွာထိပ်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီမှ ခွေးအူသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဒေါက်တာရွှေသင်သည် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ကျွန်တော်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာကုတ်၍အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ့လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ခြံစည်းရိုးဆီမှ အလယ်သင်္ချိုင်း မြေပုံများရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် လှုပ်ရှားပုံဟန်ပန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မမိုးသူနှင့် တူလှချေ၏။ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော သဏ္ဍာန်မှာ ခြေဖြင့်လှမ်းသွားသည်ထက် ရွေ့လျားခြင်းက ပိုများသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကြယ်များ၏ အလင်းရောင်က ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများမှာ မမိုးသူ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မှတ်မိတော့၏။ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပတ်လည်က နီရဲသော အရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်သည် မမိုးသူသင်္ချိုင်း မြေပုံတည့်တည့်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဘက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကောင်းကင်သို့ လက်နှစ်ဘက် ကို မြှောက်ပြီးလျှင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်အောင် ပြင်းစွာသော ရယ်မောသံကြီးဖြင့် ရယ်မောပြီးနောက် မြေကြီးထဲသို့ လျှိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ကိုင်း... လာဗျို့ ကိုတင်မောင်” ဟုခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရွှေသင် နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် မမိုးသူ၏ သင်္ချိုင်းရာကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် တူးဆွလေရာ ကျွန်တော် က ဂေါ်ပြားဖြင့် မြေများကို ယက်ထုတ်ပေးရ၏။ မိနစ် ၂၀ခန့် အကြာတွင် ၃ ပေခန့်မျှ အနက် တူးမိပြီဖြစ်၍ “ခေါင်းဖုံး”ကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် ပေါက်မိလေ၏။ခေါင်းကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းနံဘေးမှ လက်ကိုင်ကြေးကွင်းများကို ကြိုးဖြင့်စွပ်ပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ခေါင်းဖုံးမှ ဝက်အူများကို တစ်ချောင်းစီ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ဖြုတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် နေအရုဏ် တက်လာပြီဖြစ်၍ လင်းရောင်များ ပြေး၍လာလေပြီ။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထင်မှာ ပုပ်ပွ၍နေသော မမိုးသူအလောင်း ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသားများကျသွားသဖြင့် အရိုးစုမျှသာ ရှိနေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကိုသော်လည်းကောင်း တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေးထင်သည့်အတိုင်းမဟုတ်ပေ။ မမိုးသူ၏ အလောင်းမှာ မော်တော်ကားနင်းထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် နံရိုးများကြေမွပြီးလျှင် ဝမ်းဗိုက်များ ပြားကပ်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာမှာ ယမန်နေ့က သေသောသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လတ်ဆတ်စွာရှိနေ၏။ နဖူးနှင့် ပါးပြင်မှ သနပ် ခါးများပင် အချို့နေရာက မပျက်သေးချေ။ မျက်နှာနှင့်တကွ တောင့်တင်းသောလက်မှ အကြောများသည်လည်း သွေးရောင်များ လျှမ်းပြီးလျှင် အိပ်နေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့

လတ်ဆတ်စွာ ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ အထူးဆန်းဆုံးမှာ ပိတ်နေသော မျက်လုံး အစုံသည် ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရင်းပင် ဖွင့်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်ပြီးလျှင် “အလိုလေး.. ဘုရား.. ဘုရား..” ဟု ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာရွှေသင်က “ကိုင်း..ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားမကြည့်ဝံ့ရင် ဟိုဘက်လှည့်နေဖို့” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် လူတို့မည်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောအရာကို မကြည့်ရန် တားမြစ်သောအခါမှ ပို၍ကြည့်လိုသေး၏။ ဒေါက်တာရွှေသင်သည် ပေါက်ချွန်းကို လက်ချိန်ရအောင် တစ်ထွာခန့်မျှ ကိုယ်နှင့်ခွာလိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများပွင့်နေသော အလောင်း၏ လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို “ခွပ်”ကနဲ မြည်အောင် တအားစိုက်၍ ပေါက်ချလိုက်လေ၏။ ထူးဆန်းသည်ထက် ထူးဆန်းသောအရာမှာ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပန်းထွက် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခေါင်းကို ပြန်၍ချခြင်း၊ မြေများဖို့ခြင်း၊ မြေရာလက်ရာများ ဖျောက်ခြင်း၊ ၁၀ မိနစ်အတွင်းပြီးစီး ကြလေသည်။ ထို့နောက် ရွာသို့ ဖြတ်လမ်းမှ ပြန်ခဲ့ရာ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လမ်းတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ဒေါက်တာရွှေသင်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နို့တစ်ခွက်စီနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို စားသောက်ပြီးနောက် “ကိုင်း.. ဒီကိစ္စတော့ လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူး ကိုတင်မောင်။ သင်ချိုင်းက အလောင်းကို အမိန့်မရှိဘဲ တူးဖော်တာက ရာဇဝတ်မှုဗျ။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ” ဟု အထပ်ထပ် ပြောကြားလေသည်။

လူမမာများ၏ ရောဂါမှာ ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပျောက်သွားပြီးလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိခဲ့လေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

သတင်းပေးသူ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ ၅နှစ်ခန့်လောက်က ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလှိုင်ဆိုသူသည် မိမိအလုပ်လုပ်သော ဂါတ်နှင့် မနီးမဝေး ၃၇ လမ်းရှိ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းကာ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးထံ ထမင်းလခပေး၍ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ သားမယားမရှိ တစ်ကိုယ် တည်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုထွန်းလှိုင်မှာ အလုပ်ဝတ္တရားမကျသော အချိန်များ၌ မိမိ၏ပညာဉာဏ် ထက်သန်စေရန် အနောက်နိုင်ငံမှ စုံထောက်ဝတ္ထုများကိုဖတ်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်အင်္ဂါ ကြိုခိုင်တောင့်တင်း စေရန် အားကစားအမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်မှာ ချောမောသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ အရပ်မှာ ၅ ပေ ၄ လက်မသာဖြင့်ပြီးလျှင် တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်အင်္ဂါရှိလျက် လက်မောင်းကဲ့သို့ သန်မာ တောင့်တင်းသော လက်ကြီးများ ရှိလေသည်။ သာမန်လူ ၂ ယောက်ကို လက်နက်မပါဘဲ သူ၏ လက်မောင်းကြီးများဖြင့် နိုင်နင်းစွာ ချုပ်တီးထားနိုင်သော ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ပေတည်း။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ ဝါသနာမှာ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော သောကများသည် အလုပ်ခွင်၌

ကျန်ရစ်ခဲ့၍ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွတ်လပ်သော လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ရှိနေခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကိုထွန်းလှိုင်၌ ကြီးမားသော ဆန္ဒ ၂ ခုရှိ၏။ ပထမမျှော်မှန်းချက်မှာ ရာထူးတက်လိုခြင်းဖြစ်၍ ဒုတိယမျှော်မှန်းချက်မှာ တင့်တောင့်တင့်တယ် လက်ထပ်လိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ပထမမျှော်လင့်ချက် ပြည့်စုံမှသာ ဒုတိယမျှော်မှန်းချက်ကို လက်လှမ်းနိုင်မည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုထွန်းလှိုင်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်မှစ၍ ရာထူးတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေလျက်ရှိရာ ထိုအခါက ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုခုကို ဖမ်းဆီးရမိနိုင်မှသာ ရာထူးတိုးတက်ဖို့ လမ်းရှိလေသည်။

တစ်ည၌ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ည (၈) နာရီလောက်တွင် အလုပ်ဝတ္တရားပြီးသဖြင့် မိမိ နေသော အိမ်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ စားပွဲတင်မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းထားခဲ့ ပြီးလျှင် အပေါ်အင်္ကျီကို အခန်းနံရံ အင်္ကျီချိတ်၌ ချိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် စားပွဲနောက်ဘက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လူရိပ်ကဲ့သို့ မြင်လိုက်သဖြင့် နောက်သို့ ပြန်၍ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်လေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား အသားမည်းမည်းနှင့် စုတ်ပြတ်ပြတ် လူတစ်ယောက် အခန်းသား ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူမှာ အဝတ်အစား အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ရှိနေရုံမျှမက လွန်စွာပိန်ကြိုလျက် မွဲခြောက်သော အသားအရေလည်း ရှိလေသည်။ မှန်အိမ်မှ မီးရောင်သည် ထိုသူ၏ ပိန်ခွက်သော လက်ဝဲဘက် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မှေးမှိန်စွာ ကျရောက်လျက်ရှိရာ မျက်လုံးများမှာမူ အလင်းဘက်သို့ ကျရောက်တိုင်း စိမ်းလဲ့လဲ့ အရောင်ထွက်နေသကဲ့သို့ ကိုထွန်းလှိုင် ထင်မိ၏။ ထိုသူသည် စကားလည်းမပြော။ ကိုထွန်းလှိုင်အား လှည့်၍မျှပင် မကြည့်ချေ။

လှိုင်။ “ဘယ့်နှယ့်လူပါလိမ့် ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုသူသည် စကားပြန်၍ မပြောချေ။

လှိုင်။ “ခက်လိုက်ပါတိကရီ ... ဘာကိစ္စလဲဗျ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့လား” ထိုအခါမှ လူပိန်သည် ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်လိုက်လေသည်။

လှိုင်။ “ဘာပြောချင်သလဲ ... ပြောလေ”

ထိုသူက ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဦးခေါင်းကို ရမ်း၍ပြာ၏။

“ဘာလဲ ... စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

ထိုသူက ခေါင်းကိုညိတ်၏။

“ဒါဖြင့် စာနဲ့ ရေးပြမလား”

ထိုသူက ဦးခေါင်းကို ထပ်၍ ညိတ်ပြန်လေသည်။ သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် စာရေး စက္ကူကတ်နှင့် ခဲတံကို ထိုသူရှေ့သို့ တိုး၍ပေးလိုက်လေသည်။

ကိုထွန်းလှိုင်က နှုတ်ဖြင့်မေးလိုက်တိုင်း ထိုသူက စက္ကူပေါ်တွင် စာဖြင့် ရေး၍ဖြေသဖြင့် ၎င်းမှာ စကားမပြောတတ်သော်လည်း ကောင်းစွာ နားကြား၍ စာရေးတတ်ကြောင်း သိရလေ သည်။

(ကိုထွန်းလှိုင်၏ မေးမြန်းချက်များနှင့် ထိုသူက ပြန်၍ဖြေဆိုချက်များကို အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြထားကြောင်း)

လှိုင်။ “ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ထိုသူ။ “ကျုပ် သတင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့ လာတယ်”
 “ဘာသတင်းလဲ မိတ်ဆွေ”
 “လူဆိုးမောင်မောင်ကို ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့”
 “ပန်းဆိုးတန်း ဓားပြမှုနဲ့ တစ်ကျွန်းကျသွားတဲ့ မောင်မောင်လေ”
 “လက်ပြတ်မောင်မောင် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “သိတာပေါ့ ... ဒီအကောင် တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလို့ ပုလိပ်မှာ တော်တော် အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ အခုလည်း ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေသလိုလို သတင်းကြားတယ်”
 “ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီ ... ရောက်ရုံဘယ်ကမလဲ။ ဒီကနေ့ညပဲ တိုက်တစ်တိုက်ကို ဖောက်တော့မယ်။ ဒီမှာလာပြီး ကျုပ်သတင်းပေးတာပဲ”
 “ဘယ်မှာလဲ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲဟင်။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”
 ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလှိုင်သည် အသက်ကိုမျှ မရှုနိုင်ဘဲ မေးခွန်းများကို စဉ်တိုက် မေးလိုက်လေသည်။
 “ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မဖြေနိုင်ဘူး”
 “ဟုတ်သားပဲ ... ကျုပ် သတိလစ်သွားလို့ပါ။ သတင်းပေးသူရဲ့ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုရဘူးဆိုတဲ့ ဥပဒေကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”
 “ဒီအကောင်ကို ဆုငွေ ၁၀၀၀/- ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “ဒါထက် ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးရဦးမယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝခရီးစဉ်မှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး ၂ ခု ရှိတယ်မဟုတ်လား”
 “အလို ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”
 “ဘယ်လိုသိသိလေ ... ဒီဟာ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကောင်ကို ခင်ဗျား ဖမ်းမိရင် ခင်ဗျားလိုအင်ဆန္ဒကြီး ပြည့်ဝတော့မယ်”
 “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 “ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတင်းမပေးဘဲ မနေနိုင်လို့ လာပေးရတာပါ”
 “ခင်ဗျားက သူနဲ့ ကြံဖော်ကြံဖက်လား”
 “အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်”
 “အခုတော့ကော”
 “အခုတော့ ကျုပ်က နယ်ခြားနေပါပြီ”
 “ဘယ်လိုနယ်ခြားနေတာလဲ”
 “ဒီဟာတွေ မေးမနေပါနဲ့လေ ... ခင်ဗျားနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ လိုရင်းအချက်က သူဘယ်ကို လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သူ လာမယ့်နေရာက သူ့ကို စောင့်ဖမ်းရုံပေါ့”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “သူ့မှာ သေနတ်ရှိတယ်နော် ... သတိထား၊ ဓားလည်းပါတယ်”
 “ကောင်းပါပြီဗျာ ... နို့ပေမယ့် ကျုပ်မှာလည်း သေနတ်ရှိသားပဲ”

“ပြီးတော့ ဒီအကောင်က အင်မတန် လက်မြန်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတယ်”

“ဟယ်လပင်လမ်းက ဒေါ်မြသီတိုက်ကို ခင်ဗျားသိလား”

“မုဆိုးမ သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်မြသီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတိုက်ကို အခုည ၁ နာရီထိုးမှာ သူဖောက်ဝင်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား သွားပြီး စောင့်ပေ
တော့ ...။ နောက်ဖေးမီးဖို ပြတင်းပေါက်ကဖွင့်ပြီး အိမ်မကြီးထဲ ဝင်လိမ့်မယ် ...”

“ဟာ ... တယ်သိတဲ့လူပါကလား ... နေဦး ... နေဦး ... ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျုပ်
ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သေသေချာချာရေးပြီး မှတ်ရဦးမယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာပါ
မှတ်ထားရဦးမယ် ... ဒီဟာက ကျုပ်တို့ ထုတ်ဖော်ပြီးပြောဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကိုးအကားရအောင်
မှတ်ထားဖို့လိုတယ် ... ခဏနေဦးဗျာ”

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည်
အခန်းနံရံဆီသို့သွားကာ အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို
နှိုက်ယူလေ၏။ သို့သော် ပြန်၍ လှည့်လိုက်သောအခါ၌ကား ထိုသူမရှိတော့ချေ။

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် ဝရန်တာတလျှောက်တွင် ကြည့်သော်လည်း ထိုသူကို
မတွေ့ရသဖြင့် လှေခါးအောက်သို့ ဆင်း၍ လိုက်လေ၏။ အောက်ထပ်သို့ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းရှေ့
တံခါးပေါက်တွင် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးနှင့် အဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

လှိုင်။ “အဒေါ် ... လူတစ်ယောက် ဆင်းသွားတာ မမြင်ဘူးလား”

ဒေါ်။ “မမြင်ပါကလား မောင်ရယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အခုပဲခင်ဗျ ... ၁ မိနစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဆင်းမလာပါဘူး”

“အဒေါ်တို့ စကားပြောနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကွမ်းတစ်ရာညက်သာ ရှိပါပြီ ... ဆင်းလာရင် မြင်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“အိမ်ပေါ် ရှိချင်ရှိဦးမှာပေါ့”

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်သွားသောလူကို အပေါ်ထပ်တွင်
လိုက်၍ရှာပြန်၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည်
မိမိအိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ကာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ အောက်ပါမကျန် ရှာဖွေကြည့်ရှုလေသည်။
ထူးဆန်းသောသူကား နေရာ၌ပင် မြေမျို၍သွားသကဲ့သို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်၍
သွားခဲ့လေ၏။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် ကာကီရုပ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ခြေသံမကြားသော
ပတ္တမြားဖိနပ်ကို စီးလေ၏။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်ယာဘက် ဘောင်းဘီ
အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်တွင် လက်နှိပ်တံမီးတစ်လက်ကို ထည့်လေသည်။

ထို့နောက် မကြာမီ တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ဟယ်လပင်လမ်းသို့ သွားရောက်လေ၏။

လမ်းထောင့်မှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် တက္ကစီကားကို ပြန်၍လွှတ်ပြီးနောက် မင်းကတော်ကြီးတိုက်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ခြံဝင်းဝရှိ အစောင့်အား မိမိကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်းနေရာ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် အစောင့်ပြန်လာ၍ ကိုထွန်းလှိုင်အား ခြံတံခါးကို ဖွင့်၍ပေးလေ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် မင်းကတော်ကြီးသည် ကိုထွန်းလှိုင်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ တွေ့ဆုံလေ၏။ ကိုထွန်းလှိုင်က ထိုညတွင် လူဆိုးတစ်ယောက် မင်းကတော်ကြီးအိမ်ကို ဖောက် ထွင်းရန် ကြံစည်သည်ကို သတင်းရသဖြင့် လာရောက်ကြောင်း၊ မိမိမှာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ အလုပ်ဝတ္တရားအတိုင်း လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုလူဆိုးကို ဖမ်းဆီးရမိက ဆုငွေ ၁၀၀၀/- ရရှိမည့်အပြင် ရာထူးတိုးတက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိကြောင်းနှင့် ယင်းကိစ္စမှာ မိမိ၏ ၁၀ ခရီးကို ပြုပြင်ပေးမည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“အဒေါ်က ဒီလမ်းမှာ နည်းနည်း နာမည်ကလေးလည်းရှိပြန်၊ အိမ်သူယောက်ျားလည်း မရှိပြန်ဆိုတော့ ကြံစည်ဝံ့တာပဲခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ မောင်ရင်မို့ ပြောရဦးမယ်။ အခုတလော အဒေါ်က စိန်အရောင်းအဝယ်ကလေး လုပ်နေတယ်မောင်ရဲ့”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒီအကောင်က အင်မတန်လျင်တဲ့ အကောင်လားခင်ဗျာ။ တစ်ကျွန်းကတောင် လက်လွတ်ထွက်ပြေးလာတဲ့အကောင်ပဲ”

“နာမည်ကဘယ်သူတဲ့”

“လက်ပြတ်မောင်မောင်တဲ့ ခင်ဗျ ... လက်ဝဲဘက် လက်သန်းကလေးတစ်ချောင်း ပြတ် နေလို့ လက်ပြတ်မောင်မောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“မောင်ရင်လာတာ တစ်ယောက်ထဲပါကလား ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး ... ဒါထက် အစေခံတွေက ဘယ်မှာ အိပ်ကြသလဲခင်ဗျာ”

“အောက်ထပ်မှာပါ မောင် ... အဒေါ်က အိမ်ပေါ်က အခန်းထဲမှာ တူမလေးတစ်ယောက် နဲ့ အတူတူ အိပ်တယ်။ အောက်ထပ်မှာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေး အိပ်တယ်။ မီးဖိုဘက်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ လင်မယားရှိတယ် ... ဒါပါပဲ”

“ဒါဖြင့် - အိမ်ရှေ့မှာ အိပ်တယ်ဆိုတဲ့ သူငယ် - ဒီကနေ့ည အိမ်ပေါ် ပြောင်းအိပ်ပါ စေလား ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ မောင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ”

“နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်အိပ်တဲ့ လင်မယားကိုတော့ အိမ်ရှေ့ခန်း ပြောင်းအိပ်စေချင်တယ်”

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်မောင်”

“အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပါရစေခင်ဗျာ”

“ကြည့်ရပါတယ် ... ကြည့်ရပါတယ် - လာပါ”

သို့နှင့် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မင်းကတော်ကြီးနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ အောက်ထပ်အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် အချောတိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးကိုဝိုင်းကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပုကလေးများကို ချထား၏။ အခန်းဝတွင် ဗီရိုအလှ ၂ လုံးရှိ၍ မီးဖိုနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်း၌ကား ၃ ပေခန့်အမြင့်ရှိသည့် မီးခံသေတ္တာကြီး

ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ကိုထွန်းလှိုင်သည် အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုနှင့်တကွ မီးဖိုမှ အိမ်မသို့ဝင်သော တံခါးအခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ မီးခံသေတ္တာကြီးထားသော အခန်းကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ မီးခံသေတ္တာထားသော အခန်း၌ကား အခြား ပြောပလောက်သော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အိမ်သုံးပစ္စည်းအချို့ တင်ထားသော စားပွဲ ၂ လုံးနှင့် မီးခံသေတ္တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းကျသော နေရာတစ်ခုတွင် စာအုပ်ဟောင်းများထည့်သည့် မတ်တတ်ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ထိုဗီရိုမှ သော့ကို မင်းကတော်ကြီးထံမှ တောင်းယူလေသည်။

ထို့နောက် ကိုထွန်းလှိုင်လည်း မင်းကတော်ကြီးအား သံသေတ္တာအတွင်းမှ အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေများကို ထုတ်ယူသိမ်းဆည်းထားစေပြီးနောက် ...

“ဒါထက် အောက်က ဘယ်လိုအသံမျိုးပဲကြားကြား မင်းကတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်း မလာပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်အလိုရှိရင် ခေါ်လိုက်ပါမယ် - ခိုင်းတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ ထမင်းချက် ကိုလည်း ဒီအတိုင်း အမိန့်ပေးထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်”

မင်းကတော်ကြီး၏ အိမ်သားများအား မည်သူမျှ အပြင်သို့ မထွက်ရန်နှင့် စောစောအိပ်ရန် စီစဉ်မှာကြားပြီးနောက် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မီးခံသေတ္တာရှိသော အခန်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ၁၂ နာရီထိုးလတ်သော် ဗီရိုကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးများဖြင့် လူနေအိမ်ခြေ နည်းပါးသော ရပ်ကွက်လည်းဖြစ်ပြန် အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်၍လာပြန်ရကား ကိုထွန်းလှိုင်သည် မိမိ၏ အသက်ရှူသံနှင့် လက်ပတ် နာရီကလေးမှ စက္ကန့်လက်တံသွားသံကလေးများကိုပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏။ မိနစ်ပိုင်းမျှ သော အချိန်ကလေးကိုပင် အလွန်ကြာညောင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ပြည်လမ်းမကြီးနှင့်လည်း များစွာ မဝေးလှသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ သဲခနဲ ရှဲခနဲ ဖြတ်သန်းပြေးသွားသော ကားသံများသည် ဆိတ်ငြိမ်သော အမှောင်ထုကို ကျော်လွှားကာ မိမိပုန်းအောင်းနေသော ဗီရိုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ အိမ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ဆိတ်ငြိမ်မြဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ၁ နာရီ ၈ မိနစ်မျှ ရှိလေပြီ။ ကိုထွန်းလှိုင်သည် နောက်ဖေးဘက်မှ ‘ချွတ်’ခနဲ အသံတစ်ခုကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။ အသံမမြည်အောင် စောစောကပင် ဆီထည့်ထားသော မိမိ ဗီရိုတံခါးကို လက်မဝက်ခန့် ဖွင့်၍ကြည့်၏။ ထိုအခိုက် မီးဖိုဘက်မှ တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီးလျှင် အဝတ်အုပ်ထားသဖြင့် မှေးမှိန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဓာတ် မီးရောင်ကလေးသည် မီးခံသေတ္တာကြီးရှိရာသို့ ဝှေ့ရမ်းဖြတ်သန်း၍ ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုခဏ၌ ဘောင်းဘီ အနက်ကို ဝတ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ကို ကြောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာနင်းလျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ထိုသူသည် အခန်းထောင့်များရှိရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခပ်အုပ်အုပ် ဝှေ့ရမ်းထိုးလိုက်ပြီးလျှင် မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ ဝင်လာလေသည်။ ထိုနောက် သေတ္တာ၏ သော့ပေါက်များကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်နေဟန်ဖြင့် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာ ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဓာတ်မီးရောင်သည် ချောမွေ့ ပြောင်လက်သော သံသေတ္တာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိရာ အလင်းရောင်သည်

သူ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ဟပ်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရာမှ ထိုလူဆိုး၏ မျက်နှာကို ဘေးစောင်း မြင်ရသောအခါ လူဆိုးစာရင်းဓာတ်ပုံတွင် မိမိမြင်ခဲ့ဖူး၍ စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်ထားသော လူဆိုး မောင်မောင်၏ မျက်နှာကို မှတ်မိလေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဓာတ်မီးရောင်သည် ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက် လက်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားရာ ပြတ်၍နေသော လက်သန်းကလေးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပို၍ သေချာနေ၏။

လူဆိုးမောင်မောင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ အလျား ၆ လက်မ၊ အနံ ၄ လက်မ၊ ထူ ၂ လက်မခန့် ကိရိယာတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် နာရီများကို သေ့ပေးသကဲ့သို့ ၂ ပတ်၊ ၃ ပတ်မျှ လက်တံတစ်ခုကို လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းကို သံသေတ္တာမျက်နှာဝ အလယ်လောက်တွင် တွေ့၍ထားကာ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ 'တရီရီ' မြည်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ထိုကိရိယာအတွင်းမှ လျှပ်စစ်မီးပန်းရောင်ကဲ့သို့ သေးငယ်သော ရောင်ခြည်တန်းကလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်သည် ယင်းလျှပ်စစ်ရောင်ကို မိမိအလိုရှိသော နေရာတစ်ပိုက်သို့ လှည့်ပတ်၍ပေးလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ တစ်ကြိမ်တွင် မောင်မောင်သည် စက်ကိရိယာကလေးကို ရပ်ကာ မသင်္ကာဟန်ဖြင့် တစ်ခန်းလုံးကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေသော အခါ၌ကား ကိုထွန်းလှိုင်သည် တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်တော့မည်ဟု သေနတ်မောင်းပေါ်၌ပင် လက်တင် လိုက်မိ၏။ သို့သော် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် တံခါးဝကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။

အချိန်နှောင်း၍နေရန် မဖြစ်တော့ပြီ။ ကိုထွန်းလှိုင်သည် ဗီရိတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်၏ နောက်ကျောကို ကျားကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်၍အုပ်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်လေ၏။ သို့သော် မောင်မောင်ကား ကိုထွန်းလှိုင်ထက်ပင် လျင်မြန်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလေးချိန်ကြောင့် မောင်မောင်မှာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသော်လည်း ထိုအခိုက်အတန့်၌ပင် မောင်မောင်သည် ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကိုထွန်းလှိုင်၏ လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုထွန်းလှိုင်မှာ မတတ်သာတော့သဖြင့် မောင်မောင်၏ လက်ယာဘက်လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ရိုးဖြင့် မောင်မောင်၏ ချိုစောင်းကို တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်လိုက်ရာ မောင်မောင်သည် သတိမေ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

မကြာမီ မင်းကတော်ကြီးနှင့်တကွ အစေခံများ ရောက်လာကြရာ ကိုထွန်းလှိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အိမ်နီးချင်းအချို့ပါ လာရောက်ပြီးလျှင် ပိုင်းဝန်းကူညီကြလေသည်။ အိမ်နီးချင်း စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ကိုထွန်းလှိုင်၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင် ပေး၏။ မင်းကတော်ကြီးက ပြောပြသောအခါမှသာ မင်းကတော်ကြီး၏ အိမ်အတွင်းသို့ လူဆိုးတစ် ယောက် ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်ကြောင်းနှင့် ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးက သတင်းအရ လာရောက်စောင့်ဆိုင်း ဖမ်းဆီးကြောင်း သိကြရလေ၏။

နာရီဝက်မျှ ကြာသောအခါ အခြားပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်သား ၂ ယောက် ရောက်လာ၍ လူဆိုးကို ဌာနသို့ ပို့အပ်လိုက်ကြလေသည်။

* * *

နောက် ၇ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုထွန်းလှိုင်သည် လက်ပြတ်မောင်မောင်ထံမှ သူ့အား တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ဆေးရုံမှ ရေးလိုက်သော စာတစ်စောင်ရရှိသဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

အချိန်မှာ နေ့လည်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှာ အတော်အတန် လူရှင်း၍နေပြီးလျှင် အချုပ် သမားများထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မောင်မောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က မနီးမဝေးမှ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ မောင်မောင်သည် ကိုထွန်းလှိုင်ကို မြင်သောအခါ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော ပတ်တီးကို အထက်သို့ အတန်ငယ် မြှင့်တင်လိုက်ကာ ကိုထွန်းလှိုင်အား ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းပေးလေသည်။

မောင်။ “ထိုင်ပါဆရာ ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာ လာမှလာပါ့မလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်”
(အားနာသည့်ဟန်ဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်က) “ငါ နည်းနည်းလက်လွန်သွားတယ်ကွယ်။ မောင်မောင် စိတ်မရှိနဲ့ကွဲ့နော်”

“မရှိပါဘူးဆရာ ... ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါဟာ ဆရာ့အလုပ်ဝတ္တရားပဲ ... ပြီးတော့ ဆရာကသာ လက်မဦးရင် အခုလောက်ရှိ တာမွေလား ကြံတောလား ဆရာရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့ ... ဒါကြောင့်”
“ဒါထက် နေပါဦးဆရာရဲ့။ ဆရာ့ကို ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူများ သတင်းပေးသလဲ”
“မသိချင်ပါနဲ့ကွယ် ... ဘယ်သူပေးပေး မင်းတပည့်ထဲက ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် တပည့်မမွေးဘူးဆရာ။ တကယ်လို့ မွေးရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သူတို့ကို ဒီလိုကိစ္စမှာ အသိမပေးဘူး ... အထူးသဖြင့် အခုကိစ္စမှာ - ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြံစည်တာ ဆရာရဲ့။ ဘယ်သူ့မှ မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်က အခုအခြေရောက်မှ ဆရာ့ကို လိမ်ပြောရဦးမှာလား ...။ နက်ဖြန်သန်ဘက်ပဲ ထောင်ရောက်တော့မယ်”

ကိုထွန်းလှိုင်သည် မိမိထံသို့ ထူးဆန်းစွာ လာရောက်သတင်းပေးသော လူ၏အကြောင်းကို အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။
“ဆရာ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဆရာ။ ဒီလူ ကျွန်တော် သိချင်လွန်းလို့ပါ”

“မောင်မောင်ကလည်းကွယ် ... အခုမှ မသိချင်ပါနဲ့တော့ ... ငါ့မှာ ပြောဖို့လည်း ဝတ္တရားမရှိဘူးကွဲ့ ... ပြီးတော့ တကယ်လို့ ငါ ပြောချင်ဦး သူ့နာမည်လည်း မသိဘူး။ သူ ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာတောင် ငါ မသိလိုက်ဘူး”

“ဘယ်နှယ့်ပြောတာလဲ ဆရာ”
“အဟုတ်ကို ငါမသိဘူး မောင်မောင် ... စကားတောင် ငါနဲ့ ပြောလို့မဆုံးသေးဘူး။ ဒီလူ ပျောက်သွားတယ်”

“ဆရာဟာကလည်း မရေရာလိုက်တာ။ ဘယ်နှယ့်ဟာလဲ”
“နို့ပေမယ့် သူရေးပြတဲ့ အိမ်ရော၊ အချိန်ရော ကိုက်နေတာပဲကွဲ့”
“ဘာ ဆရာရဲ့ ... ရေးပြတယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ... စကားမပြောဘူး။ စာနဲ့ ရေးပြတယ် ... စကားမပြောတတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွယ် ... ငါမေးသမျှ သူက စာနဲ့ချည်း ရေးပြတာဘဲ”
“လူပုံက အသားမည်းမည်း မွဲခြောက်ခြောက် ဆံပင်ဆံတိုနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဟုတ်တယ်”

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ ... လက်စသတ်တော့ စကား မပြောတတ်တဲ့ အ-အ စံရွှန်းပါကလား”

“ဒါဖြင့် မင်း သူ့ကို သိတာပေါ့”

“သိရုံဘယ်ကမလဲ ဆရာ ... သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်လိုက်တာ တစ်လလောက်ရှိပြီခင်ဗျာ ... ပါးစပ်ကသာ စကားမပြောတတ်တာ။ အင်မတန် အကင်းပါးတဲ့ “အညာသားမွဲခြောက် အကောင်”

“ဟင် ... မင်း သူ့ကို သတ်ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

“သတ်ရုံတောင်မကဘူး။ သူ့အလောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွင်းတူးမြှုပ်ခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် သတင်းလာပေးတာ လူမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူသေသွားတော့ သူ့ရဲ့ တစ္ဆေဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ မောင်မောင်ရယ် ... ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြံဖူးပါဘူးကွယ်”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာပြီး ထောက်ကြံ့မှာ ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ရှိတာနဲ့ အသာရုပ်ဖျက်ပြီး ခိုနေတုန်း ဒီအကောင်က ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘယ်တုန်းက သိလာမှန်း မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပုလိပ်ကို သတင်းပေးတာကို ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရွာမှာမနေဝံ့တော့ဘဲ ထွက်ပြေးပြီး လှည်းကူးမှာ ခိုနေရတယ်။ တစ်နေ့တော့ နေဝင်ရီတရော ရွာအပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက်ချင်းတွေ့တာနဲ့ အသံလည်းမကြားအောင် ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ရတယ်။ ပထမ အချက်က “ချက်ကောင်း” မထိလေတော့ သူ့အိတ်ထဲက ခဲတံနဲ့ စက္ကူကလေး ကပျာကယာထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စာရေးပြသွားတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ ...”

“ဒီဘဝမှာ သတင်းမပေးရရင် နင့်ကို နောက်ဘဝကလာပြီး သတင်းပေးမယ်တဲ့”

“အင်း ... သူပြောတဲ့အတိုင်း လာလုပ်တာပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး လုပ်တဲ့အလုပ်ကို သူသိတာပေါ့ ဆရာရဲ့ ... ဆရာ့လက်ကအနာကော အတော်သက်သာလား”

“သက်သာပါပြီကွယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းဓားက အပေါ်ရံရုပ်ပြီး ပြတ်သွားတာပါ။ အရိုးကိုမထိပါဘူး”

“ကောင်းပါလေရဲ့ ခင်ဗျာ ... ဒီလိုကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်”

ထိုည၌ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုထွန်းလှိုင်မှာ မိမိအား ထူးဆန်းစွာ သတင်းပေးလာသူ၏ မျက်နှာကိုသာ တရေးရေး မြင်ယောင်၍ နေလေတော့သတည်း။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ

မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှစ်လုံး

စိတ်နှင့် ရုပ်ကို ခွဲခြား၍မရချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံအုပ်စိုးလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကို စိတ္တဗေဒပါရဂူတို့ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် (၃)မျိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားသည်။ ယင်းတို့မှာ “self” (ခ) အတ္တစိတ် “Herd” (ခ) အပေါင်းအသင်းစိတ်နှင့် “Sex” (ခ) လိင်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း (၃)မျိုးအနက် အတ္တစိတ်သည် မည်သည့်သတ္တဝါ မျိုးမဆို ပထမဆုံး အရင်းခံစိတ်ဖြစ်ရကား ငါဟူ၍ အစွဲအလမ်းကြီးသော မာန်မာနတရားတို့သည် ထိုစိတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အကျိုးတရား ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအတ္တစိတ်ကို အနတ္တထင်မြင်အောင် ဟောပြော၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ မူရင်းစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သော ထိုအတ္တစိတ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဖြင့် ထူထပ်စွာ လွှမ်းခြုံလျက်ရှိရကား မိမိတို့၏ မမြဲသောဘဝကို မမြင်နိုင်ဘဲ နေရာတကာတွင် ငါတည်းဟူသော မာန်မာနတရားဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိလေသည်။ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံတတ်ခြင်း၊ ကောင်းသော အခွင့်အရေးကိုသာ ခံစားလိုခြင်း စသည်တို့သည် ထိုအတ္တစိတ်၏ အညွန့်အတက်ကလေးဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ မူရင်းပထမ အရင်းခံဖြစ်ရာ မည် သည့်သတ္တဝါမျှ ထိုစိတ်နှင့် မကင်းပေ။ သို့သော် အနည်းနှင့် အများသာ ကွာခြားကြလေသည်။ ထိုစိတ်မျိုးကို ကလေးသူငယ်များ၌ ပို၍တွေ့နိုင်၏။ ကလေးသူငယ်များသည် အပြင်လောကကို တစ်စုံတစ်ရာ မကြည့်တတ်၊ မသိတတ်သေးဘဲ မိမိလိုအင်ဆန္ဒကိုသာ သိသဖြင့် သူတို့၏ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှ ဖုံးလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် စိတ်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်နာရသည့်အတိုင်း အမှန်ကိုလည်း ပြုမိ၏။ အမှားကိုလည်း ပြုမိ၏။ ရုပ်နှင့်နာမ်သည် ဒွန်တွဲလျက်ရှိရကား ကျွန်ုပ် တို့သည် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှ စိတ်၏ နောက်သို့ လိုက်ကြရ၏။ ထိုအတ္တစိတ်များသည် အသွင်အပြင် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိလေသည်။ သူတစ်ပါးပြောလျှင် ယုံလွယ်ခြင်း၊ ကြောက်တတ်ခြင်း၊ စိတ်ကောက်လွယ်ခြင်း စသည်တို့မှာလည်း ထိုမူလစိတ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လက်တက်ကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို အကိုးအကားပြုပြီးလျှင် မြေနီကုန်းအပိုင်းကြီးအနီးရှိ မြေနုလမ်း လူငယ်များကြီးပွားရေး အသင်းတိုက်တွင် လွန်ခဲ့သော အမတ်ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပ စဉ်က စိတ်၏အကြောင်းကို မူတည်ပြီးလျှင် စိတ္တဗေဒကထိက ကိုအောင်မြင့်သည် ပရိသတ်အား ဟောပြောလျက် ရှိ၏။ ထိုနောက် ကထိက ဦးအောင်မြင့်က ဆက်လက်၍ ...

“ပြီးတော့ ... လူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ စပါးကြီးမြေနဲ့ တူတယ်။ ကိုယ်က သူများကို ညှို့ရင်လည်း သူများက ခံရတတ်တယ်။ သူများက ကိုယ့်ကို ညှို့ရင်လည်း ကိုယ်က ခံရတတ် တယ်။ အမှန်တော့ အညှို့ကောင်းတဲ့လူဘက်ကို ပါကြစမြဲပဲ။ စိတ်ရဲ့တန်ခိုးဟာ အင်မတန် ကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အထူးချဲ့ထွင်ပြီးတော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ထင်ရင် တကယ့်ကို ဖြစ်လာတတ်တယ်။ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ချနေရင် မဖြစ်ကိုမဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပညာရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိရဲ့စိတ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အားထုတ်ပြီးလုပ်ရင် လုပ်တဲ့အတိုင်း မုချအောင်မြင်ရမယ် ...။ ဒီမှာ ... တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောမယ်။ အစည်းအဝေး တစ်ခုမှာ အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အပြစ်ရှိမှန်း လူတိုင်းသိကြပေမယ့် စကားကို

နားဝင်ချိုနိုင်သမျှ ချိုအောင်ပြောပြီး သူ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သူ့အပြောကောင်းရင် သူ့ကို အပြစ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့လူတွေ သူလာရင် တစ်ခါတည်း သူ့အပြစ်ကို ဖွင့်ချလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ... တစ်ခါတည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငြိမ်ကျကုန်တာပဲ ခင်ဗျာ ...

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ကို သူ့စိတ်ဓာတ်အားနဲ့ သူ့ဘက်ကို ပါအောင် ဆွဲတဲ့ စိတ်တန်ခိုးပဲခင်ဗျာ။ သူက စပါးကြီးမြွေ၊ နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်က သူ့ရဲ့ အမဲ တွေပဲခင်ဗျာ။ သူဟာ ပရိသတ်ရဲ့ စိတ်ကို ညှို့နေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် လုပ်နေတဲ့သူတွေဟာ ဒီနည်းပရိယာယ်တွေသုံး ... လူထုကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ဘက် မပါ ပါအောင် ဆွဲဆောင်ပြီး နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးသုံး၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ ရာထူးရအောင် လုပ်နေကြ တာပဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ညှို့ဓာတ်ကို ကျွန်တော်မြင်တယ်။ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ထက် လူထုအရိပ်အကဲကို ပိုပြီးသိတယ်။ တချို့ဟာ တကယ့်ပညာတတ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် (ဆိုင်ကိုလိုဂျီ) ဆိုတဲ့ စိတ်ပညာ နည်းစနစ် ကလေးတွေကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရှာဖွေဆောင်းပြီး ယုံယုံကြည်ကြည် အသုံးပြုကြတယ်ခင်ဗျာ။ အချို့လိုတဲ့လူကို အချို့ပေး၊ အချဉ်ကြိုက်တဲ့လူကို အချဉ်ကျွေးတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝခရီးမှာ အင်မတန်အသုံးကျမယ့် အရာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗဟုသုတအတွက်လည်း ကျွန်တော် တို့ မှတ်သားထိုက်ပါတယ်”

တရားဟောသူသည် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောပြန် လေသည်။

“စိတ်ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အာရုံငါးပါး၊ ခပ်ရှင်းရှင်း အစီရင်ခံရရင် ... လှလှကလေးမြင်ရင် ကြည့်ချင်တယ်။ မွှေးမွှေးကလေးတွေ့ရင် နမ်းချင်တယ်။ အသံချိုချိုကလေးကြားရင် နားထောင်ချင်တယ်။ မြက်မြက်ကလေးရှိတဲ့ အစာကို စားချင်တယ်။ နူးညံ့တဲ့အရာကို ထိချင်တွေ့ချင်တယ်။ ဒီဟာတွေ ကျွန်တော် အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ပိုပြီး သိပါတယ်။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွေမှာ နေ့တိုင်း အကြောင်းတွေ ပါနေတာပဲ”

(ဩဘာသံများ)

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပြောလိုတာက စိတ်ဆိုတာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါတယ်။ မာလိုရင် မာနိုင်တယ်။ ပျော့လိုရင်ပျော့နိုင်တယ်။ မြောက်ရင်မြောက်တယ်။ ချောက်ရင်ကြောက်တယ်။ တွေးရင်ဆွေးတယ်။ နောက်ရင်နောက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို နိုင်ချင်ရင် ဒီလူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိအောင်လုပ်ပြီး နိုင်တဲ့အချက်ကိုသာ ကိုင်လိုက်နိုင်ရမယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ့်ဘက်မပါပါအောင် ဆွဲယူနိုင်တယ်။ သို့သော် တစ်ခုအရေး ကြီးတာက ဆွဲတဲ့လူရဲ့စိတ်က လူတစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်ထက်သန်တဲ့ တန်ခိုးအာနိသင် ရှိရမယ်။ နို့မှလည်း ဆွဲယူနိုင်တယ် ...။ ဒါကြောင့် မိမိစိတ်ဓာတ်ကို တစ်ဖက်သား ရဲ့ စိတ်ထက် ပိုပြီး ရင့်သန်ထွားကြိုင်းလာအောင် ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးရမယ်။ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမယ် ဆိုတာတော့ လေ့ကျင့်ခန်းသင်ခန်းစာတွေ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ်များ ဒီမှာ စကားပြောခွင့်ရရင် ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါဦးမယ်။

“ပြီးတော့ သံလိုက်ဟာ သံကို ဆွဲယူနိုင်သလို စိတ်ဓာတ်တစ်ခုဟာလည်း

အခြားစိတ်ဓာတ်တစ်ခုကို ဆွဲယူနိုင်တယ်။ ပြောင်လက်တဲ့ အရာဝတ္ထုများဟာ သူတို့ရဲ့ ရူပါရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲယူနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လှပတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးဟာ ဒီဟာပေါ်ကို စိတ်အာရုံရောက်သွားတာပဲ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုတောင် ကြောက်လို့ပဲ သူ့ကိုထပ်ပြီး ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာတယ်။ သူလည်းပဲ စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အင်မတန်သဘောကျတဲ့ လုံချည်၊ အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်၊ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်မှစပြီး ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲက မှန်ဗီရိုထဲမှာထည့်ပြီး အလှပြထားရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အာရုံ (၆)ပါးကို ဆွဲဆောင်နေ လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေး ချောချောလှလှတွေ အနားမှာ ကျောင်းသားတွေဟာ အဝေးကို ရုတ်တရက်ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြတာဟာ အဲဒီ ရူပါရုံစိတ်ဓာတ်တွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုပေါ့ ”

(ဩဘာသံများ)

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကထိက ဦးအောင်မြင့်သည် “ကိုင်း ... ဒီကနေ့အဖို့တော့ ဝီလောက်နဲ့ တော်လောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပထမအစက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သမာဓိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး မိမိရဲ့ စိတ်တန်ခိုးကြီးလာအောင် နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ပေးကြစမ်းပါ။ ဘယ်နေရာမျိုးမဆို အောင်မြင်မှုရလိမ့်မယ် ”

စကားအဆုံးသတ်၍ ကိုအောင်မြင့် ထိုင်လိုက်သောအခါ အစည်းအဝေး၏ သဘာ ပတိဖြစ်သူ လူငယ်များ၊ အသင်းဥက္ကဋ္ဌက မတ်တပ်ရပ်၍ မန္တလေးမြို့မှ ဧည့်သည်တော်အဖြစ်ဖြင့် ခေတ္တရောက်ရှိလာသော စိတ္တဗေဒကထိက ဦးအောင်မြင့်က ယခုကဲ့သို့ မိမိတို့ အသင်းတိုက်သို့ လာရောက်ပြီးလျှင် စိတ်ပညာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာရပ်များကို ဟောပြောသဖြင့် အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း၊ မန္တလေးသို့ မပြန်မီ နောင်အခါအခွင့်သင့်က လာရောက် ဟောပြောရန် ထပ်မံတောင်းပန်ပါကြောင်း နိဂုံးချုပ် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် ဟောပြောပွဲကို ရုပ်သိမ်းလေသည်။

* * *

ဦးအောင်မြင့်သည် ဟောပြောပွဲပြီးသည့်နောက် မိမိတည်းခိုရာ ပြည်လမ်းသို့ ကားလေးဖြင့် ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ကားကလေးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ခြံ၏အလယ်တွင် တိုက်ခံအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပါမောက္ခ ဦးမြင့်လွင်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းကြည်တို့ နေထိုင်လေသည်။

ဦးအောင်မြင့်မှာ အသက် ၂၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ တက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ဦးမြင့်လွင် နှင့် အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ ဦးမြင့်လွင်ကား အသက် ၃၀ မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်စန်းကြည် နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရာ သုံးဦးစလုံး မန္တလေးဇာတိများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်သိသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ ဖြစ်လေသည်။

ဦးမြင့်လွင်မှာ သတ္တဗေဒနှင့် ကိမိလဗေဒ ပညာရပ်များတွင် အထူးလေ့လာထူးချွန်ခဲ့သော (Zoo-logist) ဖြစ်သည့်အတိုင်း တက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။ သို့သော် မိမိဝါသနာကို လက်တွေ့လုပ်ကိုင်လိုသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ချုပ်ချယ်ခြင်းမကင်းသော ယူနီဗာစီတီ မြေပေါ်တွင် မနေဘဲ အထက်ပါအိမ်နှင့်ခြံကြီးကို အိမ်ခ ကြီးမြင့်စွာပေး၍ လွတ်လပ်စွာ ငှားရမ်း

နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဦးမြင့်လွင်၏ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးအတွင်းတွင် လှောင်အိမ်များ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သံချိုင့်များဖြင့်လည်းကောင်း မွေးမြူထားသော ယုန်များ၊ ပူးများ၊ ကြွက်များ၊ မြွေပါများ၊ မြွေများအပြင် အခြားထူးဆန်းသော ပိုးမွှားအမျိုးမျိုးကိုပါ မွေးမြူထားလေသည်။

ဧည့်သည်ဦးအောင်မြင့်သည် ထိုအိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိရာ အိမ်သူအိမ်သားဖြစ်သော ဦးမြင့်လွင်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းကြည်တို့က လောကွတ်ပျူငှာကောင်းလှသော်လည်း ခြံထဲတွင် အနံ့အပြား မွေးမြူထားသော ပိုးကောင်မွှားကောင်များကို မြင်ရသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် လူအေးတစ်ယောက်၊ စိတ်ပညာဆရာတစ်ယောက်၊ အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိလေသည်။

ဦးအောင်မြင့် ပြန်ရောက်သောအခါ အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီသာသာမျှသာ ရှိသေး၍ ခြံတွင်းသို့ ကားဝင်လာသောအခါ မြွေများထားသော ရုံတန်းလျားရှေ့တွင် ခြံစောင့်ကုလားသည် ကြွက်အရှင်များကို ဆူးနှင့်ထိုးကာ မြွေတစ်ကောင်အား အစာကျွေးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဦးအောင်မြင့်သည် အခြားတစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့မိလေ၏။ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ခင်စန်းကြည်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကားမောင်းသူ မောင်ပုအား ကားကို အိမ်ဘေး ကားရုံထဲသို့ သွင်းရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ...

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ... ဆရာကြီး ... တော်တော်မောခဲ့ရဲ့လား။”

“မောတော့မောတာပေါ့ မခင်စန်းကြည်ရယ်။ နို့ပေမယ့် ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ် ဆိုတော့ တစ်နာရီလောက် ဟောရတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ် အောက်မေ့ရတယ်”

“ကျွန်မတို့အိမ်ကလူလည်း ဒီလိုဝါသနာမျိုးကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ ကိုအောင်မြင့်ရယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့မြွေတွေကို အစာကျွေးရတာနဲ့ ကြွက်တွေ စမ်းသပ်ရတာနဲ့ ယုန်တွေ ဆေးထိုးပေးရတာနဲ့၊ ပူးတွေကို ခွဲစိတ်ရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလူ့အကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျောင်းနေကတည်းက ဒီပိုးကောင် မွှားကောင်တွေကို အင်မတန် ဝါသနာပါတဲ့လူဗျ။ တစ်ခါလည်း မြွေတစ်ကောင် ဖမ်းလာပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ သေတ္တာကလေးနဲ့ ထည့်ထားတာ တစ်နေ့တော့ သေတ္တာကလေးပွင့်ပြီး မြွေဟာ ကပ်နေတဲ့အခန်းဘက် ကူးသွားတော့ ဟိုဘက်ခန်းကလူလည်း လန့်ပြီး ဝါဒင်ကို တိုင်လား ပြုလားနဲ့ ဒီကိစ္စကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ အတော်စကားများရသေးတာကလား”

“ကျွန်မဖြင့် ဒီဟာတွေ ဝါသနာမပါလိုက်တာမှ လွန်ရော ကိုအောင်မြင့်ရယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှေးလူကြီးများ စကားပုံ မှားပြီ”

“ဘာမှားတာလဲ”

“အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ”

“ဒါကတော့ ကိုအောင်မြင့်ရယ် ... နဖူးစာပါလို့ ညားလာကြပေမယ့် ဝါသနာချင်းက တူချင်မှတူမှာကိုးရှင့်”

“ဒါဖြင့် ... မခင်စန်းကြည်က ဘာဝါသနာပါလို့တုန်း”

“ကျွန်မကတော့ သတင်းစာတွေဖတ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်၊ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ဂျာနယ်တွေဖတ်၊ ဇာထိုးပန်းထိုးတွေ အတုခိုးတန်ခိုး၊ အချက်အပြတ်ဘက်က နည်းယူတန်ယူ၊ ဒီဟာတွေလည်း ဝါသနာပါတယ်။ မိန်းမဆို တာကလည်း ယောက်ျားလို မဟုတ်ဘဲ

အိမ်ထောင်ကတစ်ဖက် ထိန်းရသေးတာကိုးရှင့်”

“ဒါဖြင့် ကြည်ကြည်က ကျုပ်လို စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

(ပြုံး၍ မျက်စောင်းထိုးလျက်) “အို ... ကိုအောင်မြင့်ကလည်း ကြည်ကြည်တွေဘာတွေ ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုမြင့်လွင်ကြားသွားရင် အလကား အထင်မှားနေဦးမယ်”

“ဘယ်နှယ့် ... တယ် စကားကောင်းနေကြပါလားဗျို့။ ကိုင်း ... ထမင်းစားကြမယ်။ ကြည် ... ကိုယ်တော့ ဆာပြီဟေ့”

ဟူသော ဦးမြင့်လွင်၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြသည်။ ထိုနောက် မခင်စန်းကြည်သည် ကိုအောင်မြင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကိုင်း ... ကိုအောင်မြင့် ရေမြန်မြန်ချိုးပေတော့။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားကြစို့။ ၁၀ နာရီတောင် ခွဲနေပြီ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုပြီးနောက် နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

(လွင်) ။ ။ “ဟေ့လူ ... မြန်မြန် ရေချိုးလေဗျာ။ ကျုပ် ထမင်းဆာလှပြီ ခင်ဗျ”

(မြင့်) ။ ။ “အလကား စောင့်နေတယ်ဗျာ။ စားနှင့်ကြရောပေါ့။ အားနာစရာကြီး”

“အမယ် ... ခင်ဗျားက ဘာများ အားနာစကား ပြောနေရသလဲ။ ကျောင်းတုန်းကလို့ သဘောထားပါဗျ။ ကျုပ် ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်မို့လည်း ခင်ဗျားအိမ် တည်းတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ကိုင်း ... လုပ်လေဗျာ။ မြန်မြန်ရေချိုး၊ ထမင်းစားကြမယ်”

* * *

ထမင်းစားပွဲ၌ ကထိက ဦးအောင်မြင့်အား စားပွဲထိပ်တွင် နေရာပေးထားရာ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့က လက်ဝဲလက်ယာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြလေသည်။

(ကြည်) “ကိုအောင်မြင့် အားမနာနဲ့နော် ... ဟောဒီ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ဆလတ်ရွက်ဟာ ကျွန်မတို့ခြံထွက်ရှင့်။ စားကြည့်စမ်းပါ။ ဟောဒါက ဝက်သားကင်လေ။ ဒါလည်း ကြည်ကိုယ်တိုင် ကင်တာပဲ”

(မြင့်) “ဟုတ်ကဲ့”

(လွင်) “ကြည်ကလည်းကွာ ... ဒီအကောင် သိပ်ပြီး ဝက်သားတွေ မကျွေးပါနဲ့။ ဝက်သားမကြိုက်ပါဘူး”

(မြင့်) “ဟုတ်ပါတယ်။ မကြိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်က အသားဘယ်တော့မှ မစားဘူး။ အခေါက်ပဲ စားတယ်”

ထိုအခါ အားလုံး ဝိုင်း၍ရယ်မောကြရာ မခင်စန်းကြည်မှာ သီး၍လာမည်စိုးသဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေအနည်းငယ်ကိုပင် ယူ၍သောက်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်တို့သည် မခင်စန်းကြည်အား ပြုံးရယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

မခင်စန်းကြည်မှာ ခေါင်းလျှော်ပြီးစဖြစ်သဖြင့် ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှို့ ထုံးထားပြီးလျှင် သနပ်ခါးရေကျဲကလေးမျှ လိမ်းကျံကာ နှင်းဆီဝါတစ်ပွင့်ကို ဦးခေါင်းအလယ်၌ ပန်လျက်ရှိလေ၏။ ဝါဝင်းလျက်ရှိသော နှင်းဆီပွင့်၏ အရောင်သည် ပိတုံးရောင် နောက်ခံရှိသော ဆံပင်အလယ်၌

ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ ခရမ်းပွင့်ရောင် တစ်ပတ်ရစ် ဖဲလုံချည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခရမ်းနုရောင် နိုင်လွန်အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်တူဝတ်ထားသဖြင့် ဝါဝင်းသောအသားနှင့် ပန်ရလျက်ရှိရာ လည်တိုင်နှင့်ကပ်၍ ခပ်တင်းတင်းချည်ထားသော ပုလဲပုတီးကလေးမှာ ကြော့ရှင်းသော လည်တိုင် ကို ပို၍ကျော့ရှင်းစေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ တစ်ဘက် ၄ ရတီခန့်ရှိ စိန်တစ်လုံးနားကပ်ကလေးမှာ စကားပြောလိုက်တိုင်း သွား၏အရောင်နှင့်အတူ ရောယှက်ထွက်ပေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ကိုအောင်မြင့်သည် မခင်စန်းကြည်က ဟင်းကိုလှမ်း၍ ထည့်ပေးသောအခါတိုင်း သူမ၏ ကိုယ်မှ “အော်ဒီကလုံး” ရေမွှေးနံ့ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ “အီးဗီးနင်းအင်ပဲရစ်” ပေါင်ဒါနံ့နှင့် ရော၍နေ သော သနပ်ခါးနံ့ကလေးကိုလည်းကောင်း မသိမသာ ရှူရှိုက်မိသောအခါ ရှူရှိုက်သူ၏စိတ်ကို ပိုမိုဆွဲဆောင်သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များသည် ကိုအောင် မြင့်၏ မျက်စိထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ကိုမြင့်လွင် (ဘီ-အက်စ်-စီ) အောင်ပြီးသောအချိန်တွင် ကိုအောင်မြင့်မှာ (အိုင်-အက်စ်-စီ) အထက်တန်း အောင်မြင်ပြီးစသော ရှိနေသေးသဖြင့် ကျောင်းပိတ်၍ မန္တလေးမြို့၌ လည်ပတ်ကြ သည့်အခါများတွင် မခင်စန်းကြည်အား သူ့ထက်ငါ လက်ဆောင်များ ပေးကြပုံကို အမှတ်ရမိ၏။ မခင်စန်းကြည်၏ ဖခင် စစ်ကြီးဦးသာခင်သည် နောက်ဆုံး၌ သမီးကညာ အခါ မလင့်စေနှင့်ဟူသော စကားကို လက်တွေ့သုံးသည့်အလား ကောင်းစွာအရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော သမီးအတွက် သမက်လောင်း ရွေးချယ်ရတော့၏။ ကိုမြင့်လွင်မှာ သူဌေးသားလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဘီအက်စ်အောင်ပြီး၍ အလုပ်ရလုဆဲဆဲလည်းဖြစ်ရကား (အိုင်-အက်စ်-စီ) အောင်ပြီးစဖြစ်သော ကိုအောင်မြင့်နှင့် နှိုင်းစာသော် ကိုမြင့်လွင်ဘက်ကသာ မဲအရေအတွက် သာလျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ကိုမြင့်လွင်မှာ လူပုံလူပန်းအားဖြင့် ပုကွကွ ရှိနေသော်လည်း ပညာအရည်အချင်း ကောင်းသဖြင့်တစ်ကြောင်း။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသော သူဌေးသားဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း မခင်စန်းကြည်တည်းဟူသော ပထမဆုကို အလွယ်တကူ ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ကိုအောင်မြင့်၏ မျက်စိ၌ တရားရား ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါက မခင်စန်းကြည်သည် ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုမြင့်လွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါ်တွင် တူညီသောမေတ္တာကို ထားရုံမျှမက အသားလတ်လတ်၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ကိုအောင်မြင့်အပေါ်တွင် အနည်းငယ် မသိမသာမျှပင် ပိုသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား မခင်စန်းကြည်သည် ကိုမြင့်လွင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သော်လည်း ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကိုအောင်မြင့်အား မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ခဲ့ချေ။ ထိုအကြောင်းကို ကိုအောင်မြင့်ကလည်း သိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို ကိုအောင်မြင့်သည် ထမင်းစားရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ မခင်စန်းကြည်ကလည်း ဝက်သားကင်ကို လှီးဖြတ်ရာတွင် အလွန်နှေးကန်စွာ လှီးနေသဖြင့် “ဪ... သူလည်း ငါ့လိုပဲ စဉ်းစားနေတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။ စိတ်ပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်းပင် ငါ၏ စိတ်ဓာတ်သည် သူ့ထံသို့ ကူးစက်သွားလေပြီဟု ထင်မိ၏။ ကိုမြင့်လွင်မှာမူ စိတ်ကူးယဉ်သမား တစ်ယောက်မဟုတ်၊ လက်တွေ့လုပ်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိဇနီးနှင့် ဧည့်သည် ကိုအောင်မြင့်တို့အား တစ်လှည့်စီ ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းပြောကာ ဘဲပေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး လှီးဖြတ်စားသောက်လျက် ရှိလေသည်။ ကိုမြင့်လွင်သည် တစ်ဖန် ဝက်ပေါင်ကင်ကို ခက်ရင်းနှင့်

ထိုးယူပြီးနောက် ...

“ဟေ့လူ ကိုအောင်မြင့် စားလေဗျာ။ ဝက်ခေါက်ကင် ကြိုက်တယ်ဆို”

“ရယ်စရာပြောတာပါဗျာ။ အခေါက်ကို ကျုပ် နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ပိန်နေတာပဲ”

(ကြည်) “အို ... ဟုတ်ပါရဲ့။ အခု စကားစပ်မိလို့ မေးရဦးမယ်။ ကိုအောင်မြင့် ငယ်ငယ်က နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မခင်စန်းကြည် ... ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခုလည်း ဒေါက်တာစိန်ဘန်းဆီက ဆေးကို ကျုပ်အမြဲသောက်နေရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုအောင်မြင့်ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အားရှိပုံမရဘူး။ ဆေး ကြီးစား စားပါရင်။ မပေါ့ပါနဲ့။”

(လွင်) “ဟုတ်တယ်ကိုယ့်လူ ... မပေါ့နဲ့။ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူဆိုတာ ပြုံးခနဲ ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာရှိရင် မူးခနဲ၊ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့ခြောက်တဲ့နေရာများ မသွားလေနဲ့နော် ...”

“ဟာ ... ကိုမြင့်လွင်ဆိုတဲ့လူက တကယ်နောက်တဲ့လူပဲ။ ကျောင်းတုန်းကအကျင့်တွေ ခင်ဗျား အခုထိ မဖျောက်သေးဘူးလား”

(ကြည်) “ဟုတ်သားပဲ မောင်ကလည်း၊ အလကား ဘာလို့ မတော်တာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျား ထီလည်း ဘယ်တော့မှ မထိုးလေနဲ့ ဆရာ”

“အလို ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဗျာ”

“တကယ်လို့ ပထမသိန်းဆုများ ပေါက်လာတယ်ဆိုရင်”

(ကြည်) “တော်ပါရင် ... စားမှာစားစမ်းပါ။ သူပြောတာတွေ နားထောင်မနေနဲ့ ကိုအောင်မြင့်။ ဟောဒီ ၁၂ မျိုးဟင်းချိုကလေးက မချိုဘူးလား”

“ချိုပါဗျာ ...”

ထမင်းစားပြီး၍ တရားတမော အိပ်ရာထဲတွင် ထမင်းလုံးစီရင်း တစ်နာရီခန့်မျှ အိပ်စက် ကြလေသည်။

နေ့လည် ၂ နာရီခန့်တွင် နေ့လည်စာ စားကြပြီးနောက် ကိုအောင်မြင့်သည် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ဆွဲခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်နောက်ဖေး ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့သော် သစ်ပင်အောက်ရှိ ခုံရည်ပေါ်သို့ သွားမည်ပြုစဉ် လမ်းတွင် ကိုမြင့်လွင်နှင့်တွေ့သဖြင့် “လာဗျာ ကိုအောင်မြင့် ကျုပ်မြေတွေ အစာကျွေးတာ သွားကြည့်ရအောင်” ဟုပြောကာ မြေရုံဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကိုအောင်မြင့်မှာ မြေကို ကြောက်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ငြင်းဆန်က ရိုင်းမည်စိုးသဖြင့် ကိုမြင့်လွင်နောက်သို့ လိုက်သွားရလေ၏။

မြေထားသောရုံမှာ အိမ်လက်ယာဘက်ဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ခုအောက်၌ရှိ၍ တိရစ္ဆာန်ရုံကဲ့သို့ ၅ကန့်၊ ၆ကန့်မျှ ကန့်၍ထားသော အခန်းကလေးများသည် ကြောင်အိမ် ကြီးများသဖွယ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သံဆန်ကာကြီးများဖြင့် အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးအမျိုးသော မြေကြီးမြေငယ်တို့သည် အစောင့်ကုလားက စူးနှင့်ထိုး၍ပေးသော မသေမရှင် ကြွက်ကလေးများကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကိုက်စားဝါးမျိုးလျက် ရှိကြကုန်၏။

မြွေဟောက်များ၊ မြွေပွေးများ၊ ငန်းအမျိုးမျိုးများ၊ ရေမြွေနှင့် မြွေစိမ်းများကို လိုက်လံပြသပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် အပေါက်အကျဉ်းဆုံး သံဃောတစ်ခု၌ထားသော ၃ ပေခန့် ရှည်လျားသည့် မြွေနက်တစ်ကောင်ကို ပြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကုလားတစ်ယောက်သည် ဖားအရှင် ၂ ကောင်ကို ထိုမြွေအိမ်အပေါ်ပေါက်ကိုဖွင့်ကာ အောက်သို့ ပစ်ချလျက်ရှိနေသည်။

(လွင်) “ဒီမှာ ... ကိုအောင်မြင့် ကျုပ်တို့နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ မြွေအမျိုးပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ် ခင်ဗျားထင်သလဲ”

(ရွံရှာဟန်ဖြင့်) “အမျိုးနှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟာ ... ဘယ်ကမလဲဗျ”

“ဒါဖြင့် ၁၀၀-၉၀ ပေါ့”

“ခင်ဗျား ရှော်သေးတာပဲ။ အားလုံး မြွေအမျိုးပေါင်း ၂၀၀၀ကျော်ရှိတယ်ဗျာ။ တစ်မျိုးနဲ့ တစ်မျိုးဟာ အရောင်အဆင်း အသွေးအကွက်မှာသာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ မိတ်လိုက်ပုံ၊ အစာရှာပုံ၊ ညှို့ပုံ၊ ရစ်ပတ်ပုံ၊ ဖမ်းဆီးပုံကစပြီး တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မတူကြဘူး ကိုအောင်မြင့်”

(စိတ်မပါလှဘဲ) “ဟုတ်မှာပေါ့”

“မြွေမှာ နားရွက်ရှိသလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ... ဘယ်သိမလဲ”

“နားရွက်မရှိဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် အသံကို ဘယ်လိုလုပ် ကြားသလဲ”

“ဒီလိုဗျာ။ မြွေဆိုတာ အပြင်နားရွက်နဲ့ သောတအာရုံကို ခံစားနိုင်တဲ့ အသံ လက်ခံအိမ် ကလေး မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်ကလာတဲ့ အသံလှိုင်းကို သူတို့ ဖမ်းမယူနိုင်ဘူး ဆိုတာပေါ့။ နို့ပေမယ့် မြွေအတွင်းကလာတဲ့ အသံလှိုင်းကို ဖမ်းယူနိုင်တဲ့ လက်ခံဓာတ်အိမ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖျတ်ခနဲဆို သူတို့ ကြားတာပေါ့”

“အင်း ... ခင်ဗျား လိုက်စားတဲ့ ဘာသာရပ်က အတော်ရှုပ်သားပဲ”

“အဲဒီရှုပ်တာတွေကိုပဲ ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားတယ်”

“သိပါတယ်ဗျာ။ ကျောင်းတုန်းကတောင် ခင်ဗျားဟာ မြက်ရှောတို့၊ လင်းမြွေတို့ဖမ်း၊ အခန်းထဲမှာ သေတ္တာနဲ့လှောင်ထား။ ဟိုလူပြု၊ ဒီလူခြောက်နဲ့လုပ်တာ ကျုပ်အသိသားပဲ”

“ဒီမြွေဟာ ဘာမြွေလဲ... သိလား”

“မသိပေါင်ဗျာ ...”

“စပါးကြီးမျက်လုံးစိမ်းလို့ ခေါ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိဘူး။ အာဖရိကတိုက် ယူဂန်ဒါနယ်တစ်နယ်မှာသာ တွေ့ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို “ဘိုအားကွန်ထရက်တာဂရင်း” လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... အရောင်က ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ”

“ညှို့တဲ့နေရာမှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး အကောင်မျိုးပေါ့ဗျာ။ သူ့အဆိုကဖြင့် ထွာဆိုင်လောက် ရှိရင် ခြင်္သေ့တောင် ညှို့နိုင်သတဲ့။ သူတို့ အာဖရိကတိုက်မှာတော့ ခြင်္သေ့က အင်မတန်ပေါတာကိုးဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကယူလာသလဲ”

“ကျုပ် ကာလကတ္တား ရောက်တုန်းက အမျိုးသားပြတိုက်က ဆယ်ပေါင်ပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့ ရတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း ဒီဟာတွေ စိတ်ဝင်စားပါပေဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပရော်ဖက်ဆာ ဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့”

“လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပေါ့ ... ကိုအောင်မြင့်။ ခင်ဗျားကလည်း စိတ် ပညာစာအုပ်နဲ့ပျော်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အကောင်တွေ အလှောင်တွေနဲ့ ပျော်နေတာပေါ့”

“ကိုင်းဗျာ ... သွားကြစို့ ခင်ဗျားအကောင်တွေ ကြည့်ရတာ ကျုပ်ဖြင့် တယ်စိတ်မချမ်းသာပါဘူး”

“ကိုယ့်လူလည်း ခက်တာပဲ။ အခုထိ မြွေကြောက်တုန်းပဲလား”

“အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ဒီသတ္တဝါမျိုးကို ကျုပ်အကြောက်ဆုံးပဲဗျို့”

ထိုနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ပန်းခြံတစ်ခုအောက်တွင် ခင်း၍ထားသော ခုံရှည်ပေါ်၌ ထိုင်ရန် သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုအောင်မြင့်သည် စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်မည်ပြုစဉ် ကိုမြင့်လွင်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စ၍ပြောနေသဖြင့် ဖတ်မည်ပြုသော စာအုပ်ကိုပင် ပိတ်ထားလိုက်ရလေ၏။

ကျောင်းနေစဉ်က အဖြစ်အပျက်တို့မည်သည် ပြော၍မဆုံးနိုင်သော အကြောင်းများဖြစ်သဖြင့် ယူနီဗာစီတီကော်ရစ်ဒါ၌လည်းကောင်း၊ အပြင်၌လည်းကောင်း၊ ယူနီဗာစီတီသူ လှပျိုဖြူတို့အား မိမိတို့ မည်ကဲ့သို့ ပိုးပန်းခဲ့ကြပုံ၊ အထူးသဖြင့် မခင်စန်းကြည်အား မည်ကဲ့သို့ ပိုးပန်းခဲ့ကြပုံ စသည်တို့ကို စားမြုံ့ပြန်လျက်ရှိကြရာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် စကားလက်စသတ်၍ မကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။

“အို ... ဒါထက် လစ်လီတစ်ယောက်ကော ယောက်ျားမရသေးဘူးလားဗျို့”

“ခင်ဗျား မကြားသေးဘူးလား ...”

“မကြားပါဘူးဗျာ ... သူလက်ထပ်တာက သတင်းစာထဲမှာ မပါဘဲကိုး”

“ရနေပြီဗျ။ ကျောက်သွေးတန်းက စက်သူဌေး ဦးသာကဒိုးသား ကိုချစ်လွင်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမလား မပြောတတ်ပါဘူး”

“ကိုချစ်လွင်လား ... သိတာပေါ့ဗျာ အသားညိုညို ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်နဲ့ လူမဟုတ်လား ... ဒီလူ ဆယ်တန်းအောင်ရဲ့လားဗျ”

“မအောင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိတယ် ဆရာရေ”

“လစ်လီရုပ်က မခေဘူးနော်”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ပိုးနေတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပေါ့”

“ဘုန်းကြီးအမှု ရွာလာပြီး မပတ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဒီပြင်လူ မသိပေမယ့် ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်က အတွင်းသိပါ”

“ဘာသိတာလဲ”

“မခင်စန်းကြည်ကို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အတူတူပိုးခဲ့ကြတာလေ”

ထိုအခါ ကိုအောင်မြင့်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားဖြစ်သဖြင့် မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။ အခြားကိစ္စများတွင် နောက်ရွတ်ပြောင်လျက်ရှိသော်လည်း မိမိတို့ အပြိုင်အဆိုင်ပိုးခဲ့သော မခင်စန်းကြည်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဤမျှအထိ ပြောင်လှောင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ချေ။ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထား၍ နောက်ပြောင်တတ်သော ကိုမြင့်လွင် အကြောင်းကို

သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကိုအောင်မြင့်မှာ လွန်စွာမျက်နှာပျက်လျက် ရှိလေ၏။

(အောင်) “ကိုမြင့်လွင်ကလဲဗျာ ... အလကား မဟုတ်တာတွေ လျှောက်နောက်နေတာပဲ”

(လွင်) “ဘာနောက်တာလဲဗျာ။ အခု ကျုပ်နဲ့ညားတောင် ခင်ဗျား ပိုးတုန်းပဲမဟုတ်လား ... မနက်တုန်းက ခင်ဗျားတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ စကားပြောနေတာ ကျုပ် အမြင်သားပဲ”

(နေရာမှထ၍ သွားမည်ပြုကာ) “တော်ဗျာ ... ကိုမြင့်လွင် နောက်တယ်ဆိုတာ ဒီလောက် အထိတော့ နောက်တော့ မကောင်းတော့ဘူး”

(ပြုံးလျက်) “အင်း ... ကျုပ်မိန်းမကိုများ ခင်ဗျား ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော် ... မျက်လုံးစိမ်းကလေးကို ညကျရင် ကျုပ်လွတ်လိုက်မယ် သိလား ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

* * *

ထိုနေ့ နေစောင်း၌ ကိုအောင်မြင့်သည် ထမင်းပွဲတွင် ကိုမြင့်လွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် မျက်နှာပူလှသဖြင့် မြို့ထဲမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ထမင်းစားဖိတ်ထားကြောင်းနှင့် အစေခံများအား မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ကကားကို မယူဘဲ သွားလေ၏။

အနောက်ပိုင်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ညစာစားပြီးလျှင် ၂ နာရီခန့်မျှ အချိန်ကုန်အောင် ဖြုန်းတီးပြီးနောက် အတော်ကလေး ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းတွင် မခင်စန်းကြည်သည် အပြာနုရောင် သိုးမွှေးဆယ်တာအင်္ကျီကိုဝတ်ကာ ခြေအိတ်ထိုးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုအောင်မြင့်သည် မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားမည်ပြုလေ၏။

(ကြည်) “ပြန်လာပြီလား ကိုအောင်မြင့် မထိုင်တော့ဘူးလား”

(မြင့်) “ဟုတ်ကဲ့ မထိုင်တော့ဘူး ... အပြင်သွားတာ နည်းနည်း အအေးမိသလိုဖြစ်ပြီး နေမကောင်းတာနဲ့ ခပ်စောစော အိပ်တော့မလို့”

“အိမ်ကကားကို ဘာဖြစ်လို့ ယူမသွားတာလဲရှင် ... ကိုအောင်မြင့် သွားချင်တဲ့နေရာသွားဖို့ အောင်ပုကို ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မခင်စန်းကြည်။ ဘတ်(စ်)ကား အဆင်သင့်သားပဲ ... ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့အိမ် တည်းရတာ သိပ်အားနာစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ထမင်းအလကား စားရုံမကဘူး။ ကားလည်း အလကားစီးနဲ့ ...”

“အို ... ကိုအောင်မြင့်ကလည်း ဘယ်အခါမဆို အားနာစရာချည်း ပြောနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဟိုဆရာတစ်ယောက် မမြင်ပါလား ... ဘယ်သွားလဲ”

“မြို့ထဲမှာ အစည်းအဝေးတစ်ခု ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့ရှင် ... တော်တော်ကြာ ပြန်လာပါ လိမ့်မယ် ... ကိုအောင်မြင့် သိပ်နေမကောင်းဖြစ်လာသလား”

“နည်းနည်း အအေးပတ်လာတာနဲ့ တူပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အက်(စ်)ပရင်ကလေး နဲ့နဲ့ သောက်လိုက်ပါလားရှင် ... ဓာတ်ဗူးထဲ မှာ ရေနွေးလည်း အသင့်ရှိသားပဲ ... ဗူးအနီထဲမှာ ကော်ဖီဖျော်ပြီးသားပဲ အသင့်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မခင်စန်းကြည်”

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်မြင့်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ချွတ်၍ ဖလန်နယ် ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဆွယ်တာလက်ပြတ်ကို ထပ်၍ဝတ်ဆင်ကာ အက်(စ်)ပရင် အနည်း

ငယ်ကို ရေနှေးနှင့် သောက်ချလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် စားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ စားပွဲတင်မီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

သို့သော် မဂ္ဂဇင်းတွင် စိတ်မပါလှဘဲ နေ့လည်က ပန်းခြံထဲတွင် ကိုမြင့်လွင် ပြောလိုက်သော စကားများကိုသာ တန့်န့် ပြန်လည်စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

“ဒီလူဟာ တခြားနေရာမှာသာ ကချော်ကချွတ်နဲ့ ရယ်စရာ ပြောချင်ပြောမယ် ... မယားနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ တကယ်လုပ်ချင်လုပ်မယ့်လူ။ မနက်က ရေချိုးခါနီးတုန်းက သူ့မိန်းမကို ငါ အရင်ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြည်ကြည်လို့ ခေါ်လိုက်တာများ ကြားသွားလား မသိဘူး ... နောက်နေ့လည်ကျတော့ သူက မျက်နှာထားနဲ့ ခင်ဗျား ရီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော် ... လုပ်ရင် မျက်လုံး စိမ်းကလေးနဲ့ စပါးကြီးမြွေအနက်မျိုးကို ကျုပ် လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့ ... ဘုရား ... ဘုရား ... သူ့မိန်းမကို ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်မိတာ ငါမှားတာပဲ”

ကိုအောင်မြင့်မှာ စိတ်ပညာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလျှင် ရုတ်တရက် မပျောက်ဘဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးတတ်သည့်အတိုင်း ဆက်လက်စဉ်းစားလျက် ရှိပြန်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ ခင်တယ်ဆိုပေမယ့် မယားထိ ဓားကြည့်ဆိုတာလို ဒီလူ ဧကန္တ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ် ... မှားပြီ ... မှားပြီ ... ငါ ဒီအိမ်တည်းမိတာ မှားပြီ”

ဤကဲ့သို့ မိမိ၏ ချစ်ခင်သော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အားမနာဘဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကို မျှော်လင့်၍လည်း တည်းခိုခဲ့သည်မှာ အမှားကြီးမှားပြီဟု နောင်တရမိလေ၏။

ထိုခဏ၌ အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားရလေရာ ... ကိုမြင့်လွင် ပြန်လာကြောင်း သိရ၏။ အကယ်၍ မိမိထင်သည့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ စိတ်မဆိုးခဲ့သော် ကိုမြင့်လွင်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ မိမိ နေထိုင်မကောင်းသည်ကို မေးမြန်းပြီးလျှင် ရယ်စရာမောစရာပင် ဆက်လက် ပြောပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နာရီဝက်ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်တိုင်အောင် အပေါ်ထပ်သို့ မည်သူမျှ တက်မလာချေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ... ဒီလူဟာ ပါးစပ်က ပြုံးစိစိနဲ့ လုပ်စရာရှိရင် တကယ်လုပ်တဲ့လူ။ ကျောင်းတုန်းက ကြည့်ပါလား။ အညာက ကျောင်းသားတစ်ယောက် သူ့ကို မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ သမုတ်ရမလားဆိုပြီး ဓားနဲ့လိုက်တာ အနားကကောင်တွေ မနည်းဆွဲထားလို့ပေါ့ ... ပါးစပ်က ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း ပြောတဲ့လူမျိုးဟာ သာပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ဖွင့်၍ထားသော မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်မှ လေကလေး တစ်ချက် သုတ်၍ဝင်လာရာ ကိုအောင်မြင့်မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၍ ပြတင်းပေါက်ကို ထ၍ပိတ်ရ၏။

ကိုအောင်မြင့်အား အိမ်အပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ပေးထား၍ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည့်တို့က အောက်ထပ်တွင် အိပ်ကြ၏။ ကိုအောင်မြင့်အတွက် တစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းကုတင်အသစ်တစ်လုံးကို မွေ့ရာ၊ ဇာခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးများဖြင့် အိမ်ဦးခန်းဘက်ခပ်ကျကျ ပြင်ပေးထား၏။ ခုတင်၏ ခြေရင်းဘက်တွင် ကလေးကစားစရာကလေးများ၊ အရပ်ကလေးများ တင်ထားသော စင်တစ်ခုရှိ၏။ ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည့်တို့မှာ လက်ထပ်ပြီးခါစတွင်

ထွန်းကားခဲ့ဖူးရာ ၃ ခါလည် ကျော်ကျော်လောက်မှ ကလေးဆုံးသွားသဖြင့် လင်မယား နှစ်ယောက်တို့မှာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုအခါက ကိုမြင့်လွင်နှင့် မခင်စန်းကြည်တို့က ကိုအောင်မြင့်ထံသို့ မိမိတို့၌ သားယောက်ျားကလေး ရရှိကြောင်း၊ ပုခက်တင်နှင့် နာမည်ပေးမင်္ဂလာကို ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကလေး၏ နာမည်ကို မိဘနှစ်ပါးအမည်ပါအောင် “မောင်မြင့်စမ်း” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စာရေးခဲ့ဖူး၏။ ထိုမင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ ကိုအောင်မြင့်အား ဖိတ်ကြားသော်လည်း ကိုအောင်မြင့်မှာ ထိုအခါက မလာရောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ စာတိုက်မှ လက်ဆောင်များကိုသာ ပို့လိုက်ရ၏။ ကလေးမှာ အခါလည်ကျော်ပြီးနောက် တွတ်တီးတွတ်တာ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် မောင်မြင့်လွင်မှာ ကလေးအား အထူးချစ်ခင်အလိုလိုက်ကာ ကစားစရာအမျိုးမျိုး၊ အရုပ်အမျိုးမျိုးကို ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ကလေးဆုံးသွားပြီး နောက်၌ပင် မခင်စန်းကြည်မှာ မောင်မြင့်စမ်း အသက်ရှိစဉ်က ကစားခဲ့သော ကစားစရာ အရုပ်လေးများကို မပစ်ရက်နိုင်ဘဲ အလွမ်းပြေ ကြည့်နိုင်ရန် စင်ကလေးပေါ်၌ တင်၍ထားခဲ့လေသည်။

ကိုအောင်မြင့်အိပ်သော တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်အနီးရှိ စာအုပ်အနည်းငယ်တင်ထားသော စာကြည့်စားပွဲကလေးပေါ်တွင် စားပွဲတင် ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးတစ်ခုရှိ၍ ပလတ်စတစ်အစိမ်းရောင် အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထား၏။ ဤသို့ဖြင့် စားပွဲတင်ဓာတ်မီးမှ အရောင်သည် ကုတင်ခေါင်းရင်း ဘက်၌ ပို၍လင်းပြီးလျှင် ကုတင်ခြေရင်းပိုင်းမှာ မှောင်ရိပ်ကျ၍ နေလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်သည် ကုတင်ခြေရင်းဘက်မှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် စာအုပ်များတင်ထားသော စားပွဲအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်မြင့်၏ ခြေပေါ်သို့ဖြတ်ကာ ကုတင်ခြေရင်းအောက်သို့ပင် ပြန်၍ ဝင်သွားလေ၏။ ကိုအောင်မြင့်သည် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍ သွားပြီးနောက် “အောင်မလေး” ဟု ယောင်၍ပင် အော်လိုက်မိသေး၏။

ကိုအောင်မြင့်သည် ကြွက်ကလေး ဝင်သွားသော ခုတင်ခြေရင်းဘက်သို့ အတန်ငယ် ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲ ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် မိမိ၏ ဦးခေါင်းမှာ ပုတ်လောက်ကြီး၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ဝမ်းထဲမှ အသည်းနှလုံးများသည် ရင်ဝဆီသို့ ခုန်တက်လာသည့်အလား မျက်လုံးများမှာလည်း ပြာခနဲ ဖြစ်၍သွားလေသည်။

ကိုအောင်မြင့် မြင်ရသော အရာမှာ ခုတင်အောက်ခြေရင်းဆီမှ တလက်လက် တောက်၍နေသော မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဘုရား ... ဘုရား ... မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးပါကလား”

ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။ သို့သော် အသံကား မထွက်တော့ချေ။ မျက်လုံးကလေး ၂ လုံးမှာ ပျောက်၍မသွားဘဲ ယခင်ကထက်ပင် တောက်ပလာကာ မိမိအား စေ့စေ့ကြည့် နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

“ဘုရား ... ဘုရား ... သူ့မြွေကြီး ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ပါပြီကော”

ကိုအောင်မြင့်၏လက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေချေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် ကုလားထိုင် လက်တန်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သို့သော် ဆုပ်ကိုင်၍မရဘဲ လက်များမှာ တဖြည်း ဖြည်း လျော့၍လာသဖြင့် လက်တန်းကို လွှတ်လိုက်ရ၏။ မျက်လုံးကလေးများမှာ ထိုအတိုင်းပင်

တောက်ပစွာ ရှိနေပြီးလျှင် မိမိအား စိမ်းစိမ်းကြည့်နေဘိသကဲ့ ရှိနေလေသည်။ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံး၏ ဆွဲဆောင်မှုကား လွန်စွာပင် ကြီးမားလှပေသည်။

ကိုအောင်မြင်မှာ ထိုဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖင်ကြွကာ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ အောက်ထပ်သို့ ဟစ်အော်၍ ခေါ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် ပါးစပ်ဖျားမှာ ဟ၍မရတော့ချေ။

သူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် တစ်လှမ်းချင်း လမ်းလျှောက်၍ နေသောသူကဲ့သို့ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ သွားပြန်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း ခုတင်အောက်မှ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးရှိရာသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးကလည်း သူ့အားပြန်၍ ဆွဲဆောင်ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ကိုအောင်မြင်မှာ ဇောချွေးများ ပြန်၍လာလေပြီ။ သူ၏ စိတ်အာရုံမှာ မည်သည့်နေရာသို့ မျှမရောက်။ သူ၏ မျက်လုံးများ၌ စုဝေးကာ တလက်လက်တောက်ပလျက်ရှိသော မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးဆီသို့သာ သူ၏ စိတ်တတ်ကို အစွမ်းကုန်လွှတ်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုအောင်မြင်သည် လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ သူ၏ ခြေလှမ်းများမှာလည်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှ တိုး၍သွားလေ၏။

“မျက်လုံးစိမ်းကလေး ၂ လုံးနဲ့ မြွေကြီးတော့ ငါ့ကိုညှို့နေပြီ”

ဟူသော အသံကိုကား ဝမ်းထဲက သိနေ၏။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ပြန်၍တုန့်ရန် သတိမရဘဲ ရှိနေတော့၏။ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံး၏ ညှို့ဓာတ်သည်လည်း တစ်စက္ကန့်ထက်တစ်စက္ကန့် ပြင်းထန်၍လာကာ သူ့အား အပြင်းထန်ဆုံးသော တန်ခိုးဖြင့် ဆွဲငင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ထိုအချိန်ကား ကိုအောင်မြင်မှာ အစွမ်းကုန် တုန်လှုပ်လာပြီဖြစ်၍ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ခူးများကွေး၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

အောက်ထပ်၌ကား ကိုမြင့်လွင်သည် အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိရာ မခင်စမ်းကြည့်ကမူ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လန်ကာ ဝတ္ထုဖတ်လျက်ရှိလေသည်။

(လွင်) “ကိုအောင်မြင်တစ်ယောက်တော့ အိပ်ပြီထင်တယ်။ အသံမကြားတော့ဘူး ... စိတ်ပညာဆရာကြီးလေ သတ္တဝါများမှာ စိတ်ဓာတ်အားဟာ အရေးကြီးဆုံးလို့ ယူဆတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

(ကြည်) “အိပ်ရောပေါ့ ... ပြီးတော့ နည်းနည်းအအေးမိလာတယ် ပြောတယ်”

“ဆေးကလေးဘာလေး မတိုက်လိုက်ဘဲကိုး”

“ချွေးထုတ်ဆေးသောက်ဖို့ ကြည့် သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကို ဓာတ်ဘူးနဲ့ အသင့် ထည့်ထားတယ်။ ကော်ဖီလည်း ထည့်ပေးထားတယ်”

“ဒီလူက သိပ်ရိုးတဲ့လူ ကြည့်ရဲ့ ... သိပ်အားနာတတ်တာပဲ။ ပြီးတော့ သိပ်လည်း ကြောက်တတ်တဲ့လူ။ ကျောင်းနေတုန်းက သူနဲ့မောင်ဟာ အချစ်ဆုံးပဲ ... ဘယ်လောက်စစ်စိတ်မဆိုးဘူး”

“သူ့ကြည့်ရတာ ကြည့်ဖြင့် အားမရဘူး မောင်ရယ်။ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့။ သွေးသား သိပ်အားနည်းတာပဲ ...”

“နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကြည်ရဲ့။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးဆိုတာ ထိတ်စရာလန့်စရာ တစ်ခုခုနဲ့တွေ့ရင် စိတ်ကို ချက်ချင်း ထိခိုက်တတ်တယ် ... ပြီးတော့လည်း”

ကိုမြင့်လွင် စကားမဆုံးမီ အပေါ်ထပ်မှ ဒုံးခနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ...

“အလို အိမ်ပေါ်က ဘာသံပါလိမ့်”

ဟု မခင်စန်းကြည်က အော်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သတိရလာကြသောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ကားမောင်းသမား မောင်ပုနှင့် အစေခံမယ်မြတို့အား ဟစ်အော် အသံပြုခဲ့ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့ အူယားဖားယား ပြေးတက်သွားကြလေ၏။ မောင်ပုနှင့် မယ်မြတို့လည်း နောက်မှ တက်၍လိုက်သွားရာ သူတို့ တွေ့မြင်ရသော ရှုခင်းကား၊ သနားဖွယ်လည်းကောင်း၊ စိတ်နလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်လည်း ကောင်း လှပေ၏။ ခုတင်နံဘေးတွင် ကိုအောင်မြင့်သည် ကြမ်းပေါ်၌ အလျားမှောက် လဲကျကာ ခုတင် ခြေရင်းဘက်သို့ လက်ယာဘက်လက်ကို အစွမ်းကုန် ဆန့်တန်းလျက်ရှိ၏။ ထိုလက်မှာ ခုတင် အောက်သို့ပင် တစ်ပေခန့် ရောက်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုလက်၏ ရှေ့တစ်ထွာခန့်ဝေးသော နေရာ ၌ကား ကစားစရာများထားသော စင်မှ မတော်တဆကျနေဟန်တူသော ယုန်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ယုန်ရုပ်ကလေး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အလွန်တောက်ပသော အစိမ်းရောင် ကြွေပုတီး စေ့ကလေးနှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်အား မိမိ ကျီစားခြိမ်းခြောက်လိုက်သော စကားများသည် အရုပ်စင်မှ မတော်တဆ လိမ့်ကျနေဟန်တူသော ယုန်ရုပ်ကလေး၏ အစိမ်းရောင် မျက်လုံးများနှင့် အကြောင်း ချင်းတိုက်ဆိုင်ကာ ကိုအောင်မြင့်မှာ အကြောက်လွန်၍ သွားဟန်တူ၏။ နဂိုကပင် နှလုံးရောဂါ ရှိသဖြင့် ထစ်ခနဲဆိုလျှင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်တတ်သူတစ်ယောက်အား ဤကဲ့သို့ ကျီစားမိသည်မှာ မှားလေပြီဟု ကိုမြင့်လွင်သည် ကြီးစွာ နောင်တရမိ၏။

ကိုမြင့်လွင်က ဦးခေါင်းကို ဖြေးညင်းစွာ ရမ်းလျက် ...

“ကြည်ရယ် ... အသက်မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မခင်စန်းကြည်သည် ချုံးချ ငိုကြွေးရှာ၏။ ကိုမြင့်လွင်သည် ယုန်က လေးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မှေးမှိန်သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အစိမ်းရောင်ထွက်ကာ တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် မခင်စန်း ကြည် ရိပ်မိမည်စိုးသဖြင့် ကိုမြင့်လွင်လည်း အော်သံကြောင့် ပြေးတက်လာသော အစေခံ မောင်ပု အား မျက်ရိပ်ပြလျက် အရုပ်ကလေးကို စင်ပေါ်သို့ တင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် ကိုမြင့်လွင်သည် ကိုအောင်မြင့်၏ အသုဘအတွက် ဆက်လက် ပြင်ဆင် ကြရလေတော့သတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်

သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှကား ပဋိသန္ဓေနေခြင်းနှင့် ကင်းကွာ၍မရချေ။ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းမှာ (၁) ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေဟူ၍ ယခင်ဘဝက ဝိညာဉ်ချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ပြိတ္တာများကဲ့သို့ နောက်ဘဝတွင် ဘွားခနဲ မားမားမတ်မတ် ရုပ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း။ (၂)

သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေဟူ၍ အညိုကိုစွဲ၍ အလွန်သေးငယ်သော ကလာပ်စည်းတစ်ခုမှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာရသည့် ပိုးလောက်တို့ကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓေမျိုး။ (၃) အဏ္ဏဇ ပဋိသန္ဓေ ဟူ၍ ကြက်၊ ငှက်စသည်တို့ ပေါက်ဖွားရသကဲ့သို့ ဥအခွံမှ ပေါက်ဖွားသော ပဋိသန္ဓေမျိုး။ (၄) လူ၊ ခွေး စသည်တို့ကဲ့သို့ မိခင်၏ သားအိမ်မှ ပေါက်ဖွားရသည့် ဇလာဗုဇ သို့မဟုတ် ဂဗ္ဘသေယျက ပဋိသန္ဓေမျိုးဟူ၍ လေးမျိုး ပိုင်းခြားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုပဋိသန္ဓေလေးမျိုးအနက် ပထမဥပပတ် ပဋိသန္ဓေမှတစ်ပါး ကျန်သုံးမျိုးတို့မှာ ကျွန်ုပ် တို့လောကတွင် တွေ့မြင်နေရသော ပဋိသန္ဓေမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားဖြစ်သော သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေမှာ ယခုမျက်မြင် အညိုမှဖြစ်သည့် ပိုးလောက်များသာမက ရှေးအခါ “လူ”များ ပင် သံသေဒဇ ပဋိသန္ဓေမျိုးဖြင့် ပေါက်ဖွားနိုင်ကြောင်း ရှေးကျမ်းဂန်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရ၏။ မန်ကျည်းပင်မှဖွားသော စိဉ္ဇမာန သတို့သမီး၊ ကြာဖူးမှဖွားသည့် ပဒုမဒေဝီ၊ ဝါးတွင် သန္ဓေတည်ခဲ့သည့် ဝေဠုဝတီမင်းသမီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေကို ထပ်မံစဉ်းစားက နတ်ဗြဟ္မာ၊ ဗြဟ္မာတို့ကဲ့သို့ လူတို့တွင် မဖြစ်နိုင် သလောဟူသော အချက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဖြစ်နိုင်သည် ဟူ၍လည်း မကြားဖူးချေ။ သို့သော် လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအိမ်ထဲသို့ အခြားဝိညာဉ်တစ်ခုသည် ဆေး ပညာအစွမ်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်းကိုမူ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးလေသည်။

သေခြင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားလျှင်လည်း ဝိညာဉ်သည် တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ် ချုပ်ငြိမ်း၍မသွားဘဲ အခြားဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ပဋိသန္ဓေအဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်စွဲကပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘဝတစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ အလွန်နက်ရှိုင်း မည်းမှောင်လှသော ချောက်ကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အခြားဘက်ကမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် မိမိဘဝဟောင်းမှ အဖြစ် အပျက်တို့ကို ပြန်လှန်ပြောဆိုနိုင်လေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အိပ်မက်မက်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန်၍နိုး သောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ရေးရေးမျှထင်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို ပြန်၍သတိရ သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စ ရန်ကုန်မြို့မှ ၄၈နာရီအတွင်း ထွက်ခွာသွားရန် အမိန့် ထုတ်ပြန်သည့်နေ့က နံနက်စောစောအချိန်တွင် လူ ၁၅၀ခန့်ပါသည့် စစ်တပ်ကလေးတစ်တပ်သည် အင်္ဂလိပ်ကပ္ပတိန်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ကာ မင်္ဂလာဒုံမှ “ပြည်”ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာလာလေသည်။

စစ်သားများမှာ အများအားဖြင့် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၍ မြန်မာလူမျိုး လူနှစ်ဆယ်ခန့် ပါဝင်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် အိန္ဒိယပြည်အထိ ဆုတ်ခွာမည်ကို သိသော်လည်း ဂေါ်ရခါး စစ်သား များသည် ကျိုးနွံရိုသေစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့သော် အချို့ မြန်မာစစ်သားကလေးများမှာ ယခုစစ်သည် မိမိတို့ အမိမြန်မာပြည်ကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့တွင်မှ လွတ်စေရန် ဖန်တီးလာသော စစ်ဖြစ် သည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း ဂျပန်တို့ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုသော စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ကာ လမ်းခုလတ်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် လက်ပံတန်းမြို့၏ အပြင်ဘက် ကားလမ်းဖြစ်သော ကျွန်းကလေးရွာ၌

တပ်စခန်း ချနေသည့်အခါ မြန်မာစစ်သား ငါးယောက်တို့သည် လက်နက်များနှင့်တကွ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကြလေသည်။ သို့သော် စစ်တပ်မှာ အထက်မြန်မာပြည်သို့ရောက်လျှင် ရုပ်သိမ်းအံ့ဆဲဆဲ ရှိနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ စစ်၏ အခြေအနေကို ထောက်ထားသဖြင့် ကပ္ပတိန်သည် ပျောက်ဆုံးသော စစ်သားများကို တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းမပြုဘဲ ဆုတ်မြဲဆုတ်ခဲ၏။

ထိုထွက်ပြေးသော စစ်သားငါးယောက်ထဲတွင် နယ်သား မောင်ရွှေလေးဆိုသူတစ်ယောက် ပါဝင်လေရာ မောင်ရွှေလေးသည် သုံးရက်မျှ တောထဲတွင် ပုန်အောင်းနေပြီးနောက် လူဝတ်လဲကာ လက်ပံတန်းမြို့သို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ တိုင်းပြည်ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်နေသည့်အချိန်ဖြစ်၍ မောင်ရွှေလေးသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အခကြေးငွေပေး၍ ထိုထမင်းဆိုင်၌ပင် တစ်လ ကိုးသီတင်း နေထိုင်ခဲ့၏။

ထိုနောက် ခေတ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတော့၏။

ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် မြန်မာစစ်တပ်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်မိတော့၏။ မကြာမီ အင်္ဂလိပ်ကုန်ပစ္စည်းများ တဖြည်းဖြည်း ရှားပါး၍လာရာ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူများ ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရအဖွဲ့သည် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ကာ ဘီအိုင်အေအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာကြ၏။ ထိုအခါ ယခင်က ဗရတ်ဗရက်ဖြစ်ခဲ့သော တိုင်းပြည်သည် အတော်ပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား၍လာတော့၏။ မြို့တိုင်းမြို့တိုင်း၌ ယာယီအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းကြ၏။ ဂျပန်စစ်တပ်များသည် မြို့တိုင်းရွာတိုင်း နေရာအနှံ့အပြား စခန်းချလျက် ရှိနေကြပြီးလျှင် တိုင်းပြည် အတွက် အသက်ကိုစွန့်မည့် သားကောင်းရတနာများဖြစ်ကြသော မြန်မာစစ်သားများကို အများအပြား တွေ့ရတော့၏။

ထိုအခါ မိမိတို့ အိုးအိမ်များကို စွန့်၍ပြေးခဲ့ရသော သူများသည် အချို့ မိမိတို့ အရပ်ဒေသ သို့ မပြန်ဘဲ ရောက်ရာအရပ်၌ပင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကာ စားသောက်လျက်ရှိကြ၏။ အရောင်း အဝယ်များသည် နေရာတိုင်း၌ စည်ကားလျက် မီးရထားများသည်လည်း ဖြစ်သမျှ တွဲများ၊ စက် ခေါင်းများဖြင့် ပြန်လည်ခုတ်မောင်းလျက် ရှိကြ၏။ မော်တော်ကားများသည်လည်း တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ သို့ ကူးသန်းကာ ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်၍ သွားကြ၏။ လခစားများထက် ကုန်သည် အလုပ်ကို လုပ်သောသူများသည် စီးပွားလမ်းဖြောင့်လျက် ရှိကြ၏။

ယင်းကဲ့သို့ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့်အတွင်း အတော်အတန် ခေတ်ပြန်၍ ကောင်းလာ သောအချိန်၌ မောင်ရွှေလေးသည် အခြားသူများကဲ့သို့ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး၌လည်း မကျွမ်းကျင်သဖြင့် လက်ပန်တန်းမြို့ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် သာမန်စာရေးကလေးအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။

စစ်၏ ဘေးဒဏ်ကြောင့် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြရကုန်သော တိုင်းသူပြည်သားများကာ မိမိတို့ နေရပ်ဇာတိပင် မဟုတ်စေကာမူ အကြောင်းအားလျော်စွာ နေထိုင်ကြရကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်ရထားသို့ လိုက်ရန် ဧည့်သည်တစ်ယောက်အား လိုက်ပို့စဉ် ရထားပေါ်တွင် ပြည်မြို့သား မောင်ထွန်းရွှေဆိုသူနှင့် တွေ့၍ တစ်မြို့တည်း နေထိုင်သူ များသည် အခြားတစ်ရပ်တစ်ရွာ၌ တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ အလွန်ခင်မင်တတ်သည့်အတိုင်း မောင်ရွှေလေးသည် ၁၅မိနစ်ခန့် ရထားစောင့်နေသည့်အချိန်တွင် စကားစမြည်ပြောရန် မောင်ထွန်း ရွှေအား လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။

လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို မှာထားပြီးနောက် မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်မြို့သို့ မရောက် ခဲ့သည်မှာ ဖိနှစ်ကျော် ၇ နှစ်ခန့်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် လူများ တကွဲတပြားစီ ရှိနေသည့်အကြောင်းမှစ၍ ပြည်မြို့မှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ အကြောင်းများကို မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ထွန်း။ ။ “ဒါထက် ပြည်မှာ ကိုရွှေလေးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ရှိသေးလား”

လေး။ ။ “အရင်းအချာထဲကတော့ မရှိပါဘူး ကိုထွန်းရွှေ။ အမေကြီးလည်း ကျွန်တော် စစ်ထဲမလိုက်ခင်ကလေးတွင်ပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်တော်အသိသားပဲ”

လေး။ ။ “နို့ပေမယ့် အမေဘက်က တူမတစ်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မမနှင့်ဆိုတာတော့ရှိတယ်။ အရင်ကတော့ ဈေးကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တန်းမှာ စက်ချုပ်တယ်”

ထွန်း။ ။ “ဪ ... ဒေါ်နှင်း ... ဒေါ်နှင်း ... သိပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

လေး။ ။ “အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တာပေါ့ဗျာ။ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ထွန်း။ ။ “သူက ကျွန်တော်တို့ထက် နံနံကြီးလို့ ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်နှင်းလို့ခေါ်တယ်။ သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား မကြားသေးဘူးလား”

လေး။ ။ “မကြားသေးပါဘူးဗျာ။ ပြည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မရောက်ဘူး။ ဒီမှာပဲ ကုပ်နေတာပဲ။ သွားစရာကလည်း အကြောင်းမရှိဘဲ ကိုထွန်းရွှေရဲ့”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ကုန်သည်ဆိုတော့ ပြည်နဲ့ရန်ကုန် အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင် ဖြစ်နေတာပဲ။ တစ်လကို အနည်းဆုံး နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်ရောက်တယ်”

လေး။ ။ “ဒါထက် မမနှင့်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ထွန်း။ ။ “ဒေါ်နှင်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဗျာ။ ပြည်မှာ ဗုံးတွေဘာတွေ ကျလာတော့ သူတို့က ပုတီးကုန်းကို ပြေးတယ်။ ဒါနဲ့ ပုတီးကုန်းက မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါ သွားသတဲ့။ လူကြီးက မုဆိုးဖို ပင်စင်စားကြီးဆို ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဝက်ပုတ်တို့ အင်းမတို့မှာ မြေတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုပဲ။ အသက်ကတော့ မနှင့်ထက် ကြီးတာပေါ့လေ။ နို့ပေမယ့် လူကြီးက ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ် ... ဒါနဲ့ ဝက်ပုတ်က ခြံကြီးတစ်ခြံထဲမှာ သွားနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကျုပ်တို့အရပ်ထဲက ကိုစိန်တို့ ပေါင်းတည်သွားတုန်းက တွေ့ခဲ့သတဲ့ ကိုရွှေလေးရဲ့”

လေး။ ။ “အင်းဗျာ၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အခုလို ခေတ်ကြီးမှာ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြရင် ပြီးတာပဲ”

ထွန်း။ ။ “ဒါပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း ... သွားကြဦးမှဘဲ။ ရထားထွက်ချိန် နီးနေပြီ။ ခင်ဗျားကော ဒီမှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် မီးရထားရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ လာခဲ့ကြလေသည်။

လေး။ ။ “ပျော်တယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းရွှေရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကုပ်မိကုပ်ရာ နေတော့တာပဲ။ ဘယ်မှလည်း မရောက်ဘူး”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သိပ်နေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ပြည်ကိုများ တစ်ခေါက်တစ်လေ လာခဲ့ရောပေါ့။ ကျုပ်တို့လည်း အရှိသားနဲ့”

“အင်းလေ ... တစ်ခေါက်တော့ ရောက်အောင် လာခဲ့ဦးမပေါ့”

“ခင်ဗျား အစ်မဆီကော အလည်အပတ် သွားပါဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သူနေတဲ့နေရာ သိရမှပဲ သွားဦးမယ်။ ဝက်ပုတ်ကို ဘယ်ဘူတာက ဆင်းရသလဲ”

“ပုတီးကုန်းကဆင်းပြီး မြင်းလှည်းကလေးနဲ့သွားရင် ရောက်တာပေါ့ဗျာ။ သုံး လေးမိုင်လောက် ဝေးတာပဲ”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... သွားပေတော့ ကိုထွန်းရွှေ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ”

အချိန်သည် သုံးလမျှ ကြာသွား၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်ရွှေလေးသည် ပြည်မြို့သို့ အသွားတွင် ၆ နှစ်ကျော် ၇ နှစ်ခန့်မျှ ကွဲနေသော အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ မနှင်းအား တွေ့ရန် ပုတီးကုန်းဘူတာတွင် ဆင်းခဲ့လေ၏။ ဘူတာကလေးမှာ အတက်အဆင်းနည်းပါးသော ဘူတာကလေး ဖြစ်သဖြင့် မီးရထားဆိုက်သောအချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။

မောင်ရွှေလေးသည် ဘူတာရုံအနီးတွင် ရောင်းသော မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ထမင်းတစ်ပွဲကို မှာ၍စားရင်း ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးအား ဝက်ပုတ်ရွာသို့သွားရန် ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းကလေးတစ်စီး ရနိုင်ပါသလောဟု မေးရာ မိန်းမကြီးက ဈေးဘက်သို့ လက်ညှိုး ၏ညွှန်လျက် နောက်ဆုံး ၆ နာရီအထိ ရနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် အခြားခရီးသည်များမရဘဲ မိမိတစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ဆိုက မြင်းလှည်းခကို ရှိ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာ မောင်ရွှေလေးလည်း ထမင်းစားပြီးနောက် ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် အခြားခရီးသည်များ မတွေ့ရသည်နှင့် အသင့်တွေ့သော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ရှိပေး၍ ငှားရမ်းပြီးသော် ဝက်ပုတ်ရွာကလေးသို့ မောင်းနှင်စေ၏။

ပုတီးကုန်းဘူတာမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ မြင်းလှည်းသွားရာ လမ်းကလေးသည် အတော်ပင်သာယာလျက် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ လယ်ကွင်းများသည်လည်း ဝင်လုဆဲသော နေရောင်တွင် မြစ်မီးရောင်အဆင်းကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ “လောင်းကြီး” ရွာမှ လွန်သောအခါ ထန်းပင်များသည် လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကြိုကြားပေါက်ရောက်လျက် ချုံဖုတ်များသည်လည်း လမ်းဘေးနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော တောစပ်ကလေးများတွင် ကွက်တိကွက်ကျား ပေါက်ရောက်လျက် ရှိကြလေသည်။ အရှေ့ဘက်သို့ ရှုမျှော်၍ကြည့်သော် အပြာနုရောင်ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားလျက် ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်ရသော “အရှေ့ရိုးမ” တောင်တန်းများသည်လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် အပြာရောင်ဖြင့် အတော်နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်ရသည့် “ပဲခူးရိုးမ” တောင်တန်းသည်လည်းကောင်း၊ သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းများကို ဖြစ်စေ၏။ ရိုးမတောင်၏နောက်ဘက် တောင်စွယ်တွင် ဝင်လုဆဲသော နေတစ်ခြမ်း၏ ရောင်ခြည်များသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ လှည်းလမ်းကလေးပေါ်၌ အရိပ်များကို ထင်စေ၏။ မောင်ရွှေလေးစီးလာသော မြင်းလှည်းကလေးသည် ခပ်မှန်မှန် သွားလျက်ရှိလေသည်။

မြင်းလှည်းသမားသည် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို ပါးစပ်၌ကိုက်ကာ သေးကွေးချည့်နဲ့သော မြင်းကလေးကို မကြာခဏ ကြာပွတ်သံပေးကာ ခပ်မှန်မှန် နှင်လျက်ရှိ၏။

လေး။ ။ “ဘယ့်နယ့်လဲဗျ တော်တော်နီးပြီလား”

မြင်းလှည်းသမား။ ။ “တစ်မိုင်လောက် လိုပါတော့တယ်။ ဟိုရှေ့က ကွေ့ကလေးကျော်ရင် ရွာကို မြင်ရပါပြီ။ ဆရာက ဘယ်သူ့အိမ်ကို သွားမှာလဲ”

လေး။ ။ “ယောက်ျားနာမည်တော့ မသိဘူးဗျာ။ သူ့မိန်းမက မနှင်းတဲ့၊ ပြည်မြို့က

စစ်ပြေးပြီး လာရင်းမှာ အိမ်ထောင်ကျနေတာ”

မား။ ။ “မနှင်း ... မနှင်း ... ကျွန်တော်သိတဲ့ မနှင်းလား မပြောတတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားသိတဲ့ မနှင်းက ဘယ်လို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်လဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ရုပ်ကသနားကမား အသားလတ်လတ် ခပ်တောင့်တောင့် အရင်က ပုတီးကုန်းမှာနေတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့အိမ် သွားမလို့ဗျို့။ မနှင်းက ကျွန်တော့်အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တယ်”

“အဲဒီမနှင်းကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ပစ္စည်း အတော် ချမ်းသာတယ်။ အသက်တော့ကြီးပြီ။ သူတို့နေတဲ့ ခြံကြီးက ချောင်းဘေးမှာ အကျယ်ကြီးပဲ”

“အဲဒီအိမ်ရောက်အောင် ပို့ဗျို့”

“အိမ်ရောက်အောင်တော့ ပို့လို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ။ သူတို့အိမ်အထိ မြင်းလှည်းမပေါက်ဘူး။ တံတားထိပ်နားမှာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ဆရာဆင်းပေတော့။ ထမင်းဆိုင်ဘေးလမ်းကြားက မြောက်ဘက်တည့်တည့် ချောင်းဘေးအတိုင်း တစ်ခေါ်လောက် ဆရာလျှောက်သွားရင် သူတို့ခြံကြီး ဝင်တိုးမိတာပဲ။ ခြံစည်းရိုး တော်တော်မြင့်မြင့် ခတ်ထားတာ ဒီနေရာမှာ သူတို့ခြံပဲရှိတယ်”

“အင်းဗျာ ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထမင်းဆိုင်ရှေ့ပဲ ချခဲ့တာပေါ့ ... သူတို့က ခြံမှာ ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့ယောက်ျားက မြင်းမွေးတယ် ဆရာရဲ့။ မြင်းတွေမှ အကောင်နှစ်ဆယ်အစိတ်ရှိတယ်။ ခုနေအခါ တစ်ကောင်ကို တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာ ရတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မြင်းလှည်းကလေးမှာ လှည်းလမ်းမှ တာလမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီး လျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ တည့်တည့်ချိုးပြီးနောက် ဝက်ပုတ်ရွာထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးသည် တံတားထိပ် ရှိ ထမင်းဆိုင်ကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်၍ လူများရှင်းလင်းလျက်ရှိရာ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးအား ပုတီးကုန်းမှ မနှင်းနေထိုင်သော ခြံသို့ သွားရာလမ်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ကြီး။ ။ “မောင်က ဘယ်သူလဲ”

လေး။ ။ “ကျွန်တော်က လက်ပန်တန်းကပါခင်ဗျာ ... အခု ကျွန်တော်မေးနေတဲ့ မနှင်းဆိုတာက ကျွန်တော့်အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်”

ကြီး။ ။ “ဟောဒီအိမ်ဘေးက လမ်းကလေးအတိုင်းသာ မြောက်ဘက်တည့်တည့် လျှောက် သွားပေတော့။ ခြံကြီးကို တွေ့လိမ့်မယ် ... သူ့ယောက်ျားက ဦးချစ်သောင်းတဲ့။ အသက်တော့ အတော်ကြီးပါပြီ။ သူတို့က မြင်းတွေအကြီးအကျယ်မွေးပြီး ရောင်းစားတယ်။ ခုနေအခါ တစ်ကောင် ၁၅၀ဝိ-၂၀၀ဝိ အနည်းဆုံး ရတာပေါ့။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေတောင် သူ့ခြံထဲက မြင်းတွေကို လာလာ ဝယ်ကြတယ် ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... ငါ့တူ သွားပေတော့၊ မိုးချုပ်နေမယ်”

မောင်ရွှေလေးသည် ထမင်းဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးလျှင် ချောင်းဘေးရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ နှစ်ဖာလှုံခန့် လျှောက်မိသောအခါ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခြံ၏ ဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်၍ထားသဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် ဟစ်အော်အသံပြုလေရာ ပထမ၌ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရပြီးနောက် ဝင်းတံခါးဆီသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာ သည်ကို မြင်လေ၏။ အချိန်မှာ ၆ နာရီခွဲမျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နေသာသော စက်တင်ဘာလ၏ ညနေချမ်းဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင် မပျောက်တတ်သေးချေ။ လူကြီးသည် လက်ထဲတွင် ကြာပွတ် တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

ကြီး။ ။ “ဘာကိစ္စလဲ မောင်”

လေး။ ။ “ကျွန်တော် မမနှင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ။ မမနှင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်”

ကြီး။ ။ “ဪ ဟုတ်လား မောင်က ဘယ်ကလဲ”

လေး။ ။ “ကျွန်တော် ဇာတိက ပြည်ပါ ... စစ်ထဲလိုက်သွားပြီးတဲ့နောက်”

မောင်ရွှေလေးသည် ရှေ့သို့မဆက်ဘဲ စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မသိသောလူချင်း တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုကြသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင်းပါးရိပ်ခြေကြည့်ကာ အကဲခတ်တတ်ကြသည့်အတိုင်း လူကြီးသည် အတန်ငယ် သင်္ကာ မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မိမိအား ကြည့်နေသည်ဟု မောင်ရွှေလေးစိတ်တွင် ထင်မိ၏။

မိမိ၏ အစ်မဝမ်းကွဲ မနှင်း၏ယောက်ျား ခြံရှင်ဖြစ်ဟန်တူ၍ ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ထား၏။ လူကြီး၏မျက်နှာမှာ ထိပ်ဘက်တွင် ကားနေရာမှ အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရှူး၍ကျဆင်းသွားရာ နှာခေါင်းမှ အတန်ငယ်ရှေ့သို့ ငေါထွက် လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့ဖြစ်ရကား မိမိမြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားထဲတွင် အရုပ်ဆိုးဆုံး လူတစ်ယောက်ဟု သတိပြု လိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်၌ မနှင်းကိုယ်တိုင် ခြံတံခါးအနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မောင်ရွှေလေး ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့်တပြိုင်နက် အံ့အားသင့်ကာ ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီးနောက် တံခါးဖွင့် ပေးလေ၏။

“ဟဲ့ မောင်ရွှေလေးပါကလား ... မင်း ဘယ်ကလာသလဲ”

“လက်ပန်တန်းက လာခဲ့တယ် မမနှင်း ... ကျွန်တော် ပြည်သွားမလို့ဟာ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ မမနှင်းတို့ အားလုံးမာရဲ့နော်”

“အေး ... အေး ... မာကြပါတယ်။ မမနှင်း ဒီမှာရှိတယ်လို့ မင်းဘယ်သူပြောသလဲ”

“လက်ပန်တန်းဘူတာမှာ ပြည်က ကိုထွန်းရွှေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ မမနှင်းတို့ ပုတီးကုန်းမှာ ပထမနေတယ်။ အခုတော့ ဝက်ပုတ်မှာ ရှိတယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ရတာ ကြာတာနဲ့ သတင်းမေးပြီး လိုက်လာတာ မမနှင်းရဲ့”

“အေးကွယ် ဝမ်းသာတယ် .. လာ ... လာ”

ထိုအချိန်၌ လူကြီးသည် မြင်းဇောင်းများရှိရာသို့ ထွက်သွားလေပြီ။

မမနှင်းက ရှေ့ကသွားသဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ခြံစည်းရိုးအတွင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ကား အိမ်တန်းလျားများသဖွယ် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မြင်းဇောင်းများရှိ၏။ မြင်း သုံးလေးကောင်မှာ ခြံကြီးအတွင်း၌ပင် ကြီးများဖြင့် လှန်ထားသည်ကို လည်း တွေ့ရလေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အသက် ၄၀ကျော်၊

၅၀ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ လမ်းပြသဖြင့် မနှင်းနှင့် အတူ မောင်ရွှေလေးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ လိုက်သွားလေသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း ပျဉ်ခင်းသွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်၍ အိမ်တွင်း၌ မြို့ဆန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများစွာ မရှိဘဲ ဧည့်ခန်းတွင် ရိုးရိုးကြိမ်ကုလားထိုင် ၄ လုံး၊ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခု အပေါ်မှ ထွန်းညှိထားသော ရေနံဆီ လသာမှန်အိမ်တစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ဧည့်ခန်း နောက်၌ ခြေရင်းခေါင်းရင် တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိ၍ အလယ်၌ နောက်ဖေးမီးဖိုသို့ သွားသော လမ်းရှိလေသည်။

မနှင်းသည် မောင်ရွှေလေးအား ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေ၍ မောင်ရွှေလေး၏ လွယ်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ချထားလေ၏။

လေး။ ။ “ခြံတံခါးဝမှာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တဲ့ လူကြီး...” (စကားမဆုံးမီ မနှင်းကဖြတ်၍)
“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မမနှင်း ယောက်ျား ဦးချစ်သောင်းဆိုတာပဲ ... အသက်တော့ မမနှင်းထက် အများကြီး ကြီးတာပေါ့။ သဘောကောင်းပါတယ် မောင်လေးရဲ့”

လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ...”
နှင်း။ ။ “ဒါထက် မင်း ထမင်းစားခဲ့ပြီလား”
လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပုတီးကုန်းကတည်းက စားလာတယ်”
“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ် ... အလကားပဲ စားလာတယ်။ ဒီမှာ မမနှင်းတို့ရှိတာ အသိသားနဲ့”
“အို ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မမနှင်းကလည်း ... ခြံထဲမှာ မြင်းတွေ အများကြီး မွေးထားတယ် နော်”

“အေး ... ဒီဟာက သူ့အလုပ်ကိုကွဲ့။ မြင်းတွေကို ဖောက်ပြီး ရောင်းတယ်။ သူက အင်မတန် ဝါသနာပါတာပဲ”

“ကောင်းပါတယ် မမနှင်းရယ်။ ဒီအလုပ်က အင်မတန် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ”
“တစ်ကောင်ဆိုရင် တော်တော်အဖိုးရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေလာပြီး နှစ်ကောင်သုံးကောင် ဝယ်သွားတာပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို မမနှင်း သဘောမတူပါဘူးကွယ်။ ဒီပြင်ဟာ တစ်ခုခု ရောင်းဝယ်စားရင် ကောင်းတာပေါ့။ မင်းကော အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ စာရေးပဲ လုပ်နေရတာပဲ မမနှင်းရယ်။ စစ်ထဲက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးလည်း မရှိတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆင်းလုပ်နေတာပဲ။ စိတ်က ပါလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးပေါ့ ... ခေတ်ပျက်ထဲမှာ ကျဘန်းပေါ့။ ဟော ... အကိုကြီးတောင် ပြန်လာပြီ”
မနှင်းသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ဦးချစ်သောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီးနောက် မောင်ရွှေလေးနှင့် ဦးချစ်သောင်းတို့အား မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးမှာ မိမိဖခင်ဘက်မှ စပ်လျှင် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က စစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ ပါမသွားပဲ ယခု လက်ပံတန်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်၌ စာရေးအလုပ်ကို လုပ်နေကြောင်း၊ ပြည်မြို့ရှိ မိတ်သင်္ဂဟများထံ အလည်အပတ်သွားရာတွင် လမ်းကြုံသဖြင့် သတင်း မေးမြန်းကာ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးချစ်သောင်းအား ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

သောင်း။ ။ “အင်း ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရွှေလေး ... ကိုင်း ထမင်းစား ကြမယ် မနှင်းရေ ... ပြီးတော့မှ စကားပြောကြတာပေါ့ ... ဧည့်သည်အတွက်ပါ ထမင်းပြင်ပါကွယ်”

နှင်း။ ။ “သူ စားခဲ့ပြီးပြီတဲ့ အကိုကြီးရဲ့”

လေး။ ။ “ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ပုတီးကုန်းက စားလာပါတယ်”

“ဒီလာတာ ဒီကျမှပဲ စားရောပေါ့ကွယ် ... ကိုင်း ဒါဖြင့် လက်ဖက်ရည်တို့ ဘာတို့ လုပ်ကြတော့ ... မထယ်ကို ပြင်ပေးပါစေ”

နှင်း။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ အကိုကြီး”

ထို့နောက် နောက်ဖေးမီးဖို ထမင်းစားခန်း၌ အိမ်ရှင်များ ထမင်းစားကြလေရာ အစေခံ ဒေါ်ထယ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ပဲကြီးလှော်သုပ်၊ ထန်းလျက်များ ယူလာပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေး၏ စားပွဲ၌ ချထားလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးချစ်သောင်းနှင့် မနှင်းတို့သည် အပြင်ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မောင်ရွှေလေးအား စကားစမြည် ပြောလျက်ရှိကြလေ၏။

နှင်း။ ။ “မင်း စစ်ထဲလိုက်သွားတာ မမနှင်းဖြင့် တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ သိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်ပဲ အောက်မေ့နေတာ”

လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ရန်ကုန်ကနေပြီး လိုက်သွားတာပဲ”

နှင်း။ ။ “တိုက်ရခိုက်ရသေးလား”

လေး။ ။ “မရှိလှပါဘူး မမနှင်း ... နယ်ခြားမှာ တစ်ခါပဲ တောပုန်းတွေနဲ့ တိုက်ခဲ့ရတယ်။ မပြောပလောက်ပါဘူး။ ဒီနောက် ဘာမှ မကြာဘူး။ ဂျပန်က စစ်လည်းကြေငြာရော ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က ပြန်လာပြီး ရန်ကုန်ကနေ ဆုတ်ခဲ့တာပဲ”

နှင်း။ ။ “မင်းက ထွက်ခဲ့ရောလား”

လေး။ ။ “ဟာ ထွက်လို့ဘယ်ရမလဲ မမနှင်းရဲ့။ ကျွန်တော်တို့စစ်တပ် လက်ပံတန်း အရောက်မှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူထွက်ပြေးတာပေါ့”

သောင်း။ ။ “ဪ ဒါဖြင့် စစ်တပ်ထဲက ထွက်ပြေးလာတာပေါ့”

လေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ တပ်ကလည်း ပျက်တော့မယ့်အတူတူ မထူးဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ လည်း ကင်းစောင့်ကျတဲ့အလှည့်မှာ တစ်ခါတည်း လစ်ခဲ့တာပဲ အကိုကြီးရေ”

သောင်း။ ။ “မင်းတို့ကို လိုက်မရှာဘူးလား”

လေး။ ။ “လူရိုသေရုံလောက် ရှာမှာပေါ့ အကိုကြီးရယ် ... ဂျပန်တပ်ကလည်း ရန်ကုန် ရောက်ဖို့ နီးလာတော့ သူတို့လည်း ရောသောပါး ဆုတ်ရတာပဲ။ သာစည်က မြင်းတပ်ဖြင့် မြင်းတွေတောင် အားလုံးမယူနိုင်ဘူး။ တစ်ချို့တစ်ဝက်လောက်ယူပြီး ကိုယ်ဖျောက်သွားကြတယ်လို့ ကြားရတာပဲ”

သောင်း။ ။ “ဒါဖြင့် မြင်းတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လဲ”

လေး။ ။ “အရပ်သားတွေ လက်ဦးရာ ယူကြတာပေါ့ အကိုကြီးရယ်”

သောင်း။ ။ “တကယ့်မြင်းကောင်းတွေနဲ့ တူတယ်ဟေ့”

မြင်းဆိုသောစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးချစ်သောင်းမှ နားစွင့်ကာ မျက်လုံးများပြူးကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးလျက်ရှိလေ၏။

“ပြောမှပြောပလေ အကိုကြီးရယ် ... တကယ်ချောတဲ့ မြင်းကြီးတွေပေါ့”

“ဘာမျိုးလဲကွဲ့”

“အမျိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းမပြောတတ်ဘူး အကိုကြီးရေ။ နို့ပေမယ့်

အင်မတန် အရပ်အမောင်းကောင်းတဲ့ “အာရပ်” မျိုးတွေနဲ့ တူပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ် အခုခေတ်မှာတော့ “ဝေးလ(စ)” နိုင်ငံက မြင်းတွေကို “ဝေလာ” မျိုးတဲ့၊
ဩစတြေးလီယာမျိုးတဲ့၊ လည်ပင်းရှည် “ဂရစ်ဖင်” မျိုးတဲ့၊ အမျိုးမျိုး ခေါ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
တို့မြန်မာကျမ်းဂန်အရဆိုတော့ မြင်းဇာတိ အပြားမျိုး ၁၀ ပါးရယ်လို့ ၁၀ ပါးပဲရှိတယ်။ သိန္ဓောမျိုး၊
သုဝဏ္ဏသာမမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်ကလည်း သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်ဖွားရာနိုင်ငံလိုက်ပြီး ခေါ်တာပေါ့
... သက္ကဋ္ဌအသမ္ဘာကြွဆိုတဲ့ ကျမ်းထဲမှာ မြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အားလုံး အကျယ်ရှိတာပေါ့”

လေး။ ။ “အခုခြံထဲက အကိုကြီးရဲ့မြင်းတွေက ဘာမျိုးတွေလဲ”

“မျိုးကောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရွက်ကြမ်းရေကြိုတွေပေါ့ ... နို့ပေမယ့် အကိုကြီးရဲ့
“ဘော်ဖြူ” ဆိုတဲ့ မြင်းကြီးကတော့ အကာသဘိန္န အမျိုးအနွယ်ထဲကနဲ့ တူပါတယ်။ တကိုယ်လုံး
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကြီးပဲ။ အကာသဘိန္နဆိုတာက အမျိုးအားဖြင့် တတိယလောက်လိုက်တဲ့
အမျိုးထဲကပေါ့ ... နက်ဖြန်တော့ မောင်ရွှေလေး ပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်ရတာပေါ့ ... ကျွန်တော်လည်း မြင်းအကြောင်း နားမလည်ပေမယ့်
ဝါသနာတော့ နဲ့နဲ့ရှိပါတယ်”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် အကိုကြီးက သဘောကျတာပေါ့။ အဲဒီ “ဘော်ဖြူ” ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီး
ကတော့ အကိုကြီးရဲ့ အချစ်တော်ပဲဟေ့”

“လှလည်း လှပေတာကိုးခင်ဗျ”

မနင်းသည် မောင်ရွှေလေးအတွက် အိပ်ရာကို အိမ်ရှေ့၌ပင် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။
မောင်ရွှေလေးမှာ မြင်းကို အလျဉ်းဝါသနာမပါသော်လည်း အိမ်ရှင်၏ဓာတ်ကို သိသည့်အတိုင်း
ဝါသနာပါဟန်ဆောင်လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးချစ်သောင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ညဉ့် ၁ နာရီထိုးသည်အထိ စကား
ကောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

နှစ်ရက် သုံးရက်မျှသာ နေမည်ဟု အလည်အပတ် လာရောက်ခဲ့သော မောင်ရွှေလေးသည်
တစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။

ရောက်ပြီးနောက် ၁၀ရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဦးချစ်သောင်းသည် မိမိ၏ကိုယ်စား
မြင်းများကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် မောင်ရွှေလေးအား သူ ယခင်က ရရှိခဲ့သော လစာအတိုင်းပေး၍
ငှားရမ်းခဲ့ရာ မောင်ရွှေလေးကလည်း သဘောတူလက်ခံလိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်ခြင်းမှာ
ဆွေမျိုးနည်းပါးလှသော လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် မိမိအား အတော်အတန် ဂရုစိုက်သည့်
အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့် အတူနေခြင်းမှာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိ၏ဘဝခရီးစဉ်၌ ကိုယ်စိတ်
ချမ်းသာမှုကို ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စာရေးအလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်
သဖြင့်တစ်ကြောင်း လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ရွှေလေး ရောက်ရှိသောအချိန်၌ မြင်းအကောင် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိရာ မြင်းမ ၁၈
ကောင်ခန့်ရှိ၍ မြင်းကလေး သုံးလေးကောင်ရှိ၏။ ကျန်မြင်းများမှာ သားစပ်မြင်းလားကြီးများဖြစ်၍
အများအားဖြင့် ပြိုင်မြင်းမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။

ဦးချစ်သောင်းသည် မြင်းများကို ကြည့်ရှုရန် လူငှားငါးယောက် ထား၍
ကုလားသုံးယောက်တို့က မြက်ရိပ်ပေးရပြီးလျှင် မြန်မာနှစ်ယောက်တို့က နှိပ်နယ်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊
အစာကျွေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရလေသည်။

မောင်ရွှေလေးကမူ မြို့များသို့ သွားရောက်ကာ မြင်းအတွက် ဆေးများဝယ်ခြမ်းခြင်း၊ မြင်းများ နာမကျန်းဖြစ်က ဆရာဝန်နှင့် ဆေးထိုးခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်ရခြင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါ မြင်းဝယ်သူများရှိရာသို့ လိုက်လံစပ်စားခြင်း၊ ကြွေးမြီများ တောင်းခံခြင်း စသည်တို့ကို ဦးချစ်သောင်းကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ရ၏။

မောင်ရွှေလေးသည် မနှင်းအား ခင်မင်သည့်အပြင် ဦးချစ်သောင်းကိုလည်း ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကာ အလုပ်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးချစ်သောင်းသည် အထက်အညာသို့ မြင်းမျိုးကောင်းများ ဝယ်ရန် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ခရီးထွက် တတ်ရာ ထိုအတွင်း၌ မောင်ရွှေလေးပင် မြင်းကြည့်ရှု ကျွေးမွေးသူများအပေါ်တွင် စီမံအုပ်ချုပ် ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာသည် မည်ကဲ့သို့ ဖန်တီးလာဦးမည်မသိ။ အောက်ပါအကြောင်းများ ကား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထမင်းခိုင်းတွင် မနှင်းက “မောင်လေး မမတို့ကို အားမနာနဲ့နော် စားသာစား” ဟုပြောကာ ကြက်သားဟင်းခွက်ထဲမှ အသည်းဖတ်တစ်ဖတ်ကို ဇွန်းနှင့်ကော်၍ မောင်ရွှေလေး၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေး၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဦးချစ်သောင်းသည် ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုပင် ကုန်အောင်မစားဘဲ ရင်ပြည့်၍လာကြောင်းပြောကာ ထမင်းပွဲမှ ထသွားလေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မောင်ရွှေလေးသည် ကြွေးတောင်းရန် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပေါင်းတည်မြို့သို့ ခရီးသွားမည့်ဆဲဆဲ၌ စွပ်ကျယ်ဟောင်းတစ်ထည်ကိုကိုင်ကာ ရေချိုးရန် နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ မနှင်းက “ဟေ့ မောင်ရွှေလေး မြင်းလှည်းမမိဘဲ နေမယ်နော်။ ရေချိုးပြီး မြန်မြန်သွား။ မင်းအင်္ကျီကို မဖဖတ်ထားလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချစ်သောင်းသည် အိမ်ခေါင်းရင်းတံခါးကို ဂျောင်းခနဲပိတ်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးပင် သတိပြုလိုက်မိကြလေသည်။

ဣသာမစ္ဆရိယ စိတ်များကာ ဦးချစ်သောင်း၏ ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍လာတော့ ဟန် တူ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးချစ်သောင်းသည် မောင်ရွှေလေးအပေါ်တွင် အဆိပ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ မနှင်းမှာမူ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ရွှေလေးအား သနားစဖွယ် မျက်ရည်များခိုင်းကာ တွေဝေကြည့်ရှု၍ နေတတ်၏။ မနှင်းအပေါ်၌ ဦးချစ်သောင်း၏ အပြုအမူများသည်လည်း တစ်နေ့တခြား အေးစက်မာကျော၍လာကြောင်း မောင်ရွှေလေး သတိပြု မိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမ၌ ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသယောင်ယောင် ထင်မှတ်ခဲ့သော မောင်ရွှေလေး၏ ဘဝခရီးတွင် အနှောင့်အယှက် အရိပ်အယောင်များ သန်း၍လာတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးချစ်သောင်းသည် ပုတီးကုန်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားရောက်ရာ မောင်ရွှေ လေးမှာ အိမ်ဦးခန်းတွင် မြင်းဆေးများထည့်သော ဗီရိုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းလျက်ရှိပေ၏။ မနှင်းကမူ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တံမြက်စည်းလှည်းလျက် ရှိလေသည်။ ယခင်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသားအရည်အားဖြင့်လည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍ကောင်းသော မနှင်းသည် ယခုအခါ၌မူ အတော်အတန် ပိန်ကြုံ၍သွားရုံမျှမက ကြည်လင်သော မျက်လုံးများသည်လည်း အုံ့မှိုင်းသောအသွင်ကိုဆောင်ကာ တစ်ခါတရံ မျက်ရည်စများကိုပင် မြင်ရလေသည်။

မောင်ရွှေလေးသည် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်၍လာခဲ့၏။
လေး။ ။ “မနှင်း စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် မနှင်း”

နှင်း။ ။ “အေး ... မင်းထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်ရွှေလေးရယ်”
 “အမှန်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ မမနှင်း ...”
 “မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... မမနှင်း စိတ်မချမ်းသာတာ အခုမှမဟုတ်ဘူး။ ကြာလှပြီ။
 အမှန်တော့ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာမရှိဘူး။ မမနှင်း ကုသိုလ်ပဲ ...”
 “ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး မမနှင်း”
 “မင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော် ... စိတ်ချပါရစေ မောင်လေးရယ်”
 “ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ စိတ်ချပါ”
 “မမနှင်း သူနဲ့နေရတာ ပျော်တယ်ထင်သလား”
 “ပထမတော့ ထင်မိတယ် ... နို့ပေမယ့် အခုတော့ သူ့အကြောင်းသိရလို့ မထင်တော့ဘူး”
 “တစ်နေ့မှ မမနှင်း စိတ်မချမ်းသာပါဘူး”
 “ဒါကတော့ လင်နဲ့မယားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ မမနှင်းရယ်။ လောကကြီးမှာ မမနှင်း
 တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို စိတ်မချမ်းသာရတဲ့ လင်မယားတွေ ဒုနဲ့ဒေးပဲ”
 “သူ့အကြောင်းကော မင်း ဘယ်လို အကဲခတ်မိသလဲ။ တို့ မောင်နှမချင်းမို့ မေးတာနော်”
 “ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို သိပ်သဘောမကျဘူး။ သူ့စိတ်သဘောထားလည်း မကြိုက်ဘူး။
 သူ့ဟန်အမူအရာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ...”
 “အမှန်မှာတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုသလိုပေါ့ မောင်ရွှေလေးရယ်။ မမက အိမ်ထောင်
 မပြုချင်ပါဘူး။ ပထမ ငြင်းပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ပုတီးကုန်းက အိမ်က အမယ်ကြီးက နေ့ရောညရော
 တိုက်တွန်းလေတော့ အားနာပြီး ပါမိတာပါကွယ်”
 “ဟုတ်မှာပေါ့လေ”
 “ဒါထက် မင်းပြောတာ သူ့စိတ်သဘောလည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူ့အမူအယာလည်း
 မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာမကြိုက်တာရှိသေးလဲ”
 “မမနှင်း မေးလို့ရှိမှ ပြောရမှာပဲ။ သူ့မျက်နှာကြီး ကြည့်ရတာကို ကျက်သရေမရှိပါဘူး
 မမနှင်းရယ်”
 “မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း မောင်ရွှေလေး ... သူ့မျက်နှာဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ”
 မောင်ရွှေလေးသည် မိမိထင်မြင်ချက်ကို ပြောရလျှင် ကောင်းမည်လော တစ်ခဏမျှ
 တွေဝေစဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။
 “မမနှင်းကို အားမနာနဲ့။ မင်းစိတ်ထဲမှာရှိတာပြောစမ်း။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ ဘာနဲ့တူ
 သလဲ”
 “ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရမှာဖြင့် မြင်းနဲ့တူတယ်ထင်တယ်”
 “အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့ကွဲ့။ ဒီလူကြီးက အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။
 ဗဟုသုတလည်းရှိတယ်။ ဥာဏ်ပညာနဲ့လည်း အင်မတန်ပြည့်စုံတယ် ... တခြားလူမှာမရှိတဲ့
 ဥာဏ်မျိုးတောင် သူ့မှာရှိတယ် ... ဥပမာ ဆိုကြပါစို့ကွယ် ... မြင်းတွေပြောတဲ့စကား
 သူနားလည်တယ်”
 “ဟုတ်ပါ့မလား မမနှင်းရယ် ...”
 “အင်းလေ ... မမနှင်းလည်း ပထမတော့ မယုံမိဘူးပေါ့ ... မြင်းတွေပြောတဲ့စကားဆိုတာ
 လူနဲ့လူချင်း အရိပ်အကဲသိသလို မြင်းတွေရဲ့ အရိပ်အကဲကို သူ့အားလုံးသိတယ်။ မြင်းတွေဟာ

သူပြောတဲ့စကားကို အားလုံးနားထောင်တယ်”

“တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ သခင်ကိုတော့ ချစ်တတ်စမြဲပဲ ...”

“ဒါတင်မကဘူး မောင်ရွှေလေးရဲ့ ... အကြောင်းရှိတယ် ... သူတစ်ခါ အရက် သောက်လာတုန်းက မမနှင်းကို ပြောဖူးတယ်။ မနှင်း မင်း ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်စမ်း ဘာနဲ့တူ သလဲတဲ့ ... ဒီတော့ မမနှင်းလည်း မပြောရက်တာနဲ့ ဘာမှမပြောဘူး ... တစ်ခါတရံကိုတောင် ပြောရမှာ အားနာဖို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား ... နို့ပေမယ့် သူကမရမကမေးလေတော့ ... မမနှင်းက နောက်ဆုံးမှာ အစ်ကိုကြီးမျက်နှာဟာ “ဘော်ဖြူ” မျက်နှာနဲ့တူတယ်လို့ ရယ်သလို မောသလို ပြောလိုက်တယ် ... ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲသိလား ... သူ့မျက်နှာဟာ မြင်းနဲ့မတူ ဘဲ နေပုံမလား ... သူဟာ အရင်ဘဝက မြင်းဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဘော်ဖြူနဲ့တောင် ညီအစ်ကို တော်ခဲ့သေးတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ မြင်းတွေလုပ်သမျှ နားလည်ပြီး မြင်းတွေကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်တယ်တဲ့ ... ပြီးတော့ နောက်ထပ်သူက တစ်ခုပြောသေးတယ်။ သူသေရင် နောင်ဘဝမှာ မြင်းပဲပြန်ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ဘဝဟောင်းက ညီအစ်ကို တော်ခဲ့ဖူးလို့ သူသေရင်မြင်းဖြစ်မယ် ... ဘော်ဖြူသေရင် ဘော်ဖြူဟာ လူပြန်ဖြစ်မယ်တဲ့”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ... မမနှင်းရယ်”

“ပြီးတော့ ဒီစကားကို သူမူးလာတဲ့အခါကျမှ ပြောတယ် ... အမူးပြေသွားရင် ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရတော့ဘူး”

“သောက်ကောသောက်တတ်သလား”

“သောက်တတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... တစ်ခါတရံ သူနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အရာရှိဟောင်းကြီးတွေ ဘာတွေတွေ့လို့ အပေါင်းအသင်းစုံတဲ့အခါမျိုးသာ လုပ်တတ်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့ မမနှင်းရယ်”

“နို့ပေမယ့် အဲဒီလို မူးလာတဲ့အခါကျရင် လေထိုးအောင့်တတ်တယ်ကွဲ့ ... မင်းမရောက် ခင်ကလေးတွင်ပဲ တစ်ခါတလေ အောင့်လို့နိပ်လိုက်၊ နင်းလိုက်ကြရတာ မပြောပါနဲ့တော့ ...”

“ဒါထက် အခုလိုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ရောက်ရာရောက်၊ ပေါက်ရာပေါက် သွားချင်တော့တာပဲ မမနှင်း”

“ဒီလိုလည်းမလုပ်ပါနဲ့ဦးကွယ် ... မမနှင်းကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့တော့မလား”

မောင်ရွှေလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

“ဪ ... ဒါထက် မင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ် ... မင်း သဲကုန်းကိုသွားတဲ့နေ့တုန်းက နေ့လည် ရေချိုးပြီးလို့ ဒေါ်ထည်ဖွတ်ပေးတဲ့ အဝတ်တွေ မမနှင်းက လှန်းမယ်ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ထွက် အလာမှာ ဘော်ဖြူဟာ မြင်းစောင်းတံခါးက မင်းတုပ်ကို သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ဖြုတ်ထွက်လာပြီး မမနှင်းကို အတင်းလိုက်ကိုက်တော့တာပဲကွယ် ... ဆိတ်ကုလား ပန်ဒေးက ဝါးလုံးနဲ့ အတင်းရိုက်လို့သာ သက်သာရာရတော့တယ်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ် မမနှင်း ... အခု မမနှင်းပြောမှ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်။ ဘော်ဖြူဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်မှဖြင့် နှုတ်ခေါင်းကြီးရုံ၊ သွားကြီးဖြူပြီး မာန်ဖီနေတယ်”

“မင်း သတိထားနော် ... မောင်ရွှေလေး ... ဘော်ဖြူအနားကို မင်း မကပ်နဲ့နော်။ ဘော်ဖြူက အရင်ကနဲ့မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... အရင်တုန်းက ကြည့်ရတာ မမနှင်းကို အင်မတန်ချစ်တယ်။ မမနှင်းကို

သိပ်ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်တာပဲ”

“အခု ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက တို့နှစ်ယောက်ကို အခု မုန်းနေတယ်မဟုတ်လား ... ဒါကြောင့် သူကလည်း မုန်းတာပေါ့ကွဲ့။ အစ်ကိုကြီးချစ်ရင် သူကချစ်တယ်။ အစ်ကိုကြီးမုန်းရင် သူကလည်း မုန်းတယ်။ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ဘဝမှာ လူဖြစ်မယ်ဆိုတာ မမနှင်းဖြင့် ယုံချင်လာပြီ။ သူ့သခင်ရဲ့ အလိုကို သိပ်သိတာပဲ”

“သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ မမနှင်း ...”

“ဟော ... အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားတယ်ဟေ့ ... အစ်ကိုကြီးပြန်လာပြီထင်တယ် ... ဖ နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပဲ”

* * *

ဦးချစ်သောင်း ရောက်လာသောအချိန်မှာ နေဝင်ဖျိုးဖျ ရှိနေပြီဖြစ်၍ မိုးကလေးလည်း တစ်ဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိသဖြင့် မီးခွက်များပင် ထွန်းညှိစပြုလေပြီ။

မနှင်းက ခေါင်းပေါင်းနှင့် အပေါ်အင်္ကျီကို သိမ်းယူသွားပြီးနောက် ချည်လုံချည် တစ်ထည်ကိုပေးရင်း ...

“အစ်ကိုကြီး ရေချိုးပါဦးလား ... ပြီးတော့ ... ထမင်းခူးပေးမယ်လေ”

“ငါမဆာဘူး ... ပုတီးကုန်းက စားလာတယ် ... တရုတ်ဆိုင်မှာ ဦးထွန်းပွင့်နဲ့တွေ့လို့ နည်းနည်းသောက်ခဲ့ရသေးတယ်ဟေ့”

“ဟော ... အစ်ကိုကြီး လုပ်လာပြန်ပြီ”

“မောင်ရွှေလေး ... လာ ... ငါ့ကိုတွဲပြီး အိမ်ခန်းထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီ ပို့စမ်း”
ထိုအခါ မနှင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ဦးချစ်သောင်းအား တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ တွဲပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပို့ကြလေ၏။ မနှင်းသည် ဦးချစ်သောင်းအား ဇက်ကြော ကို အသာအယာ ဆွဲပေးပြီးလျှင် ယုယစွာ ယပ်ခပ်ပေးလျက်ရှိ၏။

“ဒီကနေ့ညနေ ဘော်ဖြူ အစာကောင်းကောင်း စားရဲ့လားဟေ့ ... မောင်ရွှေလေး”

“စားပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ပန်ဒေးကကော ဘော်ဖြူကို နှိပ်ရဲ့လား”

“နှိပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“တခြားမြင်းတွေကိုကော ...”

“ထွန်းအေးနဲ့ စံမောင်က နှိပ်ပါတယ်”

“အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်။ မြင်းဝယ်မယ့်လူများ ငါမရှိတုန်း လာသေးလား”

“မလာဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ပေါင်းတည်ကလူတွေ ဒီကနေ့ လာဖို့ ပြောထားတာ ဘာကြောင့် မလာပါလိမ့် ... အလို ... အလို ... မနှင်း”

“ရှင် ... အစ်ကိုကြီး”

“ဟောဒီဘက်လေးကို နဲ့နဲ့ထောက်ပေးစမ်း ... ဆေးအစိမ်းရည်ပုလင်း ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်အစ်ကိုကြီး ... တစ်ခွက်တိုက်မယ်နော်”

“အေးပေါ့ကွယ့် ... တိုက်စမ်း ... မြန်မြန် ... အလို ... အလို ... နဲ့နဲ့ ဟောဒီဘက်က အောင့်လာတယ်ဟေ့”

မနှင်းသည် ဆေးတစ်ခွက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဦးချစ်သောင်းအား တိုက်လေရာ မောင်ရွှေလေးက အောင့်သောနေရာကို အသာအယာ လက်ဖြင့် ထောက်ပေးလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်ထယ်က နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းတွင် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ ဦးချစ်သောင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီးနောက် အတန်ငယ် ငြိမ်၍သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ လေတိုက်ခတ်လေရာ အိမ်နံရံများကိုပင် သိမ့်သိမ့်တုန်၍ သွားစေ၏။ မနှင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် ဦးချစ်သောင်းအား ယုယပြုလျက်ရှိကြ၏။

သို့ရှိစဉ် ပြင်းထန်စွာဟီလိုက်သော ဘော်ဖြူ၏ ဟီသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဦးချစ်သောင်းသည် မျက်လုံးများကိုစုံမှိတ်ကာ အသက်ပြင်းစွာ ရှူလျက်ရှိရာမှ ...

“ဘော်ဖြူ ... ဘော်ဖြူ”

နှင်း။ ။ “အစ်ကိုကြီး ... စကားမပြောနဲ့လေ ... မောမယ်”

သောင်း။ ။ “ငါသွားမယ် ... သွားမယ် ...”

နှင်း။ ။ “အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ ... ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

“အင်း ... အင်း ... အောင့်လိုက်တာ ... ဖိ ... ဖိ ... ဖိ ... ဖိ ... မနှင်း ...”

“မနှင်းဖိထားတယ်လေ။ အစ်ကိုကြီး သက်သာအောင်”

သို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖိနှိပ်ထားရာမှပင် ဦးချစ်သောင်းသည် တစ်ချက်မျှကော့၍ ထိုးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများ အပေါ်သို့ လှန်၍သွားကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဘော်ဖြူက အပြင်ဘက်မှ တစ်ချက် ဟီလိုက်ပြန်လေ၏။

မနှင်းသည် ဦးချစ်သောင်း၏ မျက်နှာကိုငဲ့ကြည့်ကာ ...

“မရှိတော့ဘူး မောင်လေးရယ် ... အစ်ကိုကြီး အသက်မရှိတော့ဘူး”

အလန့်တကြား “ဟင် ဟုတ်ကဲ့လား ... ဟုတ်ကဲ့လား”

နှင်း။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ...”

မနှင်းသည် ငိုယိုလျက်ရှိရာ မောင်ရွှေလေးက ဦးချစ်သောင်းအား သွေးများစမ်းကြည့်၏။ ဦးချစ်သောင်းမှာ အသက်မရှိတော့ချေ။

ရွှေ။ ။ “ဟုတ်တယ် မမနှင်း ... မရှိတော့ဘူး ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ မြန်ပဲမြန်လွန်းတယ် မမနှင်းရယ်”

မနှင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့သည် နံဘေးမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ အလောင်းကို ကြည့်နေကြ၏။ ဇက်ကျိုးလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသဖြင့် ဦးချစ်သောင်း၏ မျက်နှာမှာ မြင်း၏ မျက်နှာနှင့် ပို၍တူနေ၏။

အခြားမြင်းများမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွင်းမှ ဘော်ဖြူသည် ကျယ်လောင်စွာဟီလိုက် ဇောင်းတံခါးမှ မင်းတုပ်များကို နှုတ်သီးဖြင့် ကျင်လည်စွာဖွင့်၍ ထွက်လာပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ အိမ်တွင်းသို့ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ မနှင်းနှင့် မောင်ရွှေလေးတို့ကို မြင်သောအခါ သွားများကိုဖွီးကာ နှုတ်ခေါင်းကိုရှုံ့ကာ တဟီးဟီးမြည်လျက် ရှိလေသည်။

မောင်ရွှေလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ စင်ပေါ်မှ အသင့်ယမ်းထိုးပြီး သေနတ်ကြီးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် “ကိုင်းကွယ် ... ဒီလောက် အနှောင့်အယှက် ပေးလှတဲ့အကောင် နင့်သခင်နဲ့အတူ သွားပေတော့” ဟုဆိုကာ ဘော်ဖြူကို ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျည်ဆန်သည် လည်ပင်းကို ထိမှန်လျက် မြင်းကြီးသည် လည်ပင်းကိုဆန့်တန်းကာ ဇောင်းရှေ့ရှိကွင်းပြင်သို့ ဟစ်အော် ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား လေနှင့်မိုးများ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်ရာ အရှေ့လောကဓာတ်မှ တစ်ခြမ်းပဲ့ လလေးပင် သစ်ပင်များအကြားမှ ပေါ်ထွက်လာစပြုလေပြီ။ ဘော်ဖြူသည် လည်ပင်းတွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်သော ဒဏ်ရာဖြင့် မြေပေါ်၌ လူးလွန်လျက်ရှိ၏။ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ခြေနှစ်ဘက်တို့သည် အလယ်သို့စုရုံးကာ တစ်ဆန့်ဆန့် ရှိနေ၏။ မှုန်မွှားသော လရောင်အောက်တွင် ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မြင်းရုပ်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဘော်ဖြူ အသက်ငင်လျက်ရှိစဉ် မနှင်းက အလန့်တကြား အော်လိုက်သဖြင့် မောင်ရွှေလေးသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကြည့်နေရာမှ အခန်းအတွင်းရှိ အလောင်းကို ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ မနှင်းရော မောင်ရွှေလေးပါ အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်များ၌ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငိုက်စိုက်ကျလျက်ရှိသော ဦးချစ်သောင်း၏ ဦးခေါင်းသည် မသိမသာလှုပ်ရှားလာလျက် မှိတ်နေသောမျက်လုံးများသည် ပွင့်၍လာပြီးလျှင် မျက်တောင်များ ခတ်လာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဘော်ဖြူမှာ မသေမရှင် ရှိနေ၏။ ဘော်ဖြူ၏ ဝိညာဉ်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်မိနစ်က အသက်ထွက်သွားသည့် ဘဝဟောင်းမှ အစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဦးချစ်သောင်း၏ ပူဇွေးလတ်ဆတ်လျက်ပင် ရှိသေးသည့် ကိုယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်းပင်လော မပြောတတ်ပေ။

သို့ရှိစဉ် မောင်ရွှေလေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ဘော်ဖြူသည်လည်း အသက်ငင်လျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတရာမဖြစ်သကဲ့သို့ လူးလဲ၍ ထပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ရွှေလေးသည် ဘော်ဖြူ၏ လက်ဝဲလက်ခုံကြား အသည်းရှိရာတည့်တည့်သို့ ချိန်ပြီးလျှင် ရိုင်ဖယ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဆွဲလိုက်လေသည်။ ဘော်ဖြူသည် နေရာ၌ပင် ပုံ၍ကျသွားပြီးနောက် မလှုပ်မယှက်တော့ချေ။

ဘော်ဖြူ လဲကျသေဆုံးသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဦးချစ်သောင်း၏ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက်ရှိသော မျက်တောင်များသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။ မျက်လုံးများ ပြန်၍မှိတ်သွားပြီးနောက် ငြိမ်၍သွားတော့၏။

ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရသော မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအခါမှ သတိကောင်းစွာ ရလာပြီးလျှင် ဦးချစ်သောင်း အသက်ရှိစဉ်က ပြောဖူးသည့် အကြောင်းများကို ပြန်၍ပြောဆိုကာ အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။

အသုဘကိစ္စကို မောင်နှမနှစ်ယောက်ပင် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်လေရာ ဘော်ဖြူ၏ အလောင်းကိုလည်း ဦးချစ်သောင်း သင်္ချိုင်းဂူနှင့် မနီးမဝေး ဝက်ပုတ်ချောင်းသောင်ခုံ၌ မြှုပ်နှံကြလေ၏။

ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး မောင်ရွှေလေးသည် အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲမျှသာ တော်စပ်သော မနှင်းနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့၏။ မြင်းအားလုံးကို တစ်ခါတည်း ရောင်းချပြီးနောက်

ဝါဂွမ်းနှင့် ချည်ထည်လုပ်ငန်းကို ဖွံ့ဖြိုးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

စစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် အင်္ဂလိပ်များ ပြန်၍ဝင်လာသော ခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ သွေးသားဝေးလှသော သူနှစ်ယောက်မှာ သင့်မြတ်စွာ အတင့်အတယ် နေထိုင်ကြကြောင်း စာရေးသူ ထံသို့ သတင်းရောက်ရှိလာလေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။

ဘဝသံသရာ

၁၉၅၀ပြည့်နှစ်က ကျွန်ုပ်သည် သာယာဝတီမြို့နယ်တွင် နယ်အရာရှိတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူများထဲတွင် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးသော လူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရ ပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ရပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ထိုနယ်သို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သာယာဝတီနယ်မှာ ယခင်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်က ဂဠုန်သူပုန်များသည် ဆေးဆရာ ဆရာစံဆိုသူ ခေါင်းဆောင်ကာ အခွန်တော်ကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရများ အပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သူပုန်စု၍ထဖူးသော နေရာဖြစ်သည့်အတိုင်း နာမည်ကြီးနယ် တစ်နယ် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သာယာဝတီမြို့မှာလည်း မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရသော မြို့ဖြစ်လေသည်။ သူပုန်မထမီကပင် သာယာဝတီသားများသည် သူရသတ္တိအရာတွင် ထင်ရှားသူ များဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သည့်နေရာ၌မဆို “ငါ သာယာဝတီသားကွ” ဟုဆိုလျှင် “မီးသေ” လုမတတ်ရှိ၏။

သာယာဝတီသားများကလည်း ဤအချက်ကို ဂုဏ်ယူခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရပ်ထဲတွင် အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်း၊ ထမင်းချက် အစေခံတစ်ယောက်၊ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန် သူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်၏။ ကျွန်ုပ်နေသောအိမ်နှင့် ၃ အိမ်ခြားလောက်တွင် သူဌေးကလေး “ကိုသိန်းကျော်” ဆိုသူသည် ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွား ဆိုသူနှင့်အတူ နေထိုင်လေသည်။ ကိုသိန်းကျော်မှာ သူဌေးဟူသောဘွဲ့ဖြင့် ချီးကျူးတပ်ဆင် ခြင်းခံရသော်လည်း အသက်မှာ ၁၉နှစ်သာသာမျှ ရှိသေး၍ မိဘများ သေဆုံးပြီးနောက် သာယာ ဝတီမြို့ပေါ်တွင် တိုက် ၃ လုံးနှင့် လယ်ယာခြံမြေငါးသောင်းဖိုးခန့်ကို အမွေအဖြစ်ဖြင့် ရလိုက်ရာ မည်သည့်အလုပ်အကိုင်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ တိုက်ငှားချ၍ရသော တိုက်လခများ၊ လယ်ငှားချ၍ရသော စပါးများဖြင့်သာ တစ်ကိုယ်တည်း အေးချမ်းစွာနေသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ယခုဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက် များမှာ သူဌေးကလေးအမည်ခံ “ကိုသိန်းကျော်” ၏ အဖြစ်အပျက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသိန်းကျော်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ခိုင်လုံကြွယ်ဝသည့်အပြင် သဘောသကာယလည်း ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သာယာဝတီမြို့ပေါ်တွင် လူချစ်လူခင်ပေါသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟူ၍လည်း အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရာရှိတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရပ်သူရွာသားများအပေါ်တွင်

အခြားအရာရှိများကဲ့သို့ “ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး” လုပ်ခြင်းမရှိဘဲ သင့်လျော်အောင် ပေါင်းသင်းသဖြင့် ရုပ်သူရွာသားများကလည်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ခင်မင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အတော်အတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများထဲတွင် “ကိုသိန်းကျော်” တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုစ၍ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူ၏ အပြုအမူ အနေအထိုင်များကို အစဉ်တစိုက် ဂရုပြု၍ ကြည့်မိ၏။ ကိုသိန်းကျော်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အရပ်ရှည်၍ အလွန်ပိန်ကြုံပြီးလျှင် ခါးကိုင်း၏။ နဖူးကျယ်၍ ပါးစပ်ပြဲပြီးလျှင် မျက်လုံးမှာလည်း ကြောင်၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်လျက် ရှိလေရာ အသားအရည်မှာလည်း သွေးမရှိသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ရှိလေသည်။ ထူးဆန်းသော သူ၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်မှာ အကယ်၍ ပြုံးလိုက်စေကာမူ မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်မသမီးဘဲ ညှိုးနွမ်း၍သွားဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိ၏။ အခြားလက္ခဏာတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းမှာ ကိုသိန်းကျော်သည် မည်သည့်အခါမှ ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိဘဲ အိပ်ရာမှ နိုးခါစသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငေးမိငေးရာ ငေးမောတွေဝေကာ ရှိနေတတ်၏။ ဤမျှလောက် ရုပ်အဆင်းညံ့ဖျင်းသည့်အထဲတွင် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုက်သော ရောဂါကလည်း ကုသ၍ မပျောက်နိုင်လောက်အောင် စွဲကပ်ခဲ့သေး၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားအား အိမ်၌ခေါ်ထားခြင်းမှာလည်း ထိုရောဂါကို အမြဲကုသပေးရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ဦးထင်ဘွားမှာ အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ရာ ကိုသိန်းကျော်ကိုလည်း တူရင်းသားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်သူဖြစ်လေသည်။ ဦးထင်ဘွားမှာ ငယ်စဉ်က ပညာရှာရင်း အမြို့မြို့ အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့ဖူးရာ တောင်ကြီးမြို့၊ မန္တလေးမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့များတွင် စိတ်ညှို့အတတ်ပညာကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့သဖြင့် ကိုသိန်းကျော်ကို ဤအတတ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကုသခဲ့ရာ အတော်ပင် အထမြောက် အောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကိုက်သည့် ရောဂါကို ကုသရာတွင် အတော်အတန် အောင်မြင်ပြီဖြစ်သော်လည်း စကားမပြော၊ တွေဝေမိန်းမောနေတတ်သည့် ရောဂါကိုမူ အလျင်းကု၍မရချေ။ ဆေးဆရာနှင့် လူနာပင်ဆိုရသော်လည်း တစ်အိမ်တည်းနေရသဖြင့် ဦးထင်ဘွားနှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့မှာ သားအဘကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တူဝရီးကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိကြလေသည်။

သူကား အစဉ်အမြဲလိုပင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ စိတ်ကူးဖြင့် ရူး၍နေတတ်၏။ ဤသို့ စိတ်ကူးယဉ်၍ နေရမည်ဆိုက ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပင် မေ့လျော့ဘိသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ထို့ပြင် ကိုသိန်းကျော်မှာ မနက်စာ စားပြီးတိုင်း ဘိန်းအနည်းငယ်ကို ဖျိုလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် မည်သည့်အစာကိုမျှ မစားတော့ဘဲ အရှေ့ဘက်ရှိ တောများနှင့် တစ်ခါတရံ တောင်ခြေသို့ရောက်အောင်ပင် လှည့်လည်တတ်၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ဆီးနှင်းများကျဆင်း၍ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဖုံးကာ ကွယ်လျက်ရှိနေသည့်အချိန်၌ ကိုသိန်းကျော်သည် အရှေ့ဘက် တောတောင်များရှိရာသို့ ထုံးစံအတိုင်း ထွက်သွား၏။ ညနေစောင်းသော်လည်း ပြန်၍မရောက်လာချေ။ ထိုအကြောင်းကို ဦးထင်ဘွားသည် ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဤအကြောင်းကို ဌာနသို့ ချက်ချင်းတိုင်ချက်ပေးပြီးလျှင် ပုလိပ်၏ အကူအညီကို သွားရောက်တောင်းခံ၏။

သို့နှင့် အရပ်သား ၄ ယောက်၊ ပုလိပ် ၂ ယောက်တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးထင်ဘွားတို့သည် လက်တွင် ဓာတ်မီးများ၊ မီးတုတ်များကိုပါ ယူဆောင်လျက် ကိုသိန်းကျော်ကို ရှာဖွေရန် အရှေ့ဘက်တောဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဦးထင်ဘွားမှာ ကိုသိန်းကျော်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်လျက်

ရှိလေသည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ထူးဆန်းပါကလား”

“ဟုတ်တယ်မြို့အုပ်မင်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုသိန်းကျော်ဟာ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့နေပြီထင်တယ်”

“ဒီကနေ့မနက် ထွက်သွားတုန်းက ဆရာကြီး ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်”

“ခါတိုင်းနေ့ထက် အမူအယာများ ထူးသလား ဆရာကြီး”

(အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်)

“ဒီကနေ့ ခေါင်းထဲက မကြာမကြာ မိုက်ခနဲဖြစ်လာတယ် ဦးလေးရယ်တဲ့။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သေနတ်သံတွေလို၊ လူအော်သံတွေလိုလို ကြားရတယ်ပြောနေတော့ ကျုပ်လည်း သူထွက်မသွားခင် ဆေးတစ်ခွက်တောင် တိုက်လိုက်သေးတယ်”

“ဪ ... ဒါထက် ဆရာကြီးကို တစ်ခု မေးရဦးမယ်။ ကိုသိန်းကျော်ဟာ စိတ်မှနဲ့ပါလေစ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟာ ... စိတ်ကောင်းပါတယ် မြို့အုပ်မင်းရဲ့။ ကျုပ်အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငေးမိငေးရာ၊ တွေးမိတွေးရာ တွေးနေတတ်တယ်။ ဒီဟာကတော့ ...”

ဆရာကြီးဦးထင်ဘွားသည် ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ စကားကို ရှေ့သို့မဆက်ဘဲ ရပ်၍ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားရာ ရွာများ၊ လယ်တောများကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား သစ်ပင်များသည် တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်၍လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရွာသားတစ်ယောက်အား မီးတုတ်နှစ်ခုကို ထွန်းညှိစေပြီးလျှင် တောအုပ်အတွင်း၌ အနံ့အပြား ရှာဖွေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်က ပုလိပ်သားတစ်ယောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင် ပါရှိခဲ့သဖြင့် ထိုခွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့မှ ပြေးလွှားသွားပြီးလျှင် ရှဉ့်များ၊ ငှက်ကလေးများတွေ့တိုင်း ဆူညံစွာဟောင်ပြီးလျှင် လူစုရှိရာသို့ အကူအညီ တောင်းလိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် ပြန်၍ပြေးလာတတ်၏။

ဤသို့နှင့် တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်မျှ တောအတွင်းသို့ ဝင်မိကြလေသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောင်ခြေတစ်ခုအနီးရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ စမ်းချောင်း၌ ခေတ္တမျှ အပန်းဖြေလျက်ရှိကြစဉ် စမ်းချောင်း၏ အခြားတစ်ဘက်မှ ခွေးဟောင်သံတစ်ခုကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချောင်းကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ဆက်လက်လိုက်သွားကြရာ ကိုက် ၅၀ခန့်မျှ သွားမိသော် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ အတန်ကွာမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ခွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြန်၍လာချည်တစ်ခါ၊ ထိုး၍ဟောင်ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခွေးဟောင်သော နေရာဆီသို့ စွတ်၍ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုနေရာမှာ တောင်ခြေသို့ ရောက်လုနေပြီဖြစ်၍ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည် ထိုမှဤမှ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိရာ ထွက်ပေါ်စ လရောင်ဘက် မျက်နှာမူကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောပေးလျက် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ တန်ဆောင်မှန်း လဖြစ်သဖြင့် ဆီးနှင်းများ အတော်ပင်ကျလျက် ရှိပြီးလျှင် မှုန်မွှားသော လရောင်ကိုပင် ပိတ်ဖုံးလှမတတ် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားကိုခေါ်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးသွားလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ တွေ့ဝေမိန်းမောကာ တောင်ခြေရှိရာသို့ စိုက်၍ကြည့်နေသော ကိုသိန်းကျော်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွား သည် ကိုသိန်းကျော်အား ယုယပိုက်ထွေးကာ ...

“ရှာလိုက်ရတာ ငါ့တူရယ် ... ဦးလေးတို့ဖြင့် မင်းအတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ လွန်လို့၊ နေပါဦး ခါတိုင်းလို ဘာဖြစ်လို့ ခပ်စောစော ပြန်မလာသလဲ။ မောင်သိန်းကျော် ဟောဒီမှာ မင်းကို စိတ်မချလို့ မြို့အုပ်မင်းတောင် လိုက်လာတယ် ...”

“အော် ... ဒီကနေ့ တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ တွေ့လို့ ဦးလေးရဲ့ ... အော် ... အစ်ကိုကြီးလည်း လိုက်လာသကဲ့”

“အေးကွယ် ... မင်းကို စိတ်မချလို့”

သူသည် ဆရာကြီးဦးထင်ဘွားမေးသော မေးခွန်းများကို ပြန်၍ဖြေရုံမျှမက ကျွန်တော့်ဘက်ပင်လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကိုသိန်းကျော်မှာ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်ချေ။ သူကား ရုပ်အင်္ကျီမျှသာ ဝတ်လျက်ရှိသဖြင့် ရုပ်အင်္ကျီတစ်ခုလုံးမှာ နှင်းများဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုသိန်းကျော်အား အအေးမှ ကာကွယ်စေရန် ကျွန်ုပ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ဆောင်၍လာခဲ့သော ပုလင်းမှ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ်ကို တိုက်လိုက်၏။

ကိုသိန်းကျော်မှာ ချမ်းအေးလှသည်ဖြစ်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မသေမပျောက်တွေ့ရသည်ကိုပင် ကျေနပ်လှပြီဖြစ်၍ ကိုသိန်းကျော်အား အိမ်သို့ အမြန်ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်၍ ဆရာကြီးဦးထင်ဘွားက ဆေးတစ်ခွက်ကိုတိုက်ပြီးနောက် ကိုသိန်းကျော်သည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်တို့အား အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

* * *

ကျွန်တော်သည် တောင်တန်းများဆီသို့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ရောက်လာရာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အတွင်းသို့ပေါက်သော တောင်ကြားလမ်းများရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ကြားတစ်ခုသို့ ဝင်ပြီးနောက် ၁ နာရီခန့်မျှ လျှောက်သွားမိသောအခါ ထိုတောင်ကြားကလေးမှာ ကျွန်တော် ယခင်မည်သည့်အခါကမှ မရောက်ဖူးသော တောင်ကြားကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ သစ်ပင်များမှာလည်း လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်လည်းကောင်း၊ တချို့လည်း တောင်ခါးပန်းတွင်လည်းကောင်း၊ လှပထူးဆန်းစွာပေါက်လျက် ရှိကြကုန်ရာ အလွန်သာယာလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အတွင်းသို့ ဆက်လက် ဝင်သွားမိပါတော့သည်။

စိတ်ထင် ၁ မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် လျှောက်သွားမိလတ်သော် နေလည်း အတော်စောင်းလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ရှေ့ ကိုက်အနည်းငယ်မျှကိုပင် မမြင်ရလောက်အောင် ဆီးနှင်းများ ပိတ်ဖုံးလာသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ လမ်းကိုမျှ မမြင်နိုင်အောင် မှောင်၍လာပါသည်။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရှေ့သို့ ခရီးအတော်ဝေးမျှ ဆက်လက်လျှောက်သွားပါသေး၏။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်မှာ ခြေများကိုမျှ မသယ်နိုင်အောင် မောပန်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ဆီးနှင်းနှင့် တောင်ခိုးများကလည်း ယခင်ကထက် ထူထပ်စွာ ကျလာပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာသည့်နေရာမှာ တောင်တန်းကြီး၏ အတွင်းကျသော နေရာတစ်ခုဖြစ်၍ ဤနေရာများတွင် ယခင်က တောပုန်းခားပြများ နေခဲ့ဖူး

ကြောင်း ပြောသံကြားဖူးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုအကြောင်းများကို သတိရကာ တွေး၍ ကြောက်မိပါတော့သည်။ ယခင်အထက်က လာဖူးသော်လည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိပါ။ ယနေ့မှပင် ဤအကြောင်းများကိုတွေးကာ ပြင်းထန်စွာတုန်လှုပ်မိပါသည်။

ဤသို့ရှိနေစဉ် တောအတွင်း တစ်နေရာမှ ခရာတုတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေရာ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ပင် သွားပါသည်။ ထိုထက် ထူးဆန်းသောအရာမှ တောစပ် ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အနီးမှဖြတ်၍ တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုသူမှာ အင်္ကျီမပါဘဲ လုံချည်ဟောင်း တစ်ထည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက် လက်တွင် ဓားလွတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်ရှိလေရာ သူ၏ နောက်ကျောမှ သွေးများစီးကျနေသည်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရပါသည်။ သျှောင်ကို တစောင်း ထုံးကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးနီများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြံ့ခိုင် ထွားကျိုင်းသော တောသားတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့နောက်သို့ ပြေး၍လိုက်မည်ပြုစဉ် ကျားသစ်တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့ ချုံတစ်ခုအတွင်းမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သွားမည့်လမ်းတွင် ဝပ်၍ နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ဘဲ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်၍ သွားပါတော့သည်။

ထိုကျားသစ်ကြီးသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူကာ သွားများကိုဖွီး၍နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိုကျားသစ်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မက်မက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးလာသကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ကြည့်ပြီးနောက် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော် လိုက်မိပါသည်။ ထို့နောက် နံဘေးတွင်ရှိသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်သွားရာ မကြာမီ ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ထိုရေအိုင်၌ ရေကိုသောက်၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင် ပြီးသော် ရေအိုင်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ထန်းပင်တစ်ပင်တွင် အမောအပန်းဖြေရင်း ကျွန်တော်တွေ့ မြင်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာအားလုံးကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားကာ တွေ့ဝေ၍ နေမိပါသည်။

ထိုအချိန်၌ နေရောင်များ ဖြာထွက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်၍နေသည်မသိရဘဲ မနီးမဝေးမှ ရေစီးသံများ လူများ စကားပြောသံများကို ထူးဆန်းစွာ ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအသံများကို နားစိုက်လျက်ရှိစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် သုတ် လိုက်သဖြင့် ရှေ့တွင် ပိတ်ဆီးကာသန်းလျက်ရှိသော ဆီးနှင်းများ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားရာ ကျွန်တော်သည် တောင်ခြေရင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့် လိုက်သော် အိမ်ခြေ ၁၀၀-၉၀ခန့်ရှိရာ ရွာတစ်ရွာကိုမြင်ရ၍ ရွာ၏ နံဘေးတွင်လည်း တသွင်သွင် စီးနေသော ချောင်းတစ်ချောင်းရှိ၏။ ချောင်း၏ နံဘေးတွင် ကာကီယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည့် လူတစ်စုသည် အချို့ ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်လျက် အချို့လည်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြရာ သူတို့၏ အကြီးအကဲနှင့်တူသူ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတစ်ဦးသည် ရွက်ဖျင် တဲကလေးတစ်ခု၏ ရှေ့တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ဆေးတံကို အေးဆေး မြိန်ယှက်စွာ သောက်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ နံဘေးတွင် မနီးမဝေး၌ ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ထိုးထားသော လူတစ်ယောက်သည် သတင်းစာကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့၏ နံဘေးမနီးမဝေး၌ကား သေနတ်များကို စုပုံထောင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုလူတစ်စုမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့မှသော်လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သူတို့၏ အေးဆေးစွာ နေပုံထောက်သော် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသော နေရာတစ်ခု လွတ်လပ်စွာ

စခန်းချ၍ နေကြခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။ သူတို့ ကျောဘက်ရှိ ရွာကလေး၌မူကား လူသူလေးပါး အစအနကိုမျှ မမြင်ရသည့်အပြင် “ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြီး” မျှ မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလှ၏။ လူနေအိမ်ခြေများသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ လူသူအရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်သည် စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရတော့၏။ ရွာဘက်ဆီမှာ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တောစပ်ချုံပုတ်များအတွင်းမှ ဝါးခနဲ ညာသံပေးကာ တဟုန်တည်း ထွက်၍လာသော လူတစ်စုကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူများသည် သျှောင်များကို တစ်စောင်းထုံးကာ ကိုယ်တွင် အင်္ကျီမပါ၊ ခါးတောင်းများကို မြှောင်အောင် ကျိုက် ထားပြီးလျှင် ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ ခက်ရင်းခွနှင့် ပုဆိန်ပါမကျန် ကိုင်ဆွဲလျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုသူများသည် ချောင်းကမ်းဘေးတွင် အေးချမ်းစွာ စခန်းချလျက်ရှိသော ယူနီဖောင်းဝတ် လူတစ်စုအား အတင်းဝင်ရောက် ထိုးခုတ်ကြတော့၏။ ယူနီဖောင်းဝတ်များက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လက်နက်များလည်း လက်မဲ့ဖြစ်နေ သဖြင့်တစ်ကြောင်း အတင်းပြေးဝင်လာသော လူတစ်စု၏လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြကုန် ၏။ ယူနီဖောင်းဝတ်များထဲမှ လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သည် ရုတ်တရက်သတိရဟန်ဖြင့် သေနတ်များစု၍ထောင်ထားသော နေရာသို့ အတင်းပြေးသွားလေ၏။ သို့သော် ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်သူများမှာ ထိုနေရာသို့ ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်၍ ပြေးလာသူများသည် လမ်း၌ပင် လဲကျကြရကုန်၏။

မျက်နှာဖြူအနီး၌ သတင်းစာဖတ်နေသူသည် ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ လူဆိုးများအား တတ်နိုင်သမျှ ခုခံပစ်ခတ်သေး၏။ သို့နှင့် လူဆိုး နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်မှာ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆံသင့်ကာ လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ သော်လည်း လူဆိုးများမှာ အင်အားများလှသဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်လူမှာ တစ်ခဏချင်း၌ပင် နှစ်ပိုင်း၊ သုံးပိုင်းပြတ်၍သွားလေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ချောင်းကိုဖြတ်ကူးသွားပြီးနောက် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော မြေပြင်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် တိုက်ပွဲကို မကြောက်မရွံ့ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူဆိုးများသည် မျက်နှာဖြူ၏တဲကို ပိုင်းရံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်နှာဖြူသည် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ တဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလျှင် တဲအတွင်းမှနေ၍ သေနတ်နှစ်လက်ဖြင့် ခုခံ၍ နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်တော့်မှာ မခံချင်သောစိတ်များ ပေါ်လာခဲ့သည်နှင့် သုံးပိုင်းပြတ်၍နေသော လူ၏ အလောင်းအနီးသို့ အမှတ်မဲ့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် ကျ၍နေသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လူဆိုးများအား စတင်ပစ်ခတ်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်၏လက်ချက်ဖြင့် လူဆိုးနှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသေး၏။ ထိုအချိန်တွင် တဲအတွင်းမှ သေနတ်သံ များ တိတ်၍သွားပြီးလျှင် တဲကိုလည်း လူဆိုးများက ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပြီးဖြစ်၍ ဒဏ်ရာပေါင်းများစွာဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီလျက်ရှိသော မျက်နှာဖြူ၏အလောင်းကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် အနီးဆုံးလူတစ်ယောက်အား ပစ်ခတ်လိုက်စဉ် “ဝီ” ခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြားတစ်စင်းသည် ကျွန်တော်၏ နားထင်ကို ထိမှန်စူးဝင်လေရာ တစ်ခဏ၌ ကျွန်တော့်မှာ ပြင်းပြလှသော ဣန္ဒာကို ခံစားကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝေဒနာခံစားရင်း တစ်ခဏမျှ

လူးလိုမ့်၍နေကာ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်သွားပါသည်။

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုသိန်းကျော် ... ခင်ဗျားအခုပြောနေတာတွေဟာ တကယ်လား အိပ်မက်လားဗျာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ခင်ဗျား စိတ်ကူးချင်တိုင်း စိတ်ကူးနေတာများလားဗျာ ...”

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ကတော့ အိပ်မက်မက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးလည်းမဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်မက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်တော်ပြောတာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့တာချည့်ပဲခင်ဗျာ”

ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားက ...

“ကိုင်းလေ ... ကိုသိန်းကျော် ပြောမှာသာ ရှေ့ဆက်ပြောပါ”

ထိုအခါ ကိုသိန်းကျော်လည်း သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့သကဲ့သို့ လူသေနှင့်မခြား ဖြစ်၍သွားပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်၏ ဝိညာဉ်တွင် ရုတ်တရက် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ မှောင်အတိကျနေရာမှ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တောက်ပလာပါသည်။ သို့သော် ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် သိခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ မျက်စိနှင့်မြင်ရသည့် အရာမဟုတ်ပါ။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် မြေပေါ်မှ ထလိုက်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တွင် အမြင်၊ အကြား၊ အတွေ့ အစရှိသော မည်သည့်အာရုံကိုမျှ မခံစားနိုင်သေးပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တည်းဟူသော ဝိညာဉ်ကသာ မြေပေါ်မှထခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရုပ်အလောင်းသည်လည်း မြေပေါ်၌ ပုံလျက်သားလဲကာ နားထင်တွင် မြားတစ်စင်းစိုက်လျက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရုပ်အဆင်းပျက်ကာ ဒဏ်ရာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ ထိုအရာ အားလုံးသည် ကျွန်တော်၏မျက်စိဖြင့် မြင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်၏ ဝိညာဉ်၌ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် သေ၍ကျန်ရစ်သော ကျွန်တော်၏ ရုပ်အလောင်းကို ပြန်၍ မကြည့်ဘဲ ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် လာခဲ့သောလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့၏။ ကျားသစ်နှင့်တွေ့သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ ဝိညာဉ်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ခြင်း ခံရဘိသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ တဖန်ဖြစ်၍သွားပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် အကောင်အထည်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။”

စသည်ဖြင့် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လေသည်။

ဆရာဦးထင်ဘွားသည် ဣန္ဒြေရစွာ ထိုင်နေရာမှ ...

“ကိုင်း ... မောင်သိန်းကျော်၊ မင်းပြောတာတွေ အားလုံးဟာ အိပ်မက်မက်တာပဲလား။ တကယ်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ပဲလားဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်တဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ပြီးတော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပညာဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ စိတ်ပညာဆရာများရဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရယ်လို့ သာမည မှတ်ထားရတော့မှာပဲ။ ကိုင်းလေ ... ဒီဟာတွေ အသာလေးထားပြီး မင်းကို ငါ ပြစရာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ မြို့အုပ်မင်းပါ တဆိတ် ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းထဲ ကြွပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ဆရာကြီး၏

အိမ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးထင်ဘွားသည် သူ၏ ယူနီဖောင်းသေတ္တာထဲတွင် အောက်ဆုံး၌ သိမ်း၍ထားသော ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ နှစ်လရှည်ကြာလှပြီဖြစ်ရာ အဝါရောင်များပင် သန်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်းကျော်တို့မှာ မီးရောင်အောက်တွင် ဓာတ်ပုံကို ခေါင်းချင်း ထိလုမတတ် ငုံ့၍ကြည့်မိ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ ပါးစပ်ပြပုံ၊ မျက်လုံးပြူး၍ဝိုင်းပုံ၊ ပါးခွက်ပုံ၊ နားထင်ချိုင့်ပုံမှစ၍ ကိုသိန်းကျော်နှင့် ချွတ်စွတ်ထားဘိသကဲ့သို့ တူလေသည်။

ဓာတ်ပုံကိုမြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုသိန်းကျော်သည် အတန်ကြာ အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေ၍နေပြီးနောက် ...

“ဒီဓာတ်ပုံ ဘယ်သူ့ဓာတ်ပုံလဲ ဦးလေး”

“ဓာတ်ပုံကျောဘက်လှန်ကြည့်လေ ... စာရှိတယ်”

ကိုသိန်းကျော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကျောဘက်သို့ လှန်လိုက်ရာ “မောင်ကျော်သိန်း” ဟု ခဲတံဖြင့် အလွန်မှေးမှိန်စွာ ရေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံဘက်၌မူ “ပြည်မြို့ ပေါ်လာကြည့် ဓာတ်ပုံတိုက် ၁၉၂၀ခု” ဟု ဓာတ်ပုံဆိုင်အမည်နှင့် သက္ကရာဇ်ပါ ပါရှိ၍ ထိုစာလုံးများပင် နှစ်လရှည်ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကိုသိန်းကျော်ကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့် လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ကိုသိန်းကျော်က ...

“စာက မောင်ကျော်သိန်းဆိုပါကလား ဦးလေးရဲ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးရဲ့ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုကျော်သိန်းတဲ့၊ အခုရှိရင် ဦးလေးနဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းပေါ့ကွယ်၊ သို့ပေမယ့် ဂဠုန်တွေထစဉ်က ခမျာ သေသွားရရှာတယ်ကွဲ့”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဆရာကြီး၊ အဲဒီကိုကျော်သိန်းသေပုံ တဆိတ်လောက် ပြောပြပါလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြားရအောင် ...”

“အင်း ... ပြောရတာပေါ့လေ။ ဂဠုန်သူပုန်တွေ ထတာဟာ ၁၉၃၀ ခုနှစ်ကဆိုတော့ ခုအချိန်ထိ နှစ်ပေါင်း ၂၀လောက် ကြာသွားပြီ။ မြို့အုပ်မင်းတို့အသက် အလွန်ဆုံးအသက် အလွန်ဆုံး ၄၊ ၅နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီအခါက ကျွန်တော် ၇ နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ကိစ္စကတော့ ဟောဒီ သာယာဝတီနယ်မှာ အခွန်တော် မပေးမှုကစပြီး ပထမဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ တောသားနဲ့ လယ်သမား၊ ဆင်းရဲသားလူထုကို ဆေးဆရာ ဆရာစံဆိုတဲ့လူက ခေါင်းဆောင်ပြီး အစိုးရဘက်သားမှန်သမျှ ရွာသူကြီးမကျန် သတ်တော့တာပဲ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါက ကြံစည်ထားတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က ဖြစ်တယ်တော့ အတိအကျ ဦးလေး မပြောနိုင်ဘူး။ သူတို့ သူပုန်စပြီး ထတဲ့နေ့ဟာ ၁၂၉၂ခု၊ ပြာသိုလဆန်း၊ ၄ရက်နေ့ပဲ။ သို့ပေမယ့် အစိုးရမှတ်တမ်းအရ ၁၉၃၀ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၂နေ့ညလို့ဆိုတယ် ...။ မြန်မာပြည်မှာ အရင်က ဒီလိုမျိုးတွေ မကြုံဖူးလေတော့ တောရောမြို့ပါ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ လူတွေဟာ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားကြပြီး မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ခြောက်ခြားသွားတယ်ကွဲ့။ ဆရာစံဟာ

သူ့လူတွေကို တပ်ဖွဲ့ပြီး ပထမ အစိုးရပုလိပ်တပ်ကို တိုက်စေတယ်”

“သူတို့မှာ လက်နက်ရှိလို့လား ဆရာကြီးရဲ့”

“ပထမတော့ လက်နက်ရတယ်လို့ ဘယ်ရှိဦးမလဲ မြို့အုပ်မင်း။ ဓားရော၊ လှံရော၊ လေးရော၊ မြားရော၊ ပုဆိန်၊ ဓား၊ ခက်ရင်းခွမ မကျန် ရရာလက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ကြတော့တာပဲ။ နောက် အစိုးရက စစ်တပ်တွေဘာတွေနဲ့ နှိမ်နင်းတော့ သူပုန်တွေဘက်မှာ အတော်ပင် အကျအဆုံး များပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေလည်း ပြောသံကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီလို အစိုးရစစ်တပ်တွေဘာတွေနဲ့ မနှိမ်နင်းခင် ပြည်၊ ပေါင်းတည်၊ သာယာဝတီမှစပြီး အဲဒီအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့တွေဟာ အတော်ပဲ ခံလိုက်ကြတယ် မြို့အုပ်မင်း”

“မှန်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ သူတို့က လူကလည်း များတာကိုးခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်တွေသတ်၊ ရွာလူကြီးတွေ ခေါင်းဖြတ်နဲ့ တချို့ရွာတွေကလည်း သူတို့ကို လူအား၊ ငွေအားနဲ့ ထောက်ပံ့ကြရတယ်။ ပိုက်ဆံကြေးငွေ ရှိတဲ့လူတွေက ညကျရင် ကိုယ့်အိမ်တောင် မအိပ်ဝံ့ကြဘဲ သင့်လျော်ရာမှာ ပုန်းအိပ်ကြရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ပြောသံကြားရဖူးတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲဒီလို သာယာဝတီကစပြီးထတော့ ပြည်ရော၊ သရက်နယ်ရော၊ ကာမရော တစ်ခါ တည်း ထကြတာပေါ့ကွယ်။ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့လူတွေက ဗိုလ်၊ လူစုပြီး အစိုးရ အရာရှိ၊ အရာခံမှန်သမျှ “တွေ့ရာသချိုင်းဓားမဆိုင်” ဆိုသလို သတ်ကြတာပါပဲ။ အရပ်သားများမှာ ကာကီအင်္ကျီတောင် မဝတ်ဝံ့ကြဘူး။ မြို့အုပ်တို့၊ ဝန်ထောက်တို့၊ အရေးပိုင်တို့ဆိုတာတော့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်နေကြရတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပ ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ပြည်နယ်တစ်ဝိုက် သူပုန်တွေထနေတုန်း အင်းမရွာတစ်ဝိုက်မှာ အင်မတန် သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ ပြည်မြို့က ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဩဏ်စတင်ကိုယ်တိုင် သူ့တပည့် လက်သားတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားတယ်။ လက်နက်တွေလည်း အစုံအလင် ပါတာပေါ့လေ။ သို့သော် ယခုခေတ်လို “စတင်း” “ဘရင်း”တို့ လက်ပစ်ဗုံးတို့တော့ မပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ သတင်းရပြီးထားတဲ့ ရွာကလေးနားရောက်တော့ သူတို့လည်း ပထမ ရွာကိုဝင်ပြီး ရှာကြတာပဲ။ သို့သော် ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့ မြို့အုပ်မင်းရဲ့။ ဒါဟာ သူပုန်ဘက်က သူတို့လာမယ့်အကြောင်း တင်ကြိုပြီး သတင်းရလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ သူပုန်ဆိုတာကလည်း ခေါင်းက ချိုပေါက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရွာထဲက ဓားဆွဲပြီး တောစပ်ထွက်သွားရင် သူပုန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူတို့မှာလည်း မြို့မှာ ကင်းထောက်သူလျှို့တွေ ရှိမှာပေါ့။ ဒီရာဇဝတ်ဝန်ကြီးကလည်း ခရီးပန်း လာတာနဲ့ ရွာအပြင်က ချောင်းကမ်းနံဘေးမှာ သူ့တပည့်လက်သားပုလိပ်တွေ ရာဇဝတ်အုပ်တွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စခန်းချနေတာကိုး။ အဲလိုစခန်းချလို့ ၁ နာရီသာသာလောက်သာ ရှိသေး ရွာဘက်ဆီက သေနတ်ဖောက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတာနဲ့ မြုန်းဆို ဂဠုန်တပ်သား ၅၀ကျော် ဖြစ်လောက် တစ်ခါတည်း တောစပ်ကထွက်လာပြီး သူတို့လူစုကို အတင်းပိုင်းခုတ်တော့တာပါပဲ။ မြို့အုပ်မင်းရယ် ပုလိပ်သားတွေမှာ လက်နက်အပြည့်အစုံပါတယ်ဆိုပေမယ့် ပါလာတဲ့ သေနတ်တွေကို တစ်နေရာမှာစုပြီး ထောင်ထားသတဲ့ ဂဠုန်တွေက အဲဒီသေနတ်တွေ ထောင်ထား တဲ့နေရာကို ပထမ ဝင်ပြီးစီးတော့တာပါပဲ။ တကယ့် တောသားကြီးတွေပေါ့လေ။ ဆံပင်ရှည်နဲ့

ဆိုတော့ သျှောင်ကိုတစောင်းထုံး၊ ချည်လုံချည်ကို မြောင်လောက်အောင် ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး တိုက်ကြတယ်။ ဓားရော၊ လှံရော၊ ခက်ရင်းခွရော၊ ပုဆိန်ရော၊ တချို့ လေးနဲ့မြားတွေတောင် ပါတယ်ဆိုပဲ မြို့အုပ်မင်းရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ရရာလက်နက် ကိုင်လာကြတယ်ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်တွေဟာ ခုခံဖို့တောင် အချိန်မရဘဲ သူပုန်တွေလက်ချက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဓားစာ၊ လှံစာ ဖြစ်ကြရတာပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကုသိုလ်ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း မောင်ကျော်သိန်း ဆိုတဲ့လူက ချောင်းဟိုဘက်က ရွာတစ်ရွာအလည်လာတာနဲ့ ကြုံကြိုက်ပြီး သေနတ်သံရော၊ ထိုးခုတ် သံတွေရော ကြားရတာနဲ့ ရွာပြင်ထွက်တာကို မြို့အုပ်မင်းရဲ့။ ရွာအပြင်ရောက်လို့ ပုလိပ်ဘက်က အင်အားမမျှဘဲ မဆန့်တန်ကာ ခံနေရတာမြင်တော့ လူက မဟုတ်မခံချင်တဲ့လူဖြစ်တော့ ချောင်းဟို ဘက်ကူးသွား၊ ရာဇဝတ်အုပ်လက်ထဲက ကျန်နေတဲ့သေနတ်ကို အတင်းဝင်ကောက်ပြီး သူပုန် တွေကို ပစ်တာပေါ့လေ”

“တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူပါကလား ဆရာကြီး”

“လူကတော့ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဗလခပ်သေးသေးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ လူများတဲ့ဘက်က မတရားအနိုင်ကျင့်တာ မခံချင်တာနဲ့ ဝင်ပြီးကူတာနဲ့တူပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူပစ်လိုက်တာ ဂဠုန်နှစ်ယောက်သုံးယောက် သေသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူပုန်ဘက်က ပစ်လိုက်တဲ့ မြားတစ်စင်းဟာ သူ့နားထင်ကိုမှန်ပြီး မောင်ကျော်သိန်းဟာ နေရာမှာပဲ လဲသေသွားရှာတယ်”

ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် အလွန်စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူစကား ဆုံးသည်အထိ နားထောင်၍နေမိ၏။ ကိုကျော်သိန်း သေဆုံးပုံနှင့် ယခု ကိုသိန်းကျော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်များမှာ တစ်သဝေမတိမ်း ကိုက်ညီလျက်ရှိကြောင်း ထိုအခါမှ သတိပြုမိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဟာ ... ဒါဖြင့် ဆရာကြီးပြောတဲ့ ကိုကျော်သိန်း အဖြစ်အပျက်ဟာ အခု ကိုသိန်းကျော်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေပါလား ဆရာကြီး”

(ဘွား) “အင်း ... တူတာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ တူသလဲဆိုတာ မြို့အုပ်မင်းပဲ စဉ်းစား ကြည့်ပေတော့”

ထိုအချိန်၌ ကိုသိန်းကျော်မှာ ဆရာကြီးတိုက်သော ဆေးတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်စက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားသည် ကိုသိန်းကျော်၏ နဖူးကို ဖြေးညင်းစွာ စမ်းသပ်ပြီးနောက် ...

“အင်း ... အဖျားသွေးဝင်လာတယ်ဗျို့။ ဘယ့်နှယ့်ဗျာ ... တစ်နေလုံး နေပူကျဲကျဲ ကြီးလျှောက်သွား၊ ညကျတော့ လေကတိုက်၊ နှင်းတွေကကျနဲ့ အအေးမိပြီး လာတာပေါ့။ ဘယ်ခံနိုင် ပါမလဲ”

စသည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလျက် ရှိလေ၏။ ကိုသိန်းကျော် အိပ်ပျော်သွားသောအခါမှ ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အကုန်အစင် ဖွင့်ဟပြောဆိုတော့သည်။

ဆရာကြီး၏ ပြောပြချက်မှာ သူသည် ပြည်သားဇာတိဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က ကျောင်းဆရာ ကိုကျော်သိန်းဆိုသူနှင့် အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း၊ ဂဠုန်သူပုန်များ ထစဉ်က

အင်းမရွာတွင်ရှိရာ သူ၏ မိတ်ဆွေ ကိုကျော်သိန်းမှာ ချောင်း၏ တခြားဘက်ရှိ ရွာကလေးတွင် ရှိနေ၍ ကိုကျော်သိန်းမှာ မဟုတ်လျှင် မခံတတ်။ စိတ်ဆတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် တိုင်းပြည်၏ ဆိတ်ငြိမ်သာယာမှုကို ဖျက်ဆီးနေသော သူပုန်များအား မုန်းတီးသူဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်မြို့မှ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာဩဝါဒနှင့် လက်အောက် ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုပါ ဂဠုန်သူပုန်များ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်စဉ်က သူသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာသို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့ရာ သူ၏မိတ်ဆွေ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုမောင်မောင်ဆိုသူမှာ သူ့မျက်စေ့အောက်၌ပင် အသတ်ခံရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ အစိုးရဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က လူမရှိသောရွာထဲသို့ ဟင်းကျွေးဟင်းလျာများ ရှာဖွေရန်သွားနေသော ပုလိပ်သားတစ်ယောက်မှာ ကံအားလျော်စွာ သူပုန်များလက်ချက်မှ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြန်၍ပြောသည့်အတိုင်း ကိုကျော်သိန်း သေဆုံးရပုံကို ထိုပုလိပ်သားကလေးထံမှ သိရကြောင်း၊ နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးခန့်ကြာ၍ မိမိသည် သာယာဝတီမြို့သို့ ရောက်လာရာ လူကုထံ တစ်ဦး၏ သား မြေပိုင်ရှင် ကိုသိန်းကျော်နှင့်တွေ့ရာ ကိုကျော်သိန်းဆိုသူနှင့် တစ်ထေရာတည်း ချွတ်စွပ်ထားသကဲ့သို့ တူလှသဖြင့် ကိုကျော်သိန်း၏ကိုယ်စား မိတ်ဆွေသစ်ရချေပြီဟု မိမိနှင့် နီးစပ်ချစ်ခင်အောင် ကြံစည်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ ကိုကျော်သိန်းမှာ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းကိုက်သော ရောဂါရှိနေသဖြင့် မိမိမှာလည်း ယခင်က အစိုးရဘွဲ့ရ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကိုသိန်းကျော်ရောဂါကို ကုသခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ရှေးရေစက်ဟောင်းကြောင့်ပေလောမသိ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တူဝရီးမက သားအဖလောက်ချစ်ခင်ကာ တစ်အိမ်တည်း အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အခြေအနေသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်နေ့နေ့တွင် ဂဠုန်များလက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရသော မိမိ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ကိုကျော်သိန်း၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းကို ဇာတ်လှန်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း ပြောရန် အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့မှသာ ကျွန်ုပ်အား သက်သေအဖြစ်ထား၍ ကိုကျော်သိန်း ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီးနောက် မိမိတစ်ဦးတည်းသာသိသည့် ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို အခါအခွင့် သင့်သည့်အားလျော်စွာ ပြောရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် နိဂုံးချုပ်လေ၏။

* * *

ယခု ၁၉၅၁ခု နှစ်ဦးလောက်မှ စ၍ စာရေးသူကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာရာ တစ်နေ့တွင် ဟံသာဝတီမြို့နေ အသက် ၂၀ ရှိ မြေပိုင်ရှင် ကိုကျော်သိန်းသည် ၉၆ပါးသော ရောဂါဖြင့် အနိစ္စရောက်ကြောင်း ပါရီသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဟံသာဝတီမြို့တွင် ဤမျှလောက် အသက်ငယ်သည့် မြေပိုင်ရှင် ကိုကျော်သိန်းဟူ၍မရှိ “ကိုသိန်းကျော်”များ ဖြစ်နေလေသလောဟူ၍ စိတ်ဗန်မကင်းဖြစ်ကာ သိလိုစေဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ ၏။ ကြော်ငြာဘက်ဆိုင်ရာ မန်နေဂျာနှင့်တွေ့၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုရာ မန်နေဂျာ သည် သက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်ကိုခေါ်၍ အကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုရာ မူလစာတွင် ကိုကျော်သိန်းမဟုတ် ကိုသိန်းကျော်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤမျှသာမကသေးဤကြော်ငြာထည့်ရန် ပို့သူမှာ လည်း ဆေးဆရာကြီး ဦးထင်ဘွားဖြစ်သဖြင့် ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ သံသယကင်းသွားလေသည်။ ဤအမှားကား ကြော်ငြာစာစီသူ စာစီသမားလေး၏ အမှားဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံး သတင်းစာတိုက် မှ ဝန်ခံတော့၏။

စာစီသမားတို့၏ အမှားပင်ဖြစ်စေကာမူ “ကိုကျော်သိန်း” နှင့် “ကိုသိန်းကျော်” တို့သည် ဤအချိန်အထိလိုက်၍ တူနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဦးထင်ဘွား၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ကျောင်းဆရာကိုကျော်သိန်း သေဆုံးခဲ့သည်မှာ ၂၁နှစ်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ယခု မြေပိုင်ရှင်ကလေး ကိုသိန်းကျော်မှာလည်း အသက် ၂၀ အတွင်းသို့ ဝင်ရံမျှရှိသေးရာ ဤအချက် ကိုလည်း ကျွန်ုပ် နက်နဲစွာ စဉ်းစားမိ၏။ နောက်ဆုံးအချက်မှာ “ကျော်သိန်း” ကို ပြောင်းပြန်လှန်လျှင် “သိန်းကျော်” ဖြစ်၍ “သိန်းကျော်” ကို ပြောင်းပြန်လှန်လျှင်လည်း “ကျော်သိန်း” ဖြစ်သောအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့၏ ဘဝမှာ မည်ကဲ့သို့ ဆက်သွယ်ခြင်းများ ရှိလေသနည်း။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ဆန်းကလေး၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အထူးထင်မြင်ချက် မရေးလိုပေ။ စာဖတ်သူများအပေါ်၌သာ တာဝန်လွှဲလိုပါ၏။

ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၁ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

သောကြာဖြူ

လူတို့၏ဝိညာဉ်သည် ဘဝဟောင်းကိုစွန့်ပစ်ကာ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွား သောအခါ ၌ ဘဝသစ် ပဋိသန္ဓေသည် ဘဝဟောင်းနှင့် အလွန်နီးစပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍သတိရတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်မက်များမက်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ အိပ်မက်များကို မှတ်မိသကဲ့သို့ ထိုနည်းအတူ ယင်းပဋိသန္ဓေသစ် တည်လာရသော ဝိညာဉ်သည်လည်း အတိတ်ဘဝမှ အဖြစ် အပျက်များကို ခပ်ရေးရေးမျှ မှတ်မိတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ အနီးကပ်ဆုံးဘဝ(ဘဝဟောင်း)မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍သတိရတတ်သူအား “လူဝင်စား” ဟု ခေါ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ယင်းကဲ့သို့ အတိတ်ဘဝမျှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍သတိရတတ်သူများအား အတော်အတန်တွေ့မြင်ဖူးရာ အောက်တွင်ရေးသားအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်က ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိဆန်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ရခိုင်ပြည်နယ် မြေပုံမြို့နယ်နှင့် မင်းပြားမြို့နယ်ကြားတွင် “ငမန်းလဲ” ကျွန်းခေါ် ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိရာ ထိုကျွန်းကြီးမှာ အလွန်မြေဩဇာကောင်း၍ ထိုကျွန်းရှိ “လွန်းလုံးပိုက်” ရွာကလေးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက အိမ်မြေ ၁၀၀ကျော်ခန့် ရှိပြီးလျှင် ရွာသူရွာသားများသည်လည်း အတော်အတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော လယ်ပိုင်ရှင်၊ ယာပိုင်ရှင်များ ဖြစ်လေသည်။ အိမ်များမှာလည်း အများအားဖြင့် ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း၊ သွပ်မိုးအိမ်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

မြေပိုင်ရှင်များသည် လယ်များလုပ်ကိုင်ရာတွင် မိမိတို့ချည်း မနိုင်နင်းသဖြင့် စစ်တကောင်းနယ်မှ ခေါ်တောလူမျိုး အလုပ်သမားများကို သူရင်းငှားအဖြစ် ခေါ်ယူစေခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးစအချိန်မှစ၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် စပါးဈေးကလည်း အတော်ကောင်းသည့်အတိုင်း စီးပွားလမ်းဖြောင့်ခဲ့ကြလေသည်။

အလွန်ရိုးသားသော ရှေးခေတ်လူကြီးများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မိမိတို့စုဆောင်းရရှိသော ငွေများကို ဘုရားပုထိုးတည်ခြင်း၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ အလှူဒါန

ပြခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ အကယ်၍ ငွေများပိုလျှင်ကလည်း ငွေဒင်္ဂါးများကို တစ်နေရာရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံထားတတ်ကြလေသည်။

ထို “လွန်းလုံးပိုက်” ရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်အတန်ပြည့်စုံသော ဦးကောင်းအောင်ခိုင် နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့သည် ဇနီးမောင်နှံတို့ရှိကြရာ ၎င်းတို့၌ ဖြူခိုင်ဦးဆိုသူ သမီးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့၏။

ဖြူခိုင်ဦး အရွယ်ရောက်လတ်သော စိန်ထွန်းအောင်ဆိုသူ လုလင်ပျိုတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင် ကျခဲ့ရာ စိန်ထွန်းအောင်၏ မိဘများမှာ မြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည့်အပြင် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ စိန်ထွန်းအောင်ကိုလည်း အလွန်ချစ်ခင်ကြသည့်အတိုင်း သားနှင့်ချွေးမတို့ကို ကောင်းစွာ လက်ခံထားကြလေသည်။ သို့သော် ဖြူခိုင်ဦး၏ မိဘများကမူ မိမိတို့တစ်ဦးတည်းသော သမီးမှာ မိမိတို့ သဘောမတူသူနှင့် ခိုးရာသို့ လိုက်ပြေးရပါမည်လောဟု မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဖြူခိုင်ဦး၌ သမီးလေးတစ်ယောက်ဖွားမြင်ရာ ထိုအချိန်အထိ ဖြူခိုင်ဦး၏ မိဘများသည် စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘဲ ဖြူခိုင်ဦးနှင့် အဆက်အသွယ် မပြုလုပ်ခဲ့ကြချေ။

ထို့နောက် နှစ်အနည်းငယ်ခန့်ကြာပြန်သော ဖြူခိုင်ဦးတွင် ဒုတိယသမီးငယ်တစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြန်ရာ ချီလောက်ပိုးလောက်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကလေးမှာ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းပြီးလျှင် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဘုမနှင့် အလွန်တူကြောင်း ဆွေမျိုးညာတိများနှင့်တကွ အိမ်နီးချင်းများကပါ ဝိုင်းဝန်းဝေဖန်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောဖန်များ၍ လာသောအခါ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော သမီးအပေါ်တွင် အတန်ငယ် စိတ်လည်၍လာလေ၏။ သို့သော် သမီးအပေါ်၌ကား ယခင်ကအပြစ်ကို အခဲမကြေနိုင်ကြသေးချေ။

ထိုအခါ အရပ်ထဲရှိ အိမ်နီးချင်းများနှင့်တကွ ခင်မင်သူများကပါ ဦးကောင်းအောင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကာ ဇရာပိုင်းသို့ ရောက်လာကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးအနီးတွင် ဆေးပေးမီးယူပင်မရှိသဖြင့် အခက်ကြုံမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးနှင့် သမက်အား အိမ်ပေါ်သို့ မတင် ချင်စေကာမူ မြေးမကလေးတစ်ယောက်အား ခေါ်ယူမွေးစားမည်ဆိုပါက အလွန်ပင် လျော်ကန် သင့်မြတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်းကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက တိုက်တွန်းလှသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဦးကောင်းအောင် ခိုင်နှင့် ဒေါ်ဘုမတို့သည် ဒေါ်ဘုမနှင့်တူ၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်ဆိုသော ဒုတိယ မြေးမကလေး ကို ခိုင်ဖြူဦးထံမှ တောင်းယူမွေးစားခဲ့ကြလေ၏။ ကလေးမှာ လူအများပြောသည့် အတိုင်း အသား ဖြူ၍ အလွန်ချစ်ချင်စဖွယ် ကောင်းလှ၏။ သောကြာသမီးဖြစ်သည့်အပြင် အသားလည်း အလွန်ဖြူ သောကြောင့် “သောကြာဖြူ” ဟု အမည်ပေးကြ၏။ သောကြာဖြူမှာ အတန်ငယ် ကြီးပြင်းလာသော အခါ အမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်စကားများ၏။ မာနလည်းကြီး၏။ မဟုတ်မခံ ကက်ကက် လန်အောင် ရန်တွေ့တတ်၏။ သို့တစေလည်း အဘိုးကြီးအမယ်ကြီးမှာ ဤကဲ့သို့ မာနကြီး၍ မဟုတ်မခံ ရန်တွေ့တတ်သည်ကိုပင် သောကြာဖြူအား အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြ၏။ အစစ အလိုလိုက် ခဲ့ကြ၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူသည် ဘိုးဘွားများလက်ထဲတွင် တယုတယကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရလေ ၏။

၁၂ နှစ်သမီးအရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် သောကြာဖြူသည် အလွန်ပင် ချက်ချက်

ချာချာရှိလှသဖြင့် အဘိုးအဘွားများ၏ အသည်းစွဲဖြစ်၍နေတော့၏။ တစ်နေ့တွင် အဘိုးအဘွားများသည် သောကြာဖြူ၏ ရှေ့ရေကို မျှော်တွေးလျက် မိမိတို့ချွေးနည်းစာဖြင့် စုဆောင်းထားသည့် ငွေများကို လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံထားရာ နေရာသို့ သောကြာဖြူအား ခေါ်သွားကာ ငွေအိုးတစ်လုံးကို ပြလေ၏။ ထိုနောက် အဘိုးအဘွားများက ယင်းပစ္စည်းမှာ မိမိတို့တစ်သက်တာတွင် ချွေတာစွာ စုဆောင်းလာခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ စဉ်အိုးထဲတွင် ငွေဒင်္ဂါးတစ်သောင်းရှိကြောင်း၊ သောကြာဖြူသည် ထိုငွေအိုးကို မိမိတို့သေဆုံးပြီးနောက်မှ တူးဖော်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့မသေဆုံးမီ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယူရမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းကိုလည်း မည်သူ့အားမျှ မပြောဘဲ ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိတို့အလိုကို ဆန့်ကျင်၍ မိမိတို့မသေမီ တူးဖော်ယူခဲ့သော် အမျိုးမျိုးသော ဘေးဒုက္ခတို့နှင့် တွေ့ကြုံလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင့်ဖြင့် မှာထားလေ၏။ ထိုအခါ သောကြာဖြူကလည်း အဘိုးအဘွားများ ဆန္ဒအတိုင်း မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်ထိန်းပါမည်ဟု ကတိပြုလေသည်။

* * *

သောကြာဖြူ အရွယ်သို့မရောက်မီပင် အဘိုးဖြစ်သူ ဦးကောင်းအောင်ခိုင် ကွယ်လွန်လေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျန်ရစ်သူအဘွား ဒေါ်ဘုမနှင့် သမီးဖြူခိုင်ဦးတို့သည် ယခင်ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကားကား မရှိကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်အိမ်သို့တစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားလာကာ ရှိနေကြကုန်၏။

သောကြာဖြူ အချိန်အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ၎င်း၏ လှပသော ဂုဏ်သတင်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ပျံ့နှံ့ကာ အရွယ်ရောက်သော လုလင်ပျိုကာလသားမှန်သမျှ သောကြာဖြူအား မပိုးပန်းသူ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပိုးပန်းသူများ အနက်မှ “ ငမန်းကျွန်း ” အပါအဝင် ပြင်ချောင်းရွာမှ မောင်ကြိုင်ထွန်းဆိုသူ လုလင်ပျိုကလေးတစ်ဦးနှင့် သောကြာဖြူသည် ချစ်ကြီးသွယ်မိလေသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို သောကြာဖြူ၏ မိခင်နှင့် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဘုမတို့ မသိကြသေးချေ။

သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဒေါ်ဘုမတို့က သောကြာဖြူအား ကြက်ရေကြီးရွာမှ မြေပိုင်ရှင်၏ သားတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ သောကြာဖြူအား စေ့စပ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း မောင်ကြိုင်ထွန်းနှင့် သောကြာဖြူတို့ သိရှိကြသောအခါ မိဘများ အစီအစဉ် မဦးမီ သောကြာဖြူသည် ရည်းစားဖြစ်သူ မောင်ကြိုင်ထွန်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားလေ၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဖြစ်သူတို့သည် မိမိတို့ဆန္ဒကိုလွန်ဆန်သော သောကြာဖြူအား လုံးဝ အဆက်ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မောင်ကြိုင်ထွန်း၏ မိဘများကား လယ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိဘဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေအိမ်မှာလည်း လယ်တဲသာသာမျှ ရှိပြီးလျှင် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ သို့နှင့် မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် ဇနီးသည် အသစ်စက်စက်ကလေးအား ဆွေတစ်စ မျိုးတစ်စတော်စပ်သူ လယ်သမားတစ်ယောက်၏ အိမ်ကလေးတွင် ထားရရှာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က “ ဝတ်ကောင်းစားလှ ” ဖြင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် နေခဲ့ရသော သောကြာဖြူ မှာ ယောက်ျားဘက် မိဘဆွေမျိုးများ ပေးကမ်းထောက်ပံ့သော ငွေကလေးများဖြင့် ခြီးခြံစွာ

သုံးစွဲနေထိုင်ရရှာတော့၏။

အချိန်မှာ ၆ လကျော် ၇ လခန့်မျှ ကြာရှိပြီးဖြစ်ရာ ထိုအတွင်း သောကြာဖြူသည် အဘွားနှင့် မိဘဖြစ်သူတို့က မိမိအပေါ်တွင် စိတ်ပြေလည်ရန် ဝန်ချတောင်းပန်မည်ကြံသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့ပေ။ အချိန်အတော်ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း အဘွားနှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့သည် သောကြာဖြူအား အခဲမကြေနိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

* * *

၇ လသာသာခန့်ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် မောင်ကြိုင်ထွန်းနှင့် သောကြာဖြူ ဇနီး မောင်နှံတို့သည် သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ကုပ်ကလေးမှ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။ နေအိမ်တွင် ဇနီးမောင်နှံတို့အသံကို မကြားရသဖြင့် ရှေးဦးစွာ အိမ်နီးသားချင်းတို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုသောအခါ အိမ်ပေါ်၌ သွေးကွက်ကြီးများကို တွေ့ရပြီး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ ဖရိုဖရဲကျလျက် အိုးခွက်များမှာလည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤသို့ သောကြာဖြူတို့ ပျောက်မသွားမီတစ်ညက တချို့အိမ်နီးချင်းများက လင်မယား ရန်ဖြစ်သံ ကြားရကြောင်း၊ ထိုနောက် လင်ကမယားကို အိမ်ပေါ်မှအောက်သို့ ရွတ်တိုက် ဆွဲချသွား သံ ကြားရကြောင်း၊ မောင်ကြိုင်ထွန်းအသံဖြင့် “ဟဲ့ ... သောကြာဖြူ၊ နင့်ကို အသေသတ်ပြီးမှ ငါ တခြားသွားမယ် နင်သိလား” ဟူသော ကြိမ်းဝါးသောအသံကိုလည်း အချို့ ကြားရကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုထက်ထူးဆန်းသည်မှာ သောကြာဖြူတို့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ချောင်းကလေးဘေး ချုံဖုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် သွေးများစွန်းနေသည့် အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် လုံချည် ကိုလည်းကောင်း၊ အနီးတွင် သွေးများ မခြောက်တစ် ခြောက် ရှိ နေသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် လင်ဖြစ်သူ မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် မယားနှင့်ရန်ဖြစ်ကာ သောကြာဖြူအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို တစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံလိုက်လျှင်သော်လည်း မြှုပ်နှံလိုက်ပေမည်။ သို့မဟုတ် ချောင်းထဲသို့ မျှောလိုက်လျှင်လည်း မျှောလိုက်ပေမည်။ ထို့နောက် လွတ်ရာသို့ တိမ်းရှောင်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆရ၏။

အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြင်ချောင်းရွာမှ သောကြာဖြူနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကြားလျှင်ကြားချင်း လွန်းလုံးပိုက်ရွာတွင် နေထိုင်သော သောကြာဖြူ၏ မိဘများနှင့် အဘွားဖြစ်သူထံ သွားရောက်အကြောင်းကြားလေသည်။ (ပြင်ချောင်းရွာနှင့် လွန်းလုံး ပိုက်ရွာမှာ ခရီး တစ်မိုင်သာသာသာ ဝေး၏။)

ထိုအခါ အဘွားဒေါ်ဘုမနှင့် သောကြာဖြူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတို့သည် အပြေးအလွှား လိုက်လာကြပြီးနောက် သောကြာဖြူ၏ အိမ်အခြေအနေနှင့် တကွ ချောင်းကမ်းပါးတွင်တွေ့ရသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ငယ်စဉ်က မိမိတို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ထားခဲ့သော “သောကြာဖြူ”သည် လင်ဆိုးလင်မိုက်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေချင်းဆိုး သေရရှာလေပြီဟု ရင်ဘတ်စည်တီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ဂရုဏာဒေါသောဖြင့် မိမိတို့ပစ်ထားမိသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်လေပြီဟု ယူကြားမရဖြစ်ကြကုန်၏။ အနီးတဝိုက်တွင် ချောင်းအောက်သို့ ငုပ်၍လည်းကောင်း၊ ချောင်းအောက် ရိုးတလျှောက်သို့

လည်းကောင်း ရလိုရငြား ရှာဖွေကြကုန်၏။ သို့သော် သောကြာဖြူ၏ အလောင်းကိုကား မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် ပြင်ချောင်းရွာသူကြီးမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာနသို့သာ နောက်ဆုံး တိုင်တန်းရလေ၏။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ သေဆုံးသူ သောကြာဖြူအား ရည်စူးလျက် သပိတ်သွတ်ခြင်း၊ ဆွမ်းကျွေးခြင်းအမှုများကို ပြုလုပ်ကာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို အမျှအတမ်းဝေကြ၏။

* * *

သောကြာဖြူနှင့် မောင်ကြိုင်ထွန်းတို့ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့် ကြာလတ်သော် သောကြာဖြူ၏ အစ်မရင်းဖြစ်သော ဖြူစိန်ဦးတွင် သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလေ၏။ ထိုသမီးကလေးရသည့်အချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် သောကြာဖြူ၏ အဘွားဒေါ်ဘုမ ကွယ်လွန်လေသည်။

ဖြူစိန်ဦး၏ သမီးကလေးသည် အသားဖြူ၍ သောကြာဖြူနှင့် အလွန်တူပြီးလျှင် စကားပြောတတ်သော အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော သောကြာဖြူ၏ အမူအရာအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်တတ်၏။ သောကြာဖြူကဲ့သို့ပင် “နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး” စကားများ၏။ မဟုတ်မခံကလေးချင်း ရန်တွေ့တတ်၏။ သူ၏ အမူအရာများမှာ သောကြာဖြူ ငယ်စဉ်က အမူအရာများနှင့် တသဝေမတိမ်း တူလှသည်။ အမိရင်းဖြစ်သူအား “မမ” ဟု ခေါ်ပြီးလျှင် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးအား “အိယောင်” (ရခိုင်စကားဖြင့် မေမေ)ဟု ခေါ်ရ၏။ အဘိုးဖြစ်သူအား အဘိုးဟု မခေါ်ဘဲ ရခိုင်ကျေးလက်စကားဖြင့် “ဘားဘား” ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။ သို့နှင့် ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတို့သည် သေဆုံးသွားသော မိမိတို့သမီးကလေး သောကြာဖြူသည် မိမိတို့သမီးအကြီးဝမ်းသို့ ဝင်စားကာ မိမိတို့ထံ ပြန်ရောက်လာပြီဟု ဝမ်းသာ၍ မဆုံးအောင် ရှိကြကုန်၏။ ကလေး၏ အမည်ကိုလည်း နာမည်သစ် ရှာ၍မပေးဘဲ “သောကြာဖြူ” ဟူ၍ပင် ယခင်ဘဝက အမည်ဟောင်းကို ပေးကြလေသည်။

မိန်းကလေး ၃-၄နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သောကြာဖြူ ဝတ်ခဲ့ဖူးသော အင်္ကျီ၊ လုံချည်များကို သူဝတ်ခဲ့သော အဝတ်များဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိုးပုတ်၊ ချိုးရုပ်စသော ကစားစရာများကိုလည်း သူကစားခဲ့သော ကစားစရာများဟူ၍လည်းကောင်း ပြောလေ့ရှိ၏။ ဆွေမျိုးညာတိများကိုလည်း လူကြီးများမသင်ရဘဲ သောကြာဖြူငယ်စဉ်က ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါ်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့် မိဘအဘိုးအဘွားများနှင့်တကွ ဆွေမျိုးညာတိများကပါ “သောကြာဖြူ အဟောင်း” ပင် သေဆုံး၍သွားသော်လည်း “သောကြာဖြူ အသစ်” ကလေးအဖြစ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရကြသောကြောင့် ကလေးအား အလိုလိုက်၍မဆုံး ချစ်၍မဝနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ဤကဲ့သို့ မိဘအဘိုးအဘွားများနှင့် တကွ ဆွေမျိုးညာတိများက အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေစဉ် ၃ခါလည်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော သောကြာဖြူသည် ရုတ်တရက် မည်သူမျှ မမေးဘဲ မိမိသည် အဘိုးအဘွားဟောင်းများနှင့် မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပုံ၊ မည်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြပုံ၊ သူ့အား မည်ကဲ့သို့ အလိုလိုက်ကြပုံ၊ အဘိုးအဘွားများသည် တစ်နေ့တွင် သူ့အားခေါ်၍ ငွေဒင်္ဂါးတစ်သောင်းထည့်၍ မြှုပ်ထားသော စဉ့်အိုးကြီးကို ဖော်ယူရန်မှာထားပုံတို့ကို ခရေစေတွင်းကျ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော စကားများကို “လူဝင်စား သောကြာဖြူ ကလေး” ထံမှ ကြားသိရသောအခါ လူမမည်ကလေးစကားပင် ဖြစ်သော်လည်း ယုတ္တိတန်လှသော

ကြောင့် လူသူပြတ်လတ်သောအချိန်၌ ကလေးအား လမ်းပြစေပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်တူးဖော်ကြည့်ရာ ငွေသားအပြည့်ထည့်ထားသည့် စဉ့်အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ကြရလေ၏။ စဉ့်အိုးအတွင်းရှိ ဒင်္ဂါးများမှာလည်း တစ်သောင်းတိတိရှိလေသည်။

ထိုအခါ သောကြာဖြူ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရုတ်တရက် ပစ္စည်းတိုးတက်ချမ်းသာသွားရာ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ဝမ်းမြောက်၍မဆုံးနိုင်ဖြစ်ကာ ကလေးကိုလည်း “ရွှေပေါ်မြတင်” ထားလျက် အမျိုးမျိုး အလိုလိုက်၍ ထားကြလေ၏။ ဤမျှအထိ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို သိရှိပြောဆိုနိုင်သော ကလေးမကား မိမိတို့ထံသို့ နောင်ဘဝတွင် ပြန်လာသော သောကြာဖြူ လူဝင်စားဖြစ်သည်ကို ငြင်းနိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်းဖြင့် ယုံကြည်မှတ်ယူလျက် ရှိကြကုန်၏။

* * *

သို့ရှိစဉ် ထူးဆန်းသောအကြောင်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ယင်းသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ဦးစိန်ထွန်းအောင်၊ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးအိမ်သို့ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်ခန့်က သေဆုံးပြီဟုထင်ရသော (ခြေရာပျောက်၍သွားသော) သောကြာဖြူအစစ်နှင့် ၎င်း၏လင်ယောက်ျား မောင်ထွန်းကြိုင်တို့ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သေပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားသောသမီးရင်း သောကြာဖြူ ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသောအခါ ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတို့မှာ ဝမ်းသာလုံးဆို့၍ မျက်ရည်များ ကျမိတော့၏။ သမီးအပေါ်တွင် ယခင်က ဂရုဏာဒေါသဖြစ်မိသော စိတ်များ လုံးဝ ပျောက်၍သွားကာ သောကြာဖြူ ဇနီးမောင်နှံတို့အား ဝမ်းသာအယ်လဲ လက်ခံကြတော့၏။ အိမ်ပေါ်တွင် “သောကြာဖြူအသစ်” ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည့်အကြောင်းကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြရင်း ထူးဆန်းလှသော လူဝင်စားပြဿနာကို အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြတော့၏။

သောကြာဖြူအသစ်ကလေးသည် လူဝင်စားမဟုတ်က မည်သူပေနည်း။

သောကြာဖြူအစစ်မသေဘဲ သောကြာဖြူအသစ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်ဝိညာဉ် ပူးကပ်ဝင်ရောက်လာခြင်းပေနည်း။

လူမသေဘဲနှင့် လူဝင်စားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခြင်းသည် အံ့မခန်း ထူးဆန်းလှသည် မဟုတ်ပါလော။

ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတို့သည် သောကြာဖြူဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို စစ်ဆေးလျက်ရှိကြလေ၏။

(ဦး) “ဟဲ့ မိသောကြာ၊ နင်ဘယ်လိုများ ဉာဏ်ဆင်ပြီး တို့ကိုစိတ်ပူအောင် လုပ်ခဲ့ရတာလဲ မိသောကြာရယ်”

(ဖြူ) “အခုမှတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ အမေရယ် ... အမေတို့နဲ့ အဘွားဟာ ကျွန်မကို ပြန်မကြည့်လို့ စိတ်နာပြီး လုပ်မိတာပဲ၊ အမေတို့ကလည်း သမီးအပေါ် စိမ်းကားကြတာကိုး ...”

(ဦး) “နင်သေပြီထင်ပြီး တို့တတွေရော နင့်အဘွားရော ဟိုရှာဒီရှာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ကြသလဲ။ ပြီးတော့လည်း သွေးတွေတွေ့တော့ နင့်ယောက်ျားအပေါ် တောင် စိတ်နာကြတာပေါ့။ သွေးတွေက နင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

(ဖြူ) “လူ့သွေးမှ မဟုတ်ဘဲအမေရဲ့။ ကြက်တစ်ကောင်သတ်စားပြီး သွေးတွေကို တစ်အိမ်လုံး နဲ့အောင်ပက်ထား၊ သမီးအင်္ကျီစကိုလည်း ကြက်သွေးနဲ့လူးပြီး ချုံစပ်ပေါ်တင်ထားခဲ့တာပေါ့”

(ဦး) “ဓားမြှောင်ကကော”

(ဖြူ) “အမေကလည်း ရိုးလိုက်တာ လွန်ပါရော ... ဓားမြှောင်လည်း ဒီအတိုင်းလုပ်တာ ပေါ့ အမေရဲ့”

(ဦး) “အံ့ပါရောဟယ် ... ဥာဏ်များလိုက်တာ သောကြာရယ် ... မသွားခင်ည လင်မယား ရန်ဖြစ်ပြီး နှင့်လင်က ရိုက်သေးတယ်ဆို”

(ဖြူ) “ဒါကြောင့် အမေ့ကို ရိုးတယ်ပြောတာပေါ့ ... လင်မယားရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ ရိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကြိုင်က ကျွန်မကို ဆံပင်ဆွဲ၊ အိမ်ပေါ်က ရွတ်တိုက်ဆွဲချ သွားတာတွေဟာ အားလုံး ဟန်လုပ်တာတွေချည်းပေါ့ အမေရဲ့”

(ဦး) “မသိနိုင်ပါဘူးတော် ... တို့မှာတော့ သူများပြောတာ ယုံရတာပါပဲ။ ရေထဲများ နှစ်သတ်ထားသလားလို့ ချောင်းထဲ ငုပ်ရှာတဲ့လူကလည်းရှာလို့ ... တစ်ရွာလုံးဆူနေတာပဲ”

(ဖြူ) “ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကျွန်မနားကပ်ကလေးရောင်းပြီး ကိုကြိုင်ထွန်း ယာလုပ်ရတဲ့ လူငှားခလေးပါ စားရိတ်လုပ်ပြီး မြန်မာပြည်ကို ထွက်ပြေးကြတာပဲ။ မန္တလေးမှာချည်း ၂ နှစ် လောက်ကြာခဲ့တယ် ...”

ထို့နောက် မိမိတို့သည် မန္တလေးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် အထက်မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အဘိုးအဘွားများသေဆုံးသည်ကို ကြားရသောအခါ မိဘများသည် မိမိတို့အပေါ် စိတ်ပြေလောက်ပြီဟု ထင်မှတ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မိမိမွေးရပ်ဇာတိ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ဆွေမျိုးညာတိများအား လွမ်းဆွတ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ကာ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ သောကြာဖြူ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် မိဘများအိမ်တွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် အိုးအိမ်ထူထောင်သူတို့သည် မိဘနှစ်ပါးတို့က ထမင်းကျွေးထားရုံနှင့် မပြီးသေးချေ။ မိမိတို့ရှေ့ ရေးအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို ရှာဖွေရပေဦးမည်။

သို့နှင့် တစ်ညတွင် မောင်ကြိုင်ထွန်းသည် မိမိအလုပ်အကိုင်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေရေး အတွက် ဇနီးဖြစ်သူ သောကြာဖြူအား နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါမှ သောကြာဖြူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရပြီးလျှင် မိမိငယ်စဉ်က အဘိုး အဘွားများပြခဲ့သော ငွေဒင်္ဂါးတစ်သောင်း ထည့်သွင်းမြှုပ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြ လေ၏။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် မြေများမှာ ပွလျက် အိုးကို မတွေ့ရဘဲ ကျန်ရစ်သော အိုးရာကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ နောင်စုံစမ်းသောအခါ မိမိမသေဘဲ လူဝင်စားဖြစ်သည့် “သောကြာဖြူအငယ် လေး” က ငွေအိုးအကြောင်း ပြောပြသဖြင့် မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦး တို့က တူးဖော်ရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

သို့သိလေလျှင် သောကြာဖြူသည် အဘိုးအဘွားတို့ မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်စနိုး သဖြင့်ပေးသော ငွေအိုးကို တူးဖော်၍ ယူရမည်လောဟု ဒေါသုပုန်ထလေတော့၏။ “သောကြာဖြူ အငယ်” ကိုလည်း မာန်မဲ၍ ရိုက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းသည် မည်သူနှင့်မျှမဆိုင် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် မိမိအား ပေးရမည်ဟု အစ်မနှင့် မိဘများထံ ဇွတ်တောင်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ သောကြာဖြူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးစိန်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတို့က ဤကိစ္စမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်းဆိုက မိဘ၏ အမွေကို သားသမီးကသာ ရထိုက်သည်။ သားသမီးမရှိမှသာ မြေးမြစ်များ ရထိုက်သည်။ ယခုလည်း ယင်းပစ္စည်း (ငွေဒင်္ဂါး ၁၀၀၀၀ ပါသောငွေအိုး) မှာ မူလ ဦးကောင်းအောင်ခိုင် ဒေါ်ဘုမတို့၏ ပစ္စည်းဖြစ်၍ သူတို့ကွယ်လွန်သည့် အခါ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ရထိုက်သည်။ သောကြာဖြူမှာ မြေးဖြစ်၍ အမိဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦး အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသမျှ မရထိုက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦး သေမှသာ ၎င်း၏သမီးများဖြစ်ကြသော ဖြူစိန်ဦးနှင့် သောကြာဖြူ ညီအစ်မတို့ ရထိုက်ကြောင်း အပြင်းအထန် ငြင်းလေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော “သောကြာဖြူ” သည် မိမိအား အဘိုးအဘွားများက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြသပေးခဲ့သဖြင့် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ထိုက်သည်ဆိုကာ ငမန်းလဲကျွန်းသူကြီးမှတဆင့် တိုက်နယ်ခုံရုံးသို့ လျှောက်ထားလေ၏။

တိုက်နယ်လူကြီးများသည် အမှုသွားအမှုလာကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် မိသားစုလည်း စိတ်ဝမ်းမကွဲ တရားမျှတရာလည်းရောက်အောင် ငွေတစ်သောင်းကို သုံးစုခွဲ၍ တစ်စုကို မိဘနှစ်ဦးက လည်းကောင်း၊ တစ်စုကို အစ်မဖြစ်သူ ဖြူစိန်ဦးကိုလည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်စုကို သောကြာဖြူက လည်းကောင်း ယူ၍ ကျေအေးကြရန် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အစ်မဖြစ်သူနှင့် မိဘများက လက်ခံသော်လည်း သောကြာဖြူကမူ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရထိုက်သည်ဟု လက်မခံဘဲ ရှိနေလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ သောကြာဖြူသည် ယင်းငွေတစ်သောင်းကို မိမိရထိုက်ကြောင်းဖြင့် မင်းပြားမြို့နယ် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားစွဲဆိုလေသည်။

အမှုဖြစ်ပွား၍ အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် အဆုံးသတ်တွင် “ကာယကံရှင် သောကြာဖြူကိုယ်တိုင်က ယင်းပစ္စည်းမှာ အဘိုးအဘွားပိုင်ပစ္စည်း မှန်ကြောင်း ဝန်ခံသည်ကို အထောက်အထားပြု၍ ယင်းငွေတစ်သောင်းစလုံးကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အရ အဘိုးအဘွားဖြစ်သူ ဦးကောင်းအောင်ခိုင်၊ ဒေါ်ဘုမတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ဒေါ်ဖြူခိုင်ဦးက မပေးလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရထိုက်ကြောင်း” ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် သောကြာဖြူအား အရှုံးပေးလေ၏။

ထိုအခါမှ သောကြာဖြူသည် ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ကာ သူ၏ လောဘနှင့်ငြေသကြီးမှုတို့သည် သူ့အား ကောင်းကျိုးမပေးကြောင်း နောင်တတရားရကာ အစ်မနှင့် မိဘများအား ဝန်ချတောင်းပန်တော့၏။ မိဘများကလည်း တိုက်နယ်လူကြီးများ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူခဲ့သည့်အတိုင်း သမီးလေး မနစ်နာစေရန် မိမိတို့ရသော ပစ္စည်းကို သုံးပုံတစ်ပုံခွဲ၍ သောကြာဖြူအား ပေးလေ၏။ သို့နှင့် သောကြာဖြူသည် ယခင်ကမှားခဲ့သော မိမိအမှားကို နောင်တရကာ အစ်မနှင့် မိဘများစကားကို နားထောင်ကာ တစ်သက်လုံး အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်လေတော့၏။

ယခင်ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်များကို မှန်ကန်အောင် ပြန်၍ပြောသည်ဆိုတိုင်း လူဝင်စား မဟုတ်နိုင်ချေ။

သောကြာဖြူအစစ်မသေဘဲ သောကြာဖြူအသစ် လူဝင်စားမကလေးဟု ဖြစ်ပေါ်ရောက်ရှိလာခြင်းသည် မည်သည့်နေရာမှ မည်သည့်ဝိညာဉ် ရောက်ရှိကိန်းအောင်း နေလေဘိသနည်း။

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါဝတ္ထုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်ခန့်က ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် အမှန်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှန်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကာယကံရှင်၏ အဆက် အနွယ်များသည် ယခုဝတ္ထု၌ဖော်ပြသော ရွာငယ်များအနီးတွင် ရှိကောင်းရှိကြပေလိမ့်ဦးမည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေရန် နာမည်အစစ်အမှန်များနှင့်တကွ ရွာအမည်များကိုပါ ပြောင်းလဲပြီးလျှင် ရမ်းဗြဲမြို့သားဇာတိ ခေတ်ပညာတတ် ရခိုင်မိတ်ဆွေ တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ဤ“သောကြာဖြူ” ဝတ္ထုကို ရေးသားအပ်ပါသတည်း။

သောကြာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၁ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

သွေးစုပ်ကောင်ကြီး

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ငါးနှစ်ခန့်လောက်က ကမာရွတ်ဌာနတွင် ဌာနအုပ် ဦးဘိုကြီးဆိုသူရှိ၏။ ဦးဘိုကြီးမှာ တစ်နေ့သော နေဝင်ချိန်၌ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ)ကို အိမ်သို့ မပြန်မီ ရေးသားလျက်ရှိလေသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင်အေးသောကြောင့် ဦးဘိုကြီးသည် အိမ်သို့မပြန်မီ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျန်ရှိသော ဘီယာအနည်းငယ်ကို မော့၍ချလိုက်စဉ် မိမိနှင့် လိုက်ကာတစ်ခုသာခြားနေသော ဂတ်စာရေးအခန်းထဲသို့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ယောက်ျား တစ်ယောက်တည်း တွဲကာ “တိုင်ချက်”ပေးရန် ရောက်လာသည်ကို လိုက်ကာကြားမှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားသည် မိန်းမပျို၏ လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းကို ယုယစွာတွဲကာ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ မိန်းမပျိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေဘိ သကဲ့သို့ တောင်မြောက်လေးပါးကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးများ ဂနာမငြိမ်အောင် ရှိလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့တော့ကွဲ့။ ဂတ်ထဲရောက်လာမှ ... ဘာကြောက်စရာရှိတော့လဲ။ ပုလိပ် တွေလည်းရှိတယ် ... ဌာနအုပ်လည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မသိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မဖြင့် အခုထက်ထိ ရင်တုန်တုန်းပဲ”

ယောက်ျားသည် အားနာသောဟန်ဖြင့် ဂတ်စာရေးကိုကြည့်လျက် ...

“အော် ... ဒါထက် အနီးအနားမှာ အရက်ဆိုင်များ မရှိဘူးလားခင်ဗျာ”

ရေး။ ။ “ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျား။ ။ “ဟောဒီသူငယ်မကို ဘရန်ဒီကလေး နည်းနည်းလောက် တိုက်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ။ သူ့စိတ်ဟာ သိပ်ပြီးကြောက်နေတယ်။ ကြည့်ပါလားခင်ဗျာ။ အသားတွေတောင် ဆတ်ဆတ် တုန်နေတုန်းပဲ”

ရေး။ ။ “နေပါဦး ... ဘာများ ဒီလောက်ကြောက်စရာလန့်စရာ တွေ့လာလို့လဲ”

ကျား။ ။ “ပြောရမှာက တော်တော်ရှည်မယ်ခင်ဗျာ ... သူ့တိုင်ချက်ထဲမှာ ပါပါလိမ့်မယ်”
ထိုအချိန် ဌာနအုပ်ဦးဘိုကြီးသည် ဂတ်စာရေးစားပွဲသို့ ကူးလာရာ ဂတ်စာရေးသည် နေရာမှထ၍ အရိုအသေပြုလေသည်။ သူသည် ပုလိပ်သားကလေးတစ်ယောက်အား သူ့အိမ်မှ

ဘရန်ဒီအနည်းငယ် ယူစေခဲ့ပြီးလေ မိန်းမပျိုအား အနည်းငယ်တိုက်လေသည်။

ကျား။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဌာနအုပ်မင်းခင်ဗျာ”

အုပ်။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ... ကိုင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အခါမှာ ဟောဒီက ဂတ်စာရေးက လိုက်ပြီးရေးလိမ့်မယ်”

ဘရန်ဒီအနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် သွေးများပူလာဟန်ဖြင့် ရွှင်လန်းလတ်ဆတ်လာလေသည်။ မိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိပြီးလျှင် အသားဖြူဝင်း၍ မျက်နှာမှာ လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ သနားကမားရှိ၏။ သို့သော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ မူကား အခြား မိန်းမများထက် ထူးခြား၍ ပြေပြစ်လှသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသားအရည်ကောင်းလှပသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဌာနအုပ်က မှတ်ချက်ချမိ၏။ မိန်းမပျိုမှာ သနပ်ခါး၊ ပေါင်ဒါဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ လိမ်းကျံချယ်လှယ်ခြင်းမရှိပဲ ပကတိ အသားအရည်အတိုင်း ရှိနေလေသည်။

ဦးဘိုကြီးက ယောက်ျားဘက်သို့လှည့်လျက် ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“အခုတော့ ဘာမှ မတော်သေးဘူး ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ ... မမေစီက ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ ...”

မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိရာမှ သွေးရောင်များလျှမ်းကာ ရဲခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ကျား။ ။ “ကိုင်း ... မေစီ မင်းအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

သို့နှင့် မိန်းမပျိုသည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောသဖြင့် ဂတ်စာရေးက တိုင်ချက်ကို ရေးယူလေသည်။ သို့သော် ထိုတိုင်ချက် (First Information Report) မှာ ရှည်လျားလွန်းသည့်ပြင် စာဖတ်သူများလည်း မမေစီတွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ စာဖတ်ရာတွင် သရုပ်ပေါ်၍လာအောင် သူပြောပြသည့် အချက်များကို အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

* * *

“ကျွန်မက ရေကျော် ၄၆လမ်းထဲမှာ နေပါတယ်ရှင်။ မိဘမရှိဘဲ မျက်မမြင် အစ်မကြီး တစ်ယောက်နဲ့ မောင်ငယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မကပဲ ကြည့်ရှုထောက်ပံ့နေရတာပဲ ... ကျွန်မအသက် ၁၈ နှစ်မှာ ၁၀တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်မှာ ပညာဆက်သင်မယ်လုပ်တုန်း ဗြိတိန်အစိုးရအဖွဲ့အစည်းက ကျွန်မပဲ အိမ်မှာ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဒီအစ်မကြီးနဲ့ မောင်ကလေးကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုခဲ့ရပါတယ်

“ကျောင်းကထွက်ပြီး အလုပ်ရှာလိုက်တာ ပထမ ဘယ်မှာမှ မရဘူးရှင်။ ဒါနဲ့ သုံးလလောက်အချိန်ကုန်သွားပြီး ကျွန်မ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတချို့တောင် ထုခွဲရောင်းချရတဲ့ အခြေမျိုး ရောက်လာပါရော။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်လလောက်အကြာမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အမြတ်တော်မင်းကြီးရုံးမှာ လခ ၅၀ နဲ့ စာရေးအလုပ်ကလေး ရတာကိုးရှင်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မမှာ အသက်ရှူကလေး အတော်ချောင်သွားတော့ ကျွန်မလည်း ရတဲ့အလုပ်ကလေးကို ရိုရိုသေသေနဲ့ မှန်မှန်လုပ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ နောက်တစ်နှစ်အကြာမှာ ၅ ကျပ်တိုးပြီး ၅၅ ကျပ်ရတယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်နေတုန်းမှာ တစ်နေ့တော့ ရန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ တစ်ခုတွေ့ရတယ်။ ကြော်ငြာက အဆိုအက ကာယဗလကို လိုက်စားတဲ့ အိမ်ထောင်မရှိသေးသော အင်္ဂလိပ်စာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း၊ စာပေးစာယူနဲ့ စာရေးအလုပ်ဖြစ်ပြီး စာရင်းအင်း အတော်အသင့် တတ်ရမယ့်အကြောင်း၊ ကာယဗလလိုက်စားပြီး ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးမယ့်အကြောင်း၊ လခမှာ ၁၅၀ ပေးမယ့် အကြောင်း ပါလာတာကိုးရှင့်။ ကျွန်မက နဂိုကပဲ ကာယဗလလိုက်စားပြီး ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းအောင် လုပ်လာခဲ့တယ်။ စာပေးစာယူနဲ့ စာရင်းအင်းကိုလည်း အတော်အတန် နားလည် တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ကိုက်နေတာပေါ့ရှင်။ လခကလည်း ၁၅၀ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ကြော်ငြာတွေ့တဲ့နေ့ပဲ ဓာတ်ပုံပါထည့်ပြီး လျှောက်လိုက်တယ်။”

အုပ်။ ။ “ကြော်ငြာတဲ့လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ ... ပြောပါဦး”

“ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကြော်ငြာတဲ့လူက ပရော်ဖက်ဆာ “ဖာသိုလိုမျိုး” တဲ့ရှင့်၊ သူနေတဲ့နေရာက ယူနီဗာစတီ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထဲက ဟိုဘက်ဆုံး လမ်းကြားကလေးထိပ် ခြံကြီးတစ်ခုထဲမှာ၊ သူ့ခြံကို သွားရတာပဲ အတော်ခက်ပါတယ်ရှင်”

အုပ်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“အဲဒီလို လျှောက်လိုက်ပြီး နောက်လေးရက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဆယ်နာရီမှာ သူ့ဆီကို လူကိုယ်တိုင်လာတွေ့ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မဆီကို စာတစ် စောင်ရောက်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဒီလိုဆိုရင် အများကြီးမျှော်လင့်ချက် ရှိတာပဲဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့အိမ်နားက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ သူ့အိမ်ကို သွားတာကိုးရှင့်”

အုပ်။ ။ “တွေ့ရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် မနည်းကြီး ရှာရပါတယ်ရှင်။ သူနေတဲ့ခြံက သူများ နေတဲ့ ခြံတွေရဲ့ နောက်ဖေးဘက်မှာ၊ ခြံဘေးပတ်လည်မှာလည်း သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်လို့”

အုပ်။ ။ “အင်း ... ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ထားခဲ့ပြီး လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ခြံတွေကြားကဖြတ်၊ သူ့ခြံထဲဝင်၊ အိမ်တံခါးက ခေါင်းလောင်းကလေးနိပ်လိုက်တော့ ကုလားပု ကလေးတစ်ယောက် တံခါးကို လာဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်မက “သခင်ရှိသလား” လို့ မေးကြည့်တော့ ကုလားကလေးက ပါးစပ်က ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ခြေပြလက်ပြပြောပြီး နံရံနှစ်ဘက် ကာထားတဲ့ လမ်းကြားကလေးထဲက ခေါ်သွားတာ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်လောက်ကျယ်တဲ့ ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားတာကိုးရှင့်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ဆိုဖာတစ်စုံရယ်၊ အလယ် စားပွဲပိုင်းကြီးမယ် ကြွေပန်းအိုးကြီးနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ ကျောက်ခက်ပင်ကြီးရှိတယ်။ မှန်ပြတင်းမှာ ခန်းဆီးအနီတွေလည်း တပ်လို့၊ အိမ်ကတော့ အိမ်ဟောင်းကြီးပါပဲ၊ နို့ပေမယ့် အထဲမှာတော့ အတော်ပဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ အိမ်ကြီးကလည်း အတော်ကျယ်ပုံရပြီး နောက်ဘက်မှာ တိုက်ခန်းတွေရှိသလား မပြောတတ်ဘူး ... အဲဒီလို ကုလားပုလေး ထားခဲ့လို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတုန်း ခဏကြာတော့ အပြင်က ခြေသံကြားရပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မုတ်ဆိတ်မွှေးရှည်ရှည်နဲ့ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် မျက်လုံး ပြာပြာကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာကိုးရှင့်။ ကျွန်မကို ဦးညွှတ်ပြီးနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်မလည်း နေရာကထပြီး

အရိုအသေပြုလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ထိုင်ဖို့ ရီရီပြုံးပြုံးနဲ့ပြောပြီး သူက ...

“မစ္စမေစီဆိုတာ မိန်းကလေးပဲ ထင်ပါရဲ့” တဲ့။ ကျွန်မက စာကိုထုတ်ပြပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါပဲ ... ဆရာကြီးဆီက ဒီကနေ့ လာခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စာရလို့ လာခဲ့ရပါတယ်”

“ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ ... စာထုတ်ပြနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါထက် မိန်းကလေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ”

“ဘယ်ကျောင်းက ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့လဲ”

“မက်သဒစ်ကျောင်းကပါ”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... မက်သဒစ်ကျောင်းထွက်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စာ တော်တာပေါ့ ... ဒါထက် အားကစားလိုက်စားတယ်၊ ကာယဗလလေ့ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နည်းနည်းပြောပါဦး ... ဘယ်လေ့ကျင့်ခန်းယူသလဲ”

“အမေရိကန်က “ဘယ်နာမတ္တဖာဒင်”ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို စာပေးစာယူနဲ့ သင်ကြား ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီလူကြီးက တကယ့်ကမ္ဘာကျော် ကာယဗလသမားကြီးပဲ၊ အသက် ၆၇ ရှိတောင် မီးပုံပျံစီးတယ် ... ကောင်းကင်က လေထီးနဲ့ ခုန်ချတယ်၊ တကယ်တော်တဲ့ လူကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့သမီး ဟယ်လင်မတ္တဖာဒင်ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း ကျွန်မယူပါတယ်”

“အဖေတော်ရင် သမီးလည်း တော်စမ်းပေါ့လေ ... ဘာလေ့ကျင့်ခန်းတွေလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အလေးမတာ၊ စက်ဘီးစီးတာ၊ လှေလှော်တာ၊ ကြိုးခုန်တာ၊ မနက်စောစော အသက်ပြင်းပြင်းရှူတာ”

“တော်လောက်ပါပြီ၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ မိန်းကလေးတိုင်းလိုပဲ ကာယဗလလိုက်စားကြတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့ တော်တော်ရှားရှားပါးပါးလို့ ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ... မြန်မာမကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ပိန်ပိန်လှီလှီနဲ့ ခြောက်ခြောက် ကပ်ကပ်က များတာပဲ၊ မစ္စမေစီတို့လို ... ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အသွေးအသားကောင်းတာ ရှားတယ် ... ဒါထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လက်တွေ့ သင်ကြားပေးရမယ်ဆိုရင်ကော ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ သင်ရမယ့်အချိန်က မများလှပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလောက်တော့ ဝန်မလေးလှပါဘူး၊ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ... တခြား အလုပ်ကကောရှင်”

“တခြားအလုပ်ကတော့ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ စာပေးစာယူ နည်းနည်းပါးပါးလောက်လုပ်ဖို့၊ စာရင်းအင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါးမှတ်ဖို့၊ ဒါလောက်ပါပဲ။ လက်နှိပ်စက်လည်း ရိုက်တတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်တတ်ပါတယ်”

* * *

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် စာရေးမကလေး မမေစီက ဆက်လက်၍ ...

“ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တနင်္လာနေ့ကစပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ အလုပ်မှန်မှန်ဆင်းခဲ့တယ် ... ကျွန်မအတွက် ဧည့်ခန်းရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က အခန်းထဲမှာ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး လက်နှိပ်စက်ကလေးတစ်ခုပါ ပေးထားတယ်ရှင် ... ပထမ ရောက်တဲ့နေ့ ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကတော့ သိပ်များများစားစား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်လှပါဘူး။ ဒီဇူဇာက ဆေးဝယ်တဲ့ လက်မှတ် တွေ၊ မဂိုလမ်းဆေးဆိုင်တွေက ဆေးဝယ်တဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေပေါင်း နေ့စဉ်စာရင်းနဲ့ လယ်ဂျာစာအုပ်ထဲသွင်း ... ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဒီလောက်အလုပ်ကတော့ မပင်ပန်းပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရုံးက အလုပ်တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက်ဒုတိယနေ့ကျတော့ “ဘားလင်း”က ဆေးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်ကို ထိုးဆေးတွေ မှာတဲ့ စာတစ်စောင်ရေးရတယ်။ သူက ရှေ့ကလျှောက်ပြော၊ ကျွန်မက နောက်ကလိုက်ရေး၊ နောက် လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပေးရုံပါပဲ။ ဒီနေ့မှာ ရုံးမှာ တစ်နေ့ကုန် ကုန်းနေအောင်ရေးမှ ငါးဆယ့် ငါးကျပ် ခြောက်ဆယ် ရတဲ့ဟာ အခုလို သက်သက်သာသာကလေးနဲ့ တစ်ရော့ငါးဆယ်ကျပ်ရမယ် ဆိုတော့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ ရှင်။ ဒါနဲ့ အလုပ်ဝင်ပြီးလို့ ငါးရက်မြောက်တဲ့နေ့ နေ့လည်စာစားပြီးလို့ အပြင်ခဏထွက်တဲ့အချိန်မှာ နောက်ဖေးခန်း မှန်ပြတင်းပေါက်က လှမ်းပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို အခန်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ မြင်ရတော့ နှာတန်ပေါ်ပေါ် သနားကမားပါပဲ။ အသက်ကတော့ သုံးဆယ် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကြီးနဲ့တော့ ရယ်လားမောလား စကားပြောနေတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုသတိပြုလိုက်မိတာက ကိုယ်ကပိန်သ လောက် ခေါင်းက ကြီးနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြပေးရမယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းမ လား မပြောတတ်ဘူး။ ဆရာကြီးသမီးနဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်မ အောက်မေ့နေတုန်း နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဆရာကြီးက စာတစ်စောင်ရေးခိုင်းလို့ ရေးအပြီးမှာ ...”

“အော် ... ဒါထက် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ အကြောင်းထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ဝင်ဖို့ခေါ်တဲ့နေ့က မစ္စမေစီ ကတိပြုခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းကလေး နည်းနည်းပါးပါးလောက် ပြပေးဖို့ ကိစ္စပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပြပေးပါမယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ပြပေးရမှာလဲ ...”

“ဒီလို မစ္စမေစီရဲ့ ဆရာမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်က ဟယ်လင်တဲ့။ အသက် က သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ သူက ကျန်းမာမှု နည်းနည်း ချို့ယွင်းနေတယ်။ ကာယဗလ လိုက်စားမှုဆိုတာလည်း အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူး။ သူ့ရောဂါက သွေးသားမစင်ကြယ်ဘဲ တစ်နေ့တခြား ခမ်းခြောက်ပြီး ပိန်လို့လာတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့။ အဲဒီတော့ သူ့ကို ကာယဗလ လိုက်စား မှုမှာ ဝါသနာပါလာအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဝါသနာပါမှလည်း အလုပ်ဆိုတာ လုပ်တာကိုး။ ဒီတော့ ညနေ သုံးနာရီ သုံးနာရီခွဲလောက်ကစပြီး သူနဲ့နှစ်ယောက် နောက်ဖေး မြက်ခင်းကလေးပေါ်မှာ ကြိုးခုန်ချင်ခုန်၊ အလေးမချင်မ၊ ပြေးချင်ပြေး၊ လွှားချင်လွှား ကစားချင်သလို ကစားကြတာပေါ့။ နံဘေးက ခြံတွေကွယ်နေလို့ လမ်းဘက်ကလည်း မမြင်ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကြာတော့ သူလည်း စိတ်ပါလက်ပါဖြစ်လာပြီး မစ္စမေစီတို့လို သွေးသားကောင်းကောင်းနဲ့ ကျန်းမာဝဖြိုးလာမှာပေါ့။

ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒါပါပဲ ...

ဪ... ဒါထက် အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှလာနိုင်ဦး မလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကာယဗလသမား မဟုတ်လို့ မသိဘူး”

“လှတန်သရွေ့ လှနိုင်ပါတယ်။ အသက်လေးဆယ်မှာ ကျင့်ရင်တောင် အချိုးအချိတ် ကျတန်သရွေ့တော့ ကျလာပါတယ်။ ဥပမာ လက်ပြင်ကုန်းနေရင် နံနံ စန့်လာတယ်။ ရင်အုပ်ဟာ နည်းနည်းပိုကျယ်လာတယ်။ ဗိုက်ဟာချပ်ပြီး ခါးဟာ ပိုသေးလာတယ်။ ဒီလိုပေါ့ ...”

“ကောင်းပါပေရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်သမီးသာ မစ္စမေစီရဲ့ အချိုးအချိတ် အဆစ်အပေါက် ရှိလာရင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေ့ကျင့်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သွေးသားလည်းကောင်းပြီး အသားအရည် ပြည့်ဖြိုးလာနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီအသားအရည် ပြည့်ဖြိုးဖို့ ပြောနေတာပေါ့။ အသားအရည်ကောင်းတာဟာ သွေး ကောင်းကောင်း ရှိဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား မစ္စမေစီရဲ့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျန်းမာရင် သွေးစင်ကြယ်တယ်။ သွေးစင်ကြယ်ရင် အသား အရည်ကောင်းလာတယ်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကျုပ်သမီးကို မစ္စမေစီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ လာလာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာပဲ ညနေစာစားရင်း မိတ်ဆက်ပေးမယ် ...”

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း လိုက်သွားရတာပေါ့ရှင်။ ညစာစားခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာကြီးက ကုလားထိုင်သုံးလုံး ချထားတဲ့နေရာ တစ်နေရာမှာ ကျွန်မကို အထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်နေရတယ်။ နောက် အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားပြီး သူ့သမီးကို ခေါ်ထုတ်လာတာကိုးရှင် ... မိန်းမက ရုတ်ခနဲများ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ခေါင်းကြီးကိုယ်သေးနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းသလိုပဲ ... ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက မိတ်ဆက်ပေးလို့ ကျွန်မတို့လည်း တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်။ လက်ဖက် ရည်တွေဘာတွေ သောက်ပြီး ရယ်လားမောလားနဲ့ စကားပြောနေကြတာပေါ့ရှင် နောက် ဆရာကြီးက သူ့သမီးကစားဖို့ ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ရာ စာရင်းတောင်းတော့ ကျွန်မလည်း စာရင်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ နောက်နေ့နေ့လည် ရောက်လာတာပါပဲ ... ဒီဟာနဲ့ ကျွန်မလည်း ပထမနေ့မှာတော့ ရိုးရိုးနဲ့ အေးအေးကလေး ကစားနိုင်တဲ့ ကြိုးခုန်နည်းကိုပြပေးတာကိုးရှင် ... ဒါပေမယ့် သင်ရတာ အားမရပါဘူး။ မစ္စဟယ်လင်ဟာ တစ်ခါနှစ်ခါခုန်ပြီးတဲ့နောက် မောတယ်ဆိုပြီး နားနေလိုက်တာ တစ်ခါတလေ နေဝင်ခါနီးသွားတာပဲ။ သူ့အဖေကြီးက မလှမ်းမကမ်းက ကြည့်နေပြီး ဘာမှ မပြောဘူးရှင်။ မိန်းကလေးကို အတော်အလိုလိုက်ပုံရတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာသွားလို့ ငြီးငွေ့ပုံပေါ်ရင် ဒန်ဘယ်ကစားတာတို့၊ အလေးမတာတို့၊ ရင်အုပ်ထုတ်တဲ့ (chest expander) ကစားတာတို့၊ သံလုံးပစ်တာတို့ တစ်လှည့်စီ ကျွန်မက ပြပေးတာ သူကတော့ အရေးမကြီးသလို ခပ်အေးအေးပဲ။ ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘယ်တော့ ကြွက်သားတွေ တိုးတက်နိုင်မှာလဲရှင်။ တစ်ခါတလေ ပြီးသာသွားရော၊ ချွေးတောင် ကောင်းကောင်းမထွက်ဘူး။

ဒါနဲ့ သုံးပတ်လောက်ကြာလို့ သူက စိတ်မပါတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်မပါသလို ဖြစ်လာ တာပေါ့ရှင်။ တပည့်က စိတ်မပါတော့ ဆရာလုပ်တဲ့လူပါ ပျင်းလာတာပေါ့။ စိတ်မပါတဲ့အပြင် တစ်ခါတစ်ခါငေးပြီး မှိုင်နေလိုက်သေးတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မမှာ လခစားဖြစ်လေတော့ ဝတ္တရား

ပေကိုးရှင့်။ သူ စိတ်မပါ ပါအောင်လုပ်၊ ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောတန်ပြောနဲ့ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက် အချိန်ဖြုန်းရတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လပြည့်သွားပြီး လခထုတ်၊ အလုပ်ဆက်သွား၊ ဟယ်လင်ကို သင်မြဲတိုင်း၊ ပြုမြဲတိုင်း သင်ပြနေတာကိုးရှင့် ... ဒါနဲ့ တစ်နေ့ နေ့လည်စာစားဖို့ အချိန်ရောက်လို့ ကျွန်မဖြတ်သွားနေကျ လမ်းကြားအတိုင်း ထမင်းစားခန်းဆီ သွားတော့ လက်ယာဘက် အခန်းရှည်ကြီးက တံခါးကလေးဟာ သော့ခလောက်ပွင့်နေပြီး လက် နှစ်လုံးလောက် ဟနေတာ တွေ့ရတာကိုးရှင့်။ အဲဒီနေ့ နေ့လည်စာစားတဲ့အချိန်က နည်းနည်း ကလေးစောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဟနေတဲ့ တံခါးပေါက်ကလေးထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား ဆရာကြီးဟာ မျောက်သေကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို စားပွဲကလေးတစ်လုံး ပေါ်တင်ပြီး အရေဆုတ်နေတာ ဘေးတိုက်မြင်လိုက်ရတာကိုးရှင့်။ ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မကို ရိပ်ခနဲ သူမြင်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ ... လက်ဖက်ရည် စားပွဲမှာ လက်ဖက်ရည် လာသောက်ပြီးလို့ အလုပ်ခွင်ပြန် ရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ငါ့ကိုတော့ သူမြင်သွားပြီ ဘာများပြောမလဲဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ တထိတ် ထိတ်ဖြစ်နေတာပေါ့ရှင်။ နောက် တော်တော်ကြာတော့ သူ့အခန်းထဲကနေပြီး ကုလားပုကလေးကို ကျွန်မဆီလွှတ်ပြီး ကျွန်မကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

သူ့စားပွဲရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ကျောင်းပြေးမိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဆရာရှေ့ ရောက်လာသလို ဒူးတွေများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိတယ် ... သူက ...

“မစ္စမေစီကို ကျုပ် တဆိတ်လောက် ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါဆရာကြီး”

“တံခါးပေါက်ကလေး ... ဟနေတဲ့နေရာက ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အခန်းထဲ ဘာဖြစ် လို့ ချောင်းကြည့်သလဲ”

“ကျွန်မ ချောင်းမကြည့်ပါဘူးဆရာကြီး။ ချောင်းကြည့်ဖို့ ဝါသနာမပါပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်သောက် သွားရင်း အမှတ်တမဲ့နဲ့ ... ရိပ်ခနဲ မတော်တဆ မြင်လိုက်မိတာပါ”

“ဒါဖြင့် ပြီးတာပဲလေ ... နို့ပေမယ့် ဆရာတစ်ခုပြောမယ်။ နောက် ဒီအနားကို ယောင်လို့မှ မကပ်လေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒီအခန်းကို ဟယ်လင်တောင် ဝင်မကြည့်ရဘူး။ ဓာတ်ခွဲခန်းဆိုတာ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ပစ္စည်းတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ အနားမကပ်ပါဘူးရှင်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... သွားပေတော့၊ ဒီကိစ္စလည်း စိတ်ထဲက မေ့ပစ်လိုက်”

“ကောင်းပါပြီဆရာကြီး”

* * *

ဒီကိစ္စဟာ နောက် ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဆိုသလို ဖြစ် သွားပြီး ကျွန်မလည်း အလုပ်ကို လုပ်မြဲလုပ်နေခဲ့ပါတယ် ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မတစ်ခု သတိပြုမိတာက ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မနဲ့ ဟယ်လင်ကို ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ အခွင့်မပေးဘူး။ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့အခါရော၊ နောက်ဖေးကွင်းထဲမှာ ကစားနေတဲ့ အခါရော အမြဲလိုလို သူ့ရှိနေတာချည့်ပဲရှင်။ အဲဒီအချက်ရယ် ပြီးတော့ ဟယ်လင်ဟာ ဘယ်တော့မှ

စိတ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိဟန်မတူဘူး ... မှိုင်းငေးနေတာများတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုကလည်း ဟယ်လင် ဟာ ကျွန်မကို တစ်ခုခု ပြောချင်ရက်သားနဲ့ မပြောဘဲ ဖုံးထားတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီ အချက်တွေကို ပေါင်းစဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဆရာကြီးအပေါ် ကြောက်သလိုလို ဖြစ်လာမိတယ်ရှင်။ ဟယ်လင်နဲ့လည်း လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြပေးတဲ့အခါလောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ တခြား ဘယ်အချိန်မှ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအလုပ်စားပွဲမှာ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်၊ သူလည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ သူနေတာပဲ။ အပြင်ကို ဘယ်တော့မှ ထွက်တယ်မရှိဘူး။ သူ့အဖေက ထွက်တာ မကြိုက်လို့နဲ့တူတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်မထားဘဲ အခုလို ဘာကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်း အလုပ်ခိုင်းထားရတာလဲဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်အံ့ဩမိတာပဲ။

ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်မရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက အပြင်ကို ဘယ်တော့မှ ထွက်တာ မမြင်ရဘူးရှင်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ကုလားကလေးကိုပဲ စက်ဘီးနဲ့ စာရေးပြီးခိုင်းတယ်။ ဝယ်စရာ ခြမ်းစရာရှိရင် ကုလားကလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်က ဘျိုင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ တော့ ညနေ ၃နာရီထိုးလောက်မှာ ကျွန်မ အံ့ဆွဲစားပွဲကို သွေ့ခတ်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားကလေး လဲပြီး နောက်ဖေး ဥယျာဉ်ဘက်က ထွက်လာတော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူးရှင်။ ခါတိုင်းတော့ အချိန်ဆိုရင် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ရောက်နေနှင့်ပြီ ... ကျွန်မလည်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခင်းထားတဲ့ တန်းလျားကလေးမှာ ထိုင်ပြီးစောင့်နေတုန်း ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်အစား ဗိုသီဗတ်သီနဲ့ ကျွန်မဆီ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးလာတာ တွေ့ရတာကိုးရှင်။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း ဘာများ ဖြစ်လာပါ လိမ့်မလဲလို့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ ...

“ဟယ်လင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ဟင်”

“အို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့အိပ်နေတုန်းမို့ စကားကလေး ဘာကလေး အေးအေး ဆေးဆေး ပြောရအောင် ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့တာပါ”

“ဪ ... ဆရာကြီး အိပ်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညတုန်းက သုံးနာရီကျော်မှ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ပြန်လာလို့ အခုအိပ်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် တော်တော်ကြာ နိုးမှာပဲ ... ဒါထက် ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့အကြောင်း ဘယ်လိုအကဲခတ်မိသလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်မိပါဘူး ဟယ်လင်ရယ် ... ဆရာကြီးက သူ့သမီးကို အင်မတန် ချစ်တယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေး လှပအောင် လုပ်ချင်တယ် .. ဒီဟာလောက်ပဲ ကျွန်မ သိတာပဲ”

“သမီးမဟုတ်ဘူးရှင် ... မယား ... မယား ... မယား၊ ကဲ သိပြီလား”

“အလိုလေး ဘုရားရေ ... မယား ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ သူ့မယားပဲ ... မစ္စမေစီက အံ့ဩနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“မအံ့ဩဘဲ နေပါ့မလားရှင်။ နှစ်လကျော်လို့ သုံးလတောင် နီးလာပြီ၊ ကျွန်မဖြင့် ရိပ်ပဲ မရိပ်မိပါဘူး။ အခု ဖွင့်ပြောမှပဲ သိတော့တယ်”

“ချစ်လို့ယူရတာမဟုတ်ဘူး မစ္စမေစီရေ ... မိဘများ စကားနာထောင်ပြီး ဒီသက်ကြားအို ကြီးကို လင်လုပ်ခဲ့ရတာ သိလား။ ရတဲ့နေ့ကစပြီး တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး။ ဒါနဲ့ ဟယ်လင်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးတဲ့နောက် မိန်းမတို့ ဓမ္မတာရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဆေးရုံပေါ်မှာချည်း ပက်လက်ကလေးနေခဲ့ရတာ ၄ လလောက်ကြာတယ် ... အဲဒီကတည်းကစပြီး

နလုံးရောဂါလည်း စွဲလာခဲ့တာပဲ။ ကလေးမမွေးခင်က ဟယ်လင်ဟာ ဒီလိုအသားအရည်မျိုး ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မစ္စမေစီတို့လောက် အချိုးအစားမလှပေမယ့် တကယ်တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ ၀၀ဖြိုးဖြိုးပေါ့ ... ဒါကြောင့် အခုလို ပိန်ပိန်လို့လို့နဲ့ ကျွန်မ လူမမာရုပ်ပေါက်နေတာကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်နေတယ်။ ဆေးတွေ အမျိုးမျိုးတိုက်၊ အမျိုးမျိုးထိုး ... နို့ပေမယ့် ဘယ်ရောဂါမလဲ မစ္စမေစီရယ်၊ ဒီလို ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး ဖြစ်တဲ့ရောဂါမျိုးဟာ ဘယ်တော့ လူစဉ်မီနိုင်တော့မလဲ ”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ဟယ်လင်ကလည်း၊ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းသာတွေ့ရင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ၀၀ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာဦးမှာပေါ့ ”

“သူ့လောက် ဆေးကောင်းဝါးကောင်း လိုက်ပြီးရှာတဲ့လူတွေ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး ... အခုတလော ထိုးဆေးနောက် လိုက်နေပြန်ပြီရှင်။ တစ်နေ့ကတင်ပဲ ... ဘယ်ကရလာမှန်း မသိပါဘူး။ မျောက်ကလေးတစ်ကောင် သတ်ပြီး မျောက်သွေးနဲ့ ဟယ်လင်ကို ထိုးပေးတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာအုပ်တွေဖတ် သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဒီဟာတွေပဲ စိတ်ကူးထုတ်နေတယ်။ ဘယ်လို အရူးကြီးနဲ့များ လာတွေ့နေရသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဟာတင်မကသေးဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံရဲ့သားနဲ့ ဘယ်မှ မသွားရဘူး ... ဘယ်ပွဲလမ်းသဘင်မှလည်း မရှိဘူး။ ချမ်းသာသုခဆိုတာ ဘာရယ်လို့မသိဘူး။ စင်စစ်တော့ ဟယ်လင်ဟာ လောကငရဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ... အလို ... ”

စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ ကျွန်မတို့နောက်က ဆေးတံကြီးကိုက်ပြီး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နေမှန်း မသိဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ဆရာကြီးက “နှစ်ယောက်သား ဘာများ ဒီလောက် စကားကောင်းနေကြတာလဲဗျာ” လို့ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်ပြီး အကြောင်သားကြည့်နေမိတာကိုရှင် ... ဟယ်လင်က ကြိုးခုန်တဲ့ အတံကလေး သေတ္တာထဲက ထုတ်သလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်နေတုန်း ကျွန်မက “လောက မှာ ငရဲမကြောက်တဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာပါ ဆရာကြီး” လို့ စကားဖာ လိုက်ရတယ်။ နောက် ကျွန်မကလည်း ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ပြီး ကစားနေကြတာပေါ့ရှင် ...

အိုနေ့ကစပြီး ဆရာကြီးမျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလိုပါပဲရှင်။ တစ်ခါတလေ မုန်းတီးသလိုလို တစ်ခါတလေလည်း ဝန်တိုမိစ္ဆာရှိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်မထင်မိတယ်။ ကျွန်မတို့ဘက်ကလည်း သူ့အကြောင်း တိတ်တခိုးပြောမိတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ မလုံသလိုဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာလည်း ရဲရဲ မကြည့်ဝံ့တော့ဘူး။စိတ်ထဲက အလိုလို ကြောက်နေ မိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ငါ့စိတ်ကို မလုံလို့ ထင်ပါရဲ့လေလို့ ကြောက်စိတ်တွေ ပြေသွားပြန်ရော။

ပြီးတော့ ဟယ်လင်ဟာ သူ့သမီးမဟုတ်ဘဲ သူ့မယားဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတဲ့ နေ့ကတည်းက စပြီး ကျွန်မဖြင့် အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်ရှင်။ ကိုယ့်အဖေအရွယ် လောက် ယောက်ျားကြီးကိုလည်း ယူရပြန် ဘယ်မှ မထွက်ရဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်လည်း နေရပြန်။ ဒီအပေါ် လောကဓာတ်ပညာရူးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုကိုလည်း လိုက်နေရပြန်ဆိုတော့ ခများမှာ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲရှင်။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။

ဒါနဲ့ ဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မလည်း အရင်ကအတိုင်းလို နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်ပြီး သူလည်း ကျွန်မကို ခိုင်းစရာရှိရင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ချိုချိုသာသာနဲ့ ခိုင်းတယ်။ အရင်ကထက်တောင် မျက်နှာချိုပုံရသေးတယ်။ ညစာစားတဲ့အခန်းထဲမှာ တစ်ခါတလေ ကော်ဖီကိုတောင် ကျွန်မအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟယ်လင်ကိုတော့

အရင်ကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့် မရတော့ဘူး။ ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်တဲ့ အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် မလှမ်းမကမ်းက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဟယ်လင့်မျက်နှာကြည့်ရတာလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းသာပုံ မပေါ်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နေခဲ့တာ တစ်နေ့ကျတော့ ညနေ သုံးနာရီထိုးလို့ ကစားရအောင် အိမ်နောက်ဖေး ကွင်းဘက် မသွားခင် ကော်ဖီသောက်ဖို့ ညစာစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တာကိုးရှင့်။ ခါတိုင်း အဲဒီအခန်းထဲမှာ နေ့စဉ်ကော်ဖီကို သုံးခွက်စာ ပြင်ထားပြီး ဟယ်လင် ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဒီကနေ့တော့ ဟယ်လင် လည်း မတွေ့ဘူး။ ဆရာကြီးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပြီး ကော်ဖီလည်း လူနှစ်ယောက်အတွက် သာ ပြင်ထားတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်မက ဟယ်လင် ဘယ်သွားလဲလို့ မေးတာကို ...

“ဒီနေ့တော့ ကစားဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ကော်ဖီသောက်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ရုံပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါထက်၊ ဟယ်လင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး”

“အအေးမိတာနဲ့တူပါတယ်။ မနေ့ညက ရာသီဥတုကလေး သာသာယာယာ ရှိတာနဲ့ အပြင်လမ်းထွက်လျှောက်တာ နှင်းတွေကျတာတောင် အိမ်ထဲ ချက်ချင်း ပြန်မဝင်တော့ အအေးမိ မှာပေါ့။ ကိုင်း မစွမေစီ ကော်ဖီသောက်”

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကော်ဖီကို သောက်လိုက်တယ်။ အနံ့က ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘူး။ မွှေးတေး တေး သက်တက်တက်နဲ့ ပြီးတော့ ကျွန်မတစ်ခု သတိပြုမိတာက ကော်ဖီကို ခါတိုင်းဆိုရင် ခပ်ပူပူ ထည့်ထားတယ်။ အခုတစ်ခါတော့ ခပ်နွေးနွေး သောက်ကောင်းရုံလောက်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်တာပေါ့ရှင်။ ကော်ဖီလည်း ဝမ်းထဲရောက်သွားရော ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း စိုက်ကြည့်နေတာကိုးရှင့်။ သူ့မျက်လုံး မြင်ရရင်ပဲ ငါ့ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီလို့ ချက်ချင်း ကျွန်မ ရိပ်မိတော့တာပဲ။ နောက် ကျွန်မဟာ တဖြည်းဖြည်း ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းလိုပဲ ကျွန်မဟာ သတိမေ့သွားတာပဲရှင်။

* * *

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သတိမေ့နေသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်ချောင်း ထဲမှာ အဝတ်တွေဆိုထားသလို တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်နေတာ သိရပြီး သတိရလာလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် တော့ လား-လား ကျွန်မဟာ လူနာများ ခွဲစိတ်တဲ့ စားပွဲတစ်လုံးပေါ် ပက်လက်လှန်ရက်သား ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မ ခြေတွေ လက်တွေကိုလည်း မလှုပ်နိုင်အောင် သံညှပ်နဲ့ တုပ်ထားတာ တွေ့ရတယ် “ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတာ ဟင်- အခုချက်ချင်းဖြေ” လို့ အော်လိုက်တယ်။ နို့ပေမယ့် ဝမ်းထဲကသာ ရေရွတ်နေမိတယ်။ အသံက တိတ်တိတ်သား မထွက်တော့ဘဲကိုးရှင့်။ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ ပိတ်မထားဘဲနဲ့ ကျွန်မဟာ အသံမထွက်တော့ဘူး။ ဝမ်းထဲကတော့ သိနေတယ်။ ကျွန်မ ခြေရင်းဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကြီးဟာ အဝတ်နုတ်တွေဝတ်၊ မျက်မှန်မဲကြီးတပ်လို့ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ သူ့စက်ကိရိယာတွေ၊ ဓာတ်ဆေးရည်ပုလင်းတွေ ပြင်နေတာမြင်တယ်။

အခန်းနံရံမှာလည်း ဖန်ပြန်ကြီးတွေ၊ ဖန်လုံးကြီးတွေ၊ ပုလင်းကြီးတွေဟာ ပွရှုပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းနံရံရဲ့ အလယ်မှာ လူသေထည့်တဲ့ ခေါင်းကြီးတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီခေါင်းကြီး ဟာ ပွင့်နေပြီး အထဲက အရိုးစုကြီးဟာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီဟာကြီးလည်း မြင်ရော မျက်နှာကို တစ်ဘက်လွှဲနေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကို မလှုပ်နိုင်ပေမယ့် လက်ယာဘက် တစ်ခါ ခပ်စောင်းစောင်း ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဘာမြင်ရသလဲ

သိလား။ ဟယ်လင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ စားပွဲရှည်တစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေတွေလက်တွေကို သံညှပ်နဲ့ တုပ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ သူလည်း အိပ်ပျော်နေသလား မေ့ပဲနေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာများလုပ်ဦးမလဲ မသိဘူးလို့ အောက်မေ့နေတုန်း ဗြန်းဆို ဒီအကောင်ကြီးက ရုတ်ခနဲ ကျွန်မဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တာကိုးရှင့်။ ကျွန်မ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မစ္စမေစီ၊ အခုကိစ္စမှာ မင်းသွေးသား နဲနဲပါးပါး လျော့သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ထို့ ... ဘာပြောတယ်။ ငါ့သွေးသားလျော့သွားမယ် ဟုတ်စ။ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး ငါ့ကို အလုပ်နဲ့မျှားပြီး မတရားကြံတယ်။ ငါ့သွေးသားကို စုပ်ယူချင်တဲ့ သွေးစုပ်ကောင်ကြီး လွှတ် ... ချက်ခြင်းလွှတ် ... မလွှတ်ဘူးလား ဟင် ...”

စိတ်ထဲကသာ အဲဒီလို ပြောနေရတာ ကျွန်မပါးစပ်ဟာ လှုပ်ရှက်လေးသာလှုပ်ပြီး အသံဆိုလို့ နည်းနည်းကလေးမှ မထွက်ဘူးရှင့်။ ပြီးတော့ ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်မလက်မောင်းတွေ လက်နဲ့လာပွတ်ပြီး ...

“သိပ်ပြီး အသွေးအသားကောင်းတဲ့ သူငယ်မ၊ ဒီသွေးမျိုးများ ထိုးပေးလိုက်ရရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ပြီး ငယ်သွားနိုင်တယ်။ အင်း ... နေရာကျလိုက်လေကွယ်။ အပျိုလည်းဖြစ်ပြန်၊ သွေးသားလည်းကောင်းပြန်ဆိုတော့ သွေးချင်းလဲပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်မိန်းမတော့ အပျိုပြန်ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲ ...”

သူတစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ရေရွတ်နေတဲ့ စကားတွေ ကျွန်မ အားလုံး ကြားနေရတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ဝမ်းထဲကတော့ အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲနေတာပေါ့ရှင် ... ဒီနောက် အဲဒီနံရံမှာ ကပ်နေတဲ့ စင်ရှည်ကလေးပေါ်က အရက်ပြန် မီးခွက်ကလေးထွန်း ဖန်ပြန်တစ်ခုထဲက ဆေးရည်ချက် ပုလင်းကြီး ၂ လုံးထဲမျှလောင်း လုပ်နေတာကိုးရှင့်။ ဒီနောက် ရော်ဘာပိုက်လုံး ၂ ခုရှိတဲ့အနက်က လက်ဝဲဘက်က ပိုက်လုံးအရှည် တစ်ခုယူလာပြီး ကျွန်မစားပွဲပေါ်တင် လုပ်နေတာကိုး။ ဒီနောက် ကျွန်မလက်မောင်း တစ်နေရာကို ဆေးရည်ကလေး နဲနဲသုတ်ပြီး ဓားကလေးနဲ့ ဆတ်ခနဲခွဲလိုက်တယ်ရှင်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မနာပေမယ့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီနောက် ဟယ်လင်ကိုလည်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တယ် ထင်တယ် ... နောက် ကျွန်မဘက်ကို ပြန်လာပြီး အဲဒီဓားနဲ့ ခွဲတဲ့နေရာကို အခုတင်ကပြောတဲ့ ရော်ဘာပြွန်ထိပ်က အချွန်ကလေး ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

ဒီနောက် စက်ကိရိယာနဲ့ ဓာတ်ခွဲကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေထားတဲ့ အခန်းနံရံဆီ ပြန်သွားပြီး ဘာလုပ်နေတယ် မပြောတတ်ဘူးရှင်။ လုပ်နေတုန်း ကျွန်မဖြင့် ဒီတစ်သက်မှာ မမြင်ဖူးတာ မြင်လိုက်ရလို့ ဒီဟာကြီးတော့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မေ့နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင် ... ခေါင်းထဲက အရိုးစုကြီးရဲ့ လက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာပြီး ဆရာကြီးလည်ပင်းကို ညှစ်တော့တာပါပဲ။ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့ သူ့အသံကြီးကို ခုထက်ထိ ကျွန်မနားမှာ ကြားနေသေးတယ်။ မကြာပါဘူး ... သူလည်း ပုန်းခနဲ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားတာပါပဲ။ ဒီနောက် မရေးမနှောင်း တံခါးကို အပြင်က ထုတဲ့ရိုက်တဲ့အသံတွေ ကြားပြီး တံခါးလည်းပွင့်လာရော ကုလားပုကလေး ပြေးဝင်လာတယ်။ သူ့ဆရာ လဲနေတာရော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို သံညှပ်နဲ့ တုပ်ထားတာရော မြင်ရတော့ သူ့ဆရာဆီ ခဏပဲ သွားကြည့်ပြီး ကျွန်မဆီ ပြန်လာတယ်။ ကုလား

ကလေးကိုလည်း အရင်ကတည်းက အမြဲပေးကမ်းနေတော့ ကုလားပုကလေးဟာ ကျွန်မကို အတော်ခင်ပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့သခင်အိတ်ထဲက သော့တွဲကို နှိုက်ယူပြီး သံညှပ်ကိုဖွင့် ခြေပြလက်ပြနဲ့ ကျွန်မကို မြန်မြန်ထွက်ပြေးဆိုတဲ့အကြောင်း ဝူးဝါးဝူးဝါးနဲ့ ပြောတော့ ကျွန်မလည်း တံခါးပေါက်က ထွက်ပြီး လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လမ်းမကြီးဘက် စွတ်ပြေးလာခဲ့တာ တော်တော်ကလေး လည်းရောက်ရော မောလည်းမော ကြောက်လည်းကြောက်ပြီး တစ်ခါတည်း ထိုးလဲသွားတာ ပါပဲရှင်။ နို့ပေမယ့် ဒီအခါတော့ ကျွန်မအသံထွက်လာပြီး “အမယ်လေး” ဆိုပြီး ယောင်အော်လိုက်တဲ့ ကျွန်မအသံကို ကျွန်မနားထဲက ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီနောက် ကျွန်မ ဘာမှ မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ဟောဒီက ကိုသန်းအောင် ကားပေါ်ရောက်မှပဲ သတိရတော့တယ်”

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ယောက်ျားပျိုက “ဒီလိုခင်ဗျာ ... သူ့အစ်မကြီးက ဒီကနေ့ သူ့ညီမ မေစီဟာ အခုထက်ထိ အလုပ်က ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုပြီး စိတ်မချလို့ ကျွန်တော့ဆီ လူလွှတ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တက္ကစီတစ်စီးငှားပြီး မမေစီ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာ လိုက်လာ တာ သူတို့ခြံရှိတဲ့လမ်းအဝင် တာလမ်းဘေးနားက ဂူပေါက်နားမှာ မမေစီလဲနေတာ တွေ့ရတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီတော့မှ သူ့ကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ပြီး ခေါ်လာတာတောင် ရုတ်တရက် သတိမရလို့ ခေါင်းကို ရေတွေဘာတွေဆွတ်ပြီး မနည်းနှာနပ်ယူရတယ်။ ဒီနောက် တိုင်ချက်ပေးဖို့ ဒီကို ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ”

တိုင်ချက်ပေးပြီးနောက် ဌာနအုပ်သည် ဂတ်စာရေးဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ကိုင်း ... ကိုဘချစ် ခင်ဗျားတို့ရေးတဲ့ တိုင်ချက်အောက်က မမေစီကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့ကား အသင့်ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်ဆရာ”

“ရာဇဝတ်အုပ် မောင်မြိုင်နဲ့ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက် အသင့်ရှိပေစေဗျို့။ ချက်ချင်းသွားမှဖြစ်မယ်”

“ရှိပါတယ်ဆရာ”

မမေစီပြောသော ခြံကြီးသို့ရောက်ကြသောအခါ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အသက်ကုန်နေသော သွေးပါရဂူ ပရော်ဖက်ဆာ ဇနီးမောင်နှံကို ရဲသားများတွေ့ရှိရလေသည်။ ဟယ်လင်မှာ သံညှပ်ဖြင့် ခြေလက်များကို သော့ခတ်ထားရာမှ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်လျက်ရှိသော်လည်း အသက်ကုန်ဆုံးလျက်ရှိရာ နှလုံးရောဂါရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အကြောက်လွန်၍ သေဆုံးသွားဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

အဖြူရိပ်ကြီး၏ လက်ချက်

အထက်မြန်မာပြည် ခရိုင်မြို့ကြီးများနှင့်တကွ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ အချို့မြို့များတွင် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်မျှ တရားသူကြီးအဖြစ်ဖြင့် အစိုးရလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော ဦးဘအုန်း(ဘီအေ ဘီအယ်လ်)သည် ဝါသနာအလျောက် တရားသူကြီးဘဝတွင် သူတွေ့ကြုံခဲ့ရ

သော အတွေ့အကြုံများကို မှတ်တမ်းတစ်စောင် ရေးသားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးဘအုန်းနှင့် ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အတိုင်း သူ၏ မှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်အား ဖတ်ရှုခွင့်ပြုရာ ယခုရေးသားအံ့သော အမှုမှာ ယင်းမှတ်တမ်းမှ အမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း။

(စာရေးသူ)

* * *

တစ်နေ့သော နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ကျော် အချိန်လောက်တွင် တောင်ငူမြို့ စက်ရှင်ရုံးသို့ အင်္ကျီဝတ်မထားသော လူသတ်မှု တရားခံတစ်ဦးအား အစောင့်စန္ဒရီနှစ်ယောက် ခြံရံကာ တရားခံ စစ် တန်းအတွင်းသို့ သွင်းလေ၏။ တရားခံသည် အသက် ၅၀ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသော်လည်း အရွယ်တင်၍ နုပျိုသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် သားနားသပ်ရပ်သော ဥပဓိရုပ်ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများမှာ မူလက ကြည်လင်စူးရှဟန်ရှိသော်လည်း စိတ်၏ ထိခိုက်မှုကြောင့် အတော်အတန် မှေးမှိန်စွာ ရှိနေ၏။ သူသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်ခါတရံ အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေတတ်သေး၏။

ထိုတရားခံကား ဖြူးမြို့မှ မြေတိုင်းအင်စပတ်တော် ဦးဖူးညိုဆိုသူဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူအား သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် ဖြူးဌာနမှ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အမှုကို အောက်ရုံးဖြစ်သော ဖြူးမြို့နယ်ပိုင် တရားသူကြီးရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့ရာ “အမှုဖြစ်နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာ အချက်အလက်များ ရှိသည်” ဆိုကာ အထက်ရုံးတော်သို့ တင်ပို့ခြင်းဖြစ်၏။ ဖြူးနယ်တွင် ဖြစ်ပွားသော လူသတ်မှုများကို နောက်ဆုံးတင်ပို့ရသော ရုံးမှာ တောင်ငူစက်ရှင်ရုံး ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အမှု၌ မျက်မြင်သက်သေဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာနေသော အိမ်အတွင်း၌ ည(၇)နာရီသာသာလောက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဦးဖူးညိုသည် ရပ်ရွာသို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသေး၏။ သို့သော် အနီးဆုံးအိမ်မှ လူတစ် ယောက်၊ ညောင်ပင်သာရွာသူကြီး၏ တပည့်တစ်ယောက် ရောက်လာကြရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားရင်းတွင် ဦးဖူးညို၏ ဇနီး မစိန်မှာ လှေကားခုံ သမံတလင်းကို ခေါင်းတင်ကာ ပက်လက်လန်၍ သေဆုံးနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မစိန်ကို ပွေ့ဖက်ကာ ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက် တောက် မြည်တွန်တောက်တီးလျက်ရှိသော ဦးဖူးညိုကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

ဦးဖူးညို၏ အစစ်ခံချက်အရ မိမိတို့သည် ဖြူးမြို့မှ ညနေခင်းပွဲဈေးသို့ လျှောက် လည်ပြီးလျှင် လှည်းကြွဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာကြောင်း၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ဝင်ပြီးနောက် မိမိက အောက်ထပ်ရှိ လသာမီးအိမ်ကို ပထမ ထွန်းညှိပြီးလျှင် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၍ အပေါ်ထပ်မှ မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိပြန်ကြောင်း၊ မိမိဇနီးသည် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်မလာသဖြင့် လှေကား ထပ်ဆီသို့ လာခဲ့ရာ လှေကားထစ် ၂ ထစ်၊ ၃ ထစ်ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လှေကားမှာ လှေကားထစ် ၁၃ ထစ်ရှိ၍ အောက်ခြေရှိ သမံတလင်းခုံရှိပြီးလျှင် အတော်အတန်မတ်သော လှေကားဖြစ်ကြောင်း၊ သို့နှင့် ဆက်လက်တက်လာရာ လှေကား ၈ ထစ်ခန့်အရောက်တွင် ခြေချော် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် မစိန်နှင့်အတူ ရုတ်တရက် အောက်ထပ်သို့လိမ့်ကျသွားကြောင်း၊

ဤသို့ ကျလျှင်ကျချင်း မိမိသည် အိမ်နီးသားချင်းများအား ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုခဲ့၏။

ပုလိပ်ဖက်မှ သေသူ မစိန်မှုန်မှာ ဦးဖူးညိုနှင့်အတူ ဖြူးမြို့ပေါ်တွင် နေထိုင်စဉ်က မိမိလင်ယောက်ျား အလုပ်ဝတ္တရားဖြင့် တောတက်နေသည့်အချိန်များတွင် မောင်စိန်ဆိုသူ မြေတိုင်းစာရေးကလေးတစ်ဦးနှင့် တိတ်တဆိတ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးရာ တစ်နေ့တွင် ဦးဖူးညိုကိုယ်တိုင် “ပက်ပင်းပါ” မိ၍သွားကြောင်း၊ သို့သော် ဦးဖူးညိုမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း မလုပ်ဘဲ သည်းခံခဲ့ကြောင်း၊ ဤသို့ ပြင်ပ၌ သည်းခံဟန်ဆောင်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်နေ့တွင် သစ္စာဖောက်သော မယားအား လက်စားချေရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း၊ တစ်ကြိမ်တွင် ထမင်းစားပွဲ ၌ စကားများရာ ဦးဖူးညိုက “မျောက်မတော့ သတိသာထားနေ၊ တစ်နေ့သချိုင်းရောက်စေမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးသည်ကို ကြားဖူးကြောင်းနှင့် သေသူ မစိန်မှုန်၏ တူမကလေးတစ်ယောက်က ထွက်ဆိုသည်ကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မစိန်မှုန်အပေါ်၌ ရန်ငြိုးသို့ခဲ့သည်ကို သိနိုင်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြလေသည်။

ဤအချက်အလက်များကို ထောက်ထားသဖြင့် အောက်ရုံးတရားသူကြီးက အမှုကို စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

* * *

တရားခံစစ်တန်း ဝက်ခြံအတွင်းသို့ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီ စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးတက်လာလေသည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် ပထမဦးစွာ တရားခံအော်သံကြားသဖြင့် ရောက်လာသော အိမ်နီး ချင်းနှင့် ရွာသူကြီး၏ တပည့်အား စစ်ဆေး၏။ သူတို့သည် အောက်ရုံးအတိုင်း ထွက်ဆိုပြီးလျှင် မျက်မြင်သက်သေများလည်း မဟုတ်သဖြင့် သူတို့၏ထွက်ဆိုချက်မှာ အရေးမကြီးလှချေ။ တတိယသက်သေမှာ ဦးဖူးညို မစိန်မှုန်တို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကတောက်ကဆ စကားများစဉ်က ရှိခဲ့သော မစိန်မှုန်၏ တူမကလေးကို စစ်ဆေး၏။ ၎င်းကလည်း အောက်ရုံးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ခါက ထမင်းဝိုင်းတွင် ဦးဖူးညိုက မစိန်မှုန်အား “မျောက်မတော့ သတိထားနေ၊ တစ်နေ့သချိုင်းရောက်စေမယ်” ဟု ကြုံးဝါးဖူးကြောင်း ထွက်ဆို၏။ တရားခံက တကယ်ပင် ရန်ငြိုးထားသည် မထားသည်ဟူသော အချက်မှာ သက်သေပြလောက် သောအမှု မဟုတ်သဖြင့် “ထင်ကြေး”မျှသာ ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် တရားလိုဘက်မှ အမှုဆုံးခန်း တိုင်ရောက်ပြီးလျှင် တရားခံကို စစ်ဆေးရတော့မည်ဖြစ်၏။

တရားသူကြီးသည် နေ့လည် ၁ နာရီတွင် နေ့လည်စာစားရန် ရုံးဆင်းသွားရာ တစ်နာရီခွဲ တွင် ပြန်၍ရုံးတက်ပြီးနောက် တရားခံ ဦးဖူးညိုအား စစ်ဆေးလေသည်။

တရားခံက သေသူ မိမိဇနီး မစိန်မှုန်သည် လှေကားထစ် စထစ်လောက်အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ခြေချော်၍ကျသွားကြောင်း၊ ထိုအခါက မိမိမှာ လှေကားထိပ်တွင်ရပ်နေ၍ သေသူ ကျသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတစ်စုံတစ်ရာ မသိ၊ မိမိနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်ကြောင်းဖြင့် အောက်ရုံးတွင် ထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း စက်ရှင်တရားသူကြီးရှေ့၌ထွက်ဆိုသော ထွက်ဆိုချက်တို့မှာ အတော်ပင်ထူးဆန်း၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

တရားဥပဒေ သက်ဝင်သည် မဝင်သည်ကိုမူ ဥပဒေ ပါရဂူများကသာ ပို၍ သိရှိကြပေ လိမ့်မည်။

တရားခံ ဦးဖူးညိုသည် မိမိ၏အမည်၊ နေရပ်၊ အလုပ်အကိုင်တို့ကို ရှေ့ဖတ်စာရေး မေးသည့်အတိုင်း ဖြေဆိုပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

တရားသူကြီး။ ။ “အောက်ရုံးတွင် မောင်မင်းက ကျွန်တော်မျိုးဇနီး မစိန်မှုန်သည် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်လာသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ၎င်းထစ်၊ ၈ ထစ်လောက် အရောက်တွင် ဗြဲနန်းခနဲ ပက်လက်လန်၍ နောက်ပြန်ကျသွားသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဦးခေါင်းမှာ လှေကားသမံတလင်းပေါ်တွင်တင်နေ၍ အုတ်ခုံနှင့် နောက်စေ့ကို ရိုက်မိဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး ကပြကယာ ပြေးဆင်းပါသည်။ ဤသို့ ပြေးဆင်းရင်း အိမ်နီးချင်း စံလှကို အော်၍ ခေါ်ပါသည်။ လှေကားအောက်သို့ ရောက်၍ ကျွန်တော်မျိုးပွေ့ထူကြည့်သောအခါ စိန်မှုန်မှာ အသက်မရှိတော့ပါ။ ဦးခေါင်းနောက်စေ့တွင် ဂုံညှင်းခန့် ညှိမနေသည့် ဒဏ်ရာတွေ့ပါသည်။ သွေးစိုရုံသာ စိုပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုး အော်သံ ကြားသည့်အတွက် သူကြီး၏တပည့်ပန်းဒွေး လည်း ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးနှင့် စံလှက ပွေ့ချီ၍ အောက်ထပ်ရုံ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ တင်ကြပါသည်။ ဒီအတိုင်း အောက်ရုံးမှာ မောင်မင်းထွက်ဆိုခဲ့တယ် မှန်သလား”

“တချို့မှန်ပါတယ်ဘုရား”

(ထိုအခါက အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဖြစ်သဖြင့် တရားသူကြီးများက တရားခံကို မောင်မင်းဟု သုံးပြီးလျှင် တရားခံများကလည်း ကျွန်တော်မျိုး ... ဘုရား စသည်ဖြင့် ထူးရလေသည်။)

(ကြီး) “ဟင် ... ဘယ်လိုတချို့မှန်တာလဲ”

(ခံ) “သူ့ အသာလိမ့်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး ... တစ္ဆေက တွန်းချလိုက်တာပါ ဘုရား”
“မောင်မင်း စိတ်မှ ကောင်းရဲ့လား၊ အခု စကားပြောတာ ကောင်းကောင်း သတိရရဲ့လား”
“ရပါတယ်ဘုရား”

“ကျုပ်က ခြိမ်းခြောက်မေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ကိုယ်ပြော ရတာ။ မောင်မင်းကို ဘယ်သူကမှလည်း ဒီလိုပြောရမယ် ဒီနယ်ပြောရမယ် မတိုက်တွန်းဘူး။ မောင်မင်းစိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ရမယ် ... နားလည်လား”

“မှန်ပါ ... နားလည်ပါတယ်ဘုရား ...”

“ထောင်ချုပ်ထဲမှာဖြစ်စေ၊ ပုလိပ်လက်ထဲမှာဖြစ်စေ မောင်မင်းကို မည်သို့မည်ပုံ ပြောရမယ် လို့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ချောမြှူခြင်းများ ပြုလုပ်သလား ...”

“မပြုလုပ်ပါဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး သဘောအတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ် ...”

“ထောင်ထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ ပုလိပ်ကဖြစ်စေ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သလား”

“မနှိပ်စက်ပါ ဘုရား ...”

“ပြီးတော့ အခု မောင်မင်းထွက်ဆိုချက်ဟာ မောင်မင်းရဲ့အမှုမှာ တရားလိုဘက်က ပြန်အသုံးပြုနိုင်တယ်။ ဆိုလိုတာက မောင်မင်းရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို တရားလိုဘက်က အကိုးအကား လုပ်ပြီး ပြောနိုင်တယ်။ ဒီဟာကို နားလည်ထားရမယ် ... နားလည်ရဲ့မဟုတ်လား ...”

“နားလည်ပါတယ် ဘုရား”

“ကဲ ... ကဲ ... မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပေတော့”

“စိန်မှုန်ကို လှေကားပေါ်က တစ္ဆေက တွန်းချလိုက်ပါတယ် ဘုရား”

“တစ္ဆေ ဟုတ်စ”

“ကျွန်တော်မျိုး အစက စပြီး လျှောက်ထားပါရစေဘုရား ... ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော်မျိုး တောသွားနေတဲ့အခိုက်မှာ သူနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ မျောက်မထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးက အခု ၄၈ နှစ်၊ သူက အစိတ်တောင် မပြည့်သေးတော့ ဒီလိုမှောက်မှားတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူးဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးလည်း လူသိနတ်ကြားဖြစ်မှာ ရှက်တာနဲ့ ဘာမှ မပြောဘဲ ငဲ့နေခဲ့ပါတယ် ... အပြင်က ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ဒေါသကို သိုသိပ်ခဲ့ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဝမ်းထဲကတော့ မကျေပါဘူး ဘုရား တစ်နေ့နေ့ ဒီကောင်မ သတ်ရမူ ...”

“ဒီလူ တယ်ခက်တာပဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေလဲ မသိပါဘူး ...”

တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ ညည်းညူလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် ...

(ကြီး) “အခုတင်က ရုံးတော်က သတိပေးတာတွေ နားလည်ရဲ့လား”

(ခံ) “နားလည်ပါတယ်ဘုရား။ အခုလို သူ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးသို့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီအကောင်မ သတ်မှပဲလို့စိတ်ကူးမိခဲ့ပါတယ် ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း မြို့ပေါ်က အိမ်ရောင်းပြီး ညောင်ပင်သာရွာကလေးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ငှားနေခဲ့ပါတယ်။ ငှားနေတာ မကြာလှသေးပါဘူး ...”

“ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားနေခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်မျိုး ရုံးတက်သွားဖို့ မီးရထားဘူတာရုံနဲ့လည်းနီး ... အိမ်လခကလည်းနည်း ...”

“အမှုနဲ့ပတ်သက်တာသာပြောပါ ...”

“မှန်ပါ ... ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်လို့ တစ်နေ့မှာပဲ အိမ်ပေါ်ထပ်က ရေနံဆီလသာမှန်အိမ်ကို ထွန်းဖို့ လှေကားကို ကျွန်တော်မျိုးတက်မယ်လုပ်တော့ လှေကားအပေါ်လောက်ဆီမှာ လူရိပ်လိုလို ဖြူဖြူကြီးတစ်ခု မြင်ခဲ့ရပါတယ်ဘုရား ... အချိန်ကလည်း နေဝင်ဖြိုးဖျ ဖြစ်လေတော့ သိပ်မသဲကွဲပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်လိုလိုပါပဲ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာက ဟိုဘက်လှည့်နေပါတယ် ... ကျွန်တော်မျိုးတက်သွားတော့ ပျောက်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကို ၂ ရက်တစ်ခါ ၂ ရက်တစ်ခါဆိုသလိုပါပဲ မြင်ရပါတယ် ...”

“ဘယ်နေရာမှာ မြင်ရတာလဲ”

“လှေကားပေါ်မှာချည်းပါပဲ ဘုရား ... အဲဒီ လှေကားထစ် ၈ ထစ်၊ ဣထစ်နေရာလောက် ဆီမှာပဲ မြင်ရပါတယ် ...”

“ဘယ်အချိန်လဲ ...”

“နေဝင်ရီတရောလောက်မှာပါဘုရား ... နေ့လည်နေ့ခင်းမှာတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ရွာထဲမှာ သက်ကြီးဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များတော့ သိမှာပဲဆိုပြီး ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယ ဦးနောက်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဆီသွားပြီး ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်ကြည့်ပါတယ်ဘုရား ... ဒီအိမ်ကြီးဆောက်တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ရှိပြီတဲ့။ သစ်စက်သူဌေး တစ်ယောက်က ဆောက်လို့ အိမ်တိုင်တွေ၊ လှေကားတွေ၊ ကြမ်းတွေကို အကောင်းဆုံးသစ်နဲ့ ဆောက်ခဲ့တယ်တဲ့ ... စက်သူဌေးရဲ့ သမီးတစ်ယောက်လည်း လင်မယားရန်ဖြစ်ရာမှာ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သေခဲ့တယ်တဲ့။ ယောက်ျားဟာ ၆ လလောက် အချုပ်ခံရပြီး သူ့မိန်းမဟာ မတော်တဆ လိမ့်ကျတာပါဆိုတဲ့အကြောင်း အတော်ကြီး ထုချေယူရ

တယ်တဲ့။ ဒီနောက် ဒီလူလည်း ဘာမှ မကြာဘူး။ အကျတ်အင်းရွာမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး ကြီးပေးခံရ သတဲ့ဘုရား ... ပြီးတော့ နောက်လေးငါးလလောက် အကြာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးဟာ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဆွမ်းဟင်းယူအဆင်းမှာ တစ်ခါတည်း လိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားတာ အောက် လှေကားတိုင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး သေပါလေရောတဲ့လားလို့ ပြောတာကိုးဘုရား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီအိမ်မှာ ခြောက်တယ်ပြုတယ်ကော ကြားသေးလားလို့ အဘိုးကြီး မေးကြည့်တော့ သူက ဒီလိုတော့ မကြားမိပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကို နောက်ဘယ်သူမှ ငှားမယ့်သူ မရှိတာနဲ့ ပိတ်ထားတာ ၅ နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ အခု ကိုရင်တို့ ပြောင်းလာမှပဲ အိမ်ငှားရတော့တယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘုရား”

“ကိုင်းလေ ... အိမ်ကြီးက တစ္ဆေခြောက်တာ မခြောက်တာ အသာထားပြီး ကိုယ့်မိန်းမ လိမ့်ကျတဲ့အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး”

“မှန်ပါ့ ... အဲဒီ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်တော်မျိုးတက်မယ်လုပ်တော့ လှေကား အပေါ်နားဆီမှာ အဲဒီဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကို မြင်ရပါတယ်ဘုရား။ မျက်နှာကလည်း ခါတိုင်းလို ဟိုဘက်လှည့်နေတာပါပဲ။ ခေါင်းနေရာ ကိုယ်နေရာ ကွဲပေမယ့် ထင်ထင်ရှားရှားတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ မီးခိုးလုံးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း အိမ်ပေါ်တက်သွားပါတယ် ...”

“သေတဲ့လူ မစိန်မှုန်ကကော ဘာမှ မြင်ရတယ် မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူးဘုရား။ သူမြင်တဲ့လက္ခဏာ မရှိပါဘူး ...”

“အင်း ... အိမ်ပေါ်တက်တော့ မောင်မင်း ဒီအရိပ်ကြီးနားကို ဖြတ်သွားသလား”

“မှန်ပါတယ် ... သူ့အနားကို မဟုတ်ပါဘူးဘုရား ... သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခါတည်း ဖြတ်သွားပါတယ်”

“ဒီအရိပ်ကြီး ဖြူဖြူကြီးကို တစ်ခါတရံ ဖြတ်သွားတယ် ... ဟုတ်လား ... ဘာမှ မောင်မင်းကိုယ်နဲ့ မထိဘူးလား”

“မထိပါဘူး ဘုရား။ လေထဲ ဖြတ်သွားသလိုပါပဲ။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်မျိုး ဖြတ် သွားတဲ့အခါ အဲဒီနေရာလေးတစ်ဝိုက်မှာ လေအေးကလေးများတိုက်နေသလို စိမ့်ခနဲအေးသွားတာ သိလိုက်ရတယ်ဘုရား”

“လေအေးအေးတိုက်တဲ့နေရာ ဖြတ်သွားတဲ့အတိုင်း အေးခနဲဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“မှန်လှပါဘုရား ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက စိန်မှုန်ချက်ချင်း တက်မလာတော့ လှေကား ထိပ်ကို သွားကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်မျိုးမိန်းမဟာ လှေကားခုံနားရောက်လာပြီး ပထမထစ်ကို တက်နေပါပြီ။ ဒီအခါ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ဒီကောင်မ အရင်ကလုပ်ခဲ့တာတွေ သတိရပြီး သူ့အပေါ် ကလဲ့စားချေချင်စိတ် ရုတ်တရက် ပေါ်လာပါတယ် ...”

“စကားကို သတိထားပြောနေော် ကျုပ်စောစောက သတိပေးထားတဲ့ဟာတွေ မမေ့နဲ့ ...”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား ... အောက်ရုံးမှာတုန်းက ကျွန်တော်မျိုး ဒီဟာတွေ မထွက်ခဲ့ပါဘူး ... အခုတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဝမ်းထဲမှာ မပြောရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ မနေ့ညတုန်းကလည်း အချုပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံးလိုလို ကျွန်တော်မျိုး အိပ်မက်မက်သလိုလို၊ လူကိုယ်တိုင် နားနားလာကပ်ပြီး ပြောနေသလိုမျိုး ကျွန်တော်မျိုးကို မပြောပြောအောင် တိုက်တွန်း

နေပါတယ်ဘုရား ဒါကြောင့် ...”

“ကဲ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီကောင်မ ငါ့အနားရောက်ရင် တွန်းချလိုက်မယ်ဟဲ့လို့ စိတ်ကူးနေမိပါတယ် ...”

“ဒီအခါမှ အရိပ်ဖြူဖြူကြီးကိုကော မြင်ရသေးလား”

“မြင်ရပါတယ်ဘုရား ... သူဟာ လှေကားအောက်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်နေပါတယ် ... သူ့အမူအရာက စိန်မှုန်တက်လာတာကို စောင့်နေသလိုပါပဲဘုရား”

တရားသူကြီးသည် လက်နှိပ်စက်ကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

“အင်း ... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါနဲ့ စိန်မှုန်ဟာ လှေကားကို တစ်လှမ်းချင်း တက်လာပြီး အရိပ်ကြီးနားလည်းရောက် ရော မလှုပ်မယှက်နေတဲ့ အရိပ်ကြီးဟာ လက်နှစ်ဘက်ရှေ့ထုတ်လိုက်ပြီး စိန်မှုန်ကို တွန်းထုတ်လိုက် တာပဲဘုရား ... စိန်မှုန်ဟာ ပါးစပ်က အောင်မယ်လေးလို့ တစ်ခွန်းပဲ လိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားရင်း အော်လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဒီအခါမှာ မောင်မင်းနဲ့ သေသူမစိန်မှုန်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“လှေကားနှစ်ထစ်ပဲ ဝေးပါတယ်ဘုရား ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း ကြက်သေသေပြီး ရပ်နေရာက ရှေ့ကိုလည်း တစ်ထစ်ဆင်းလိုက်ရော ဖြူဖြူလူရိပ်ကြီးဟာ မြန်းခနဲ ကျွန်တော်မျိုး ဘက်ကို လှည့်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိပါတယ် ... အရိပ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ချွတ်စွပ်ထားသလိုပါပဲဘုရား။ ကိုယ်လုံး ပေါ်မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်ရတဲ့အတိုင်းပါပဲဘုရား ... ကျွန်တော်မျိုးဟာ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩပြီး၊ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ရုပ်လို မတုန်မလှုပ် ရပ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ မသေခင်က နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး တစ်ကိုယ်က တစ္ဆေဖြစ်နေတာ အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူးဘုရား ... အခုပြောရင်းတောင် ကြက်သီးထမိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ စိတ်ထဲက ကြံစည်မိပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးလက်နဲ့ တွန်းချတာ မဟုတ်ရပါဘူးဘုရား။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကိုယ်ခွဲ ဖြူဖြူအကောင်ရိပ်ကြီးက စိန်မှုန်ကို တွန်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား ...”

“ဒီနောက်ကော”

“ဒီနောက် ကျွန်တော်မျိုး လှေကားခြေရင်းရောက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်ကြီးဟာ မရှိတော့ပါဘူးဘုရား”

“ကျွန်တော်မျိုး အခုလောက်အထိ ပြောပြီးမှ လိမ်လည်ပြီး မပြောခုံကြောင်းပါဘုရား ... အခု ကျွန်တော်မျိုး အစီရင်ခံတာ အားလုံးအမှန်တွေချည်းပါဘုရား”

တရားသူကြီးသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားတွေဝေလျက်ရှိပြီးနောက် စီရင်ချက်ချရန် အချိန် ၁၅ ရက်မျှ ခွာ၍ ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေသည်။

* * *

စီရင်ချက်ချမှတ်မည့်နေ့၌ တရားသူကြီးသည် ရှည်လျားသော စီရင်ချက်ကို ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ဖတ်ကြား၍ အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

အတိုချုပ်မှာ တရားခံသည် အောက်ရုံး၌ သေသူအား မိမိမသတ်ကြောင်း၊ လှေကားမှ မတော်တဆ ချော်၍ကျခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ငြင်းကွယ်လျက်ရှိရာ အမှုမှာ ၎င်းဘက်မှ

အတော်အတန် ကောင်းလျက်ရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုသည်များကို မထွက်ဆိုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါက အမှုမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ ထွက်ဆိုချက်ကပင် သေသူအား မည်သည့်အတွက် သတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ ပေါ်လွင်၍လာကြောင်း၊ လူသတ်မှုများတွင် (MOTIVE)ခေါ် သတ်ခြင်း၏ အကြောင်း ရင်း၊ အရင်းခံရည်ရွယ်ချက်သည် အဓိက အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း။

မိမိမျက်နှာနှင့်တူသော တစ္ဆေ (သို့) ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးက သေသူအား လှေကားထစ် ၈ ထစ်လောက်အရောက်တွင် တွန်းချလိုက်ပါသည်ဟူသော တရားခံ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းများနှင့်တကွ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ မိရိုးဖလာ ယုံကြည်ချက်များကို ထောက်ထားလျှင် ယုံကြည်မည်ဆိုပါက ယုံကြည်ရန်ရှိသော်လည်း တရားဥပဒေအရ ဤကဲ့သို့ တစ္ဆေသရဲစသော နာနာဘာဝများကို လုံးဝ ယုံကြည်ရန်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးကို ဥပဒေအရ ကျွန်ုပ်မယုံကြည်နိုင် တရားခံကသာ သေသူအား လှေကားပေါ်မှ တွန်းချလိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ကြောင်း။

အပြစ်ပေးရန်အတွက် စဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာ တရားခံသည် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တမင်ပြုလုပ်သည်ဆိုသော်လည်း တုတ်နှင့်ရိုက်ခြင်း၊ ဓားနှင့်ခုတ်ခြင်း၊ သေနတ်နှင့်ပစ်ခြင်း စသည့် သေစေလောက်အောင် လုံ့လထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ သေလျှင်လည်း သေစေတော့ဟူသော သဘောလောက်သာရှိသဖြင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ရစေရန်သာ လုံ့လထုတ်ခြင်းရှိသဖြင့် သူ၏အပြုအမူမှာ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၂၆ အတွင်းသို့သာ သဘောသက်ဝင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆကို ထောက်ခံသော အချက်တစ်ချက်မှာ ဆေးဆရာကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း။

ဆေးစာအရ ဆရာဝန်ကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ သေသူမစိန်မှုန်သည် အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ကောင်းစွာကျန်းမာခြင်း မရှိသည့်အပြင် နှလုံးရောဂါ ရှိနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ နှလုံးအား နည်းနေသူများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများနှင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတည်း နှလုံးသွေးရပ်၍ ချက်ချင်းသေဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း၊ သေသူ၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့တွင် သမံတလင်းခုံဖြင့် ရိုက်မိသော ဒဏ်ရာဖြစ်၍ ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ထိုဒဏ်ရာတစ်ခုကြောင့်သာ ချက်ချင်းသေရသည်မဟုတ်ဘဲ နဂိုက နှလုံးအားနည်းနေရာတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားသောကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ အခင်းဖြစ်ပွားသောနေရာ၌ ပွဲချင်းပြီး သေရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုသွားကြောင်း။

အထက်ပါအချက်အလက်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် တရားခံသည် အိန္ဒိယ ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၂၆ကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဤရုံးတော်က ယူဆသည်။ အပြစ်ပေးရန်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံသည် အသက်အရွယ် အတော်အတန်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ခေတ်ပညာတတ်လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ယခင်က ပြစ်မှုဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မောင်ဖူးညိုသည် ဇနီးဖြစ်သူ မစိန်မှုန် သေဆုံးရာ၌ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရ ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်အတိုင်း အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည် ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။

* * *

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါအမှု၌ တရားခံသည် အယူခံမဝင်ခဲ့ချေ။ ဟိုက်ကုတ်လွှတ်တော်ကလည်း တရားသူကြီး ဦးအုန်းမောင်၏ စီရင်ချက်ကို အတည်ပြုခဲ့လေသည်။

ကာနယ်ဇင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

* * *

သေရွာပြန်စစ်သား

ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ လူနေအိမ်ခြေ အတော်အတန်ကျသော ရပ်ကွက်တစ်ကွက်တွင် ကမ်းနားဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိရာ ၎င်းအိမ်၌ ဘိုကပြား မစ္စတာ “အင်ဒါဆင်” ဆိုသူ နေထိုင်လေသည်။ ။ အရွယ်ကောင်းစဉ်က အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် ပထမတန်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက် ၅၅ နှစ်ပြည့်ပြီးနောက် အလုပ်မှ ထွက်ရသော အခါ စက်ပစ္စည်းများရောင်းချသော သူဌေးတိုက်တစ်တိုက်တွင် “အကြံပေးနှင့် အရောင်းမန်နေဂျာ” အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ။

အင်ဂျင်နီယာလုပ်စဉ်က သင်္ဘောတည်ခြင်း၊ သင်္ဘောတွင် စက်ပျက်ခြင်း ပြင်ဆင်ခြင်း များတွင် အထူးကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့သည့်အခါ၌လည်း ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတချို့သည် မိမိတို့သင်္ဘောများ၊ မော်တော်ဘုတ်များတွင် စက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ချို့ယွင်းမှု ရှိသည် ထင်သောအခါများ၌ မစ္စတာအင်ဒါဆင်ထံလာရောက်ကာ အကူအညီတောင်းတတ်ကြ၏။ ။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်ကလည်း အတော်အသင့်ပျက်စီးချို့ယွင်းမှုများကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်လျက် အချို့ကိစ္စများတွင်လည်း လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာကလေးများနှင့် အလုပ်သမားများ၏ အကူအညီကို ယူပြီးလျှင် သာမန်အကြံဉာဏ်ပေးရုံမျှနှင့် ပြီးသည့် ကိစ္စကလေးများကိုလည်း အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်လေသည်။ ။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်၍ ဒလသင်္ဘောကျင်း အစရှိသည့် နေရာများသို့ ကိုယ်တိုင်မသွားရောက်နိုင်သောကြောင့် ပိုင်ရှင်များသည် မိမိတို့သင်္ဘောလေးများ၊ မော်တော်ဘုတ်များကို မစ္စတာအင်ဒါဆင်အိမ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာတစ်နေရာသို့ရောက်အောင် မောင်းနှင်ယူလာခဲ့ကြပြီးလျှင် သင့်လျော်သည့် နေရာတစ်နေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် မစ္စတာအင်ဒါဆင်ထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်းတတ်ကြလေသည်။ ။ ယင်းကဲ့သို့ သင်္ဘောကလေးများ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ခန့် ဆိုက်ကပ်ထားသည့်အချိန်၌ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် မိမိနေအိမ်မှ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားရာနေရာသို့ အလွယ်တကူ ဆင်းသွားနိုင်ပြီးလျှင် စက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ချို့ယွင်းမှုများကို “စိမ်ပြေပြေ” ရှာဖွေနိုင်ခဲ့လေသည်။ ။

အသက် ၃၈ နှစ်တွင် မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် သူ၏ အလုပ်ရှင်မုဆိုးမ မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့၍ ယင်းမုဆိုးမဘက်မှ “မျိုးသန့်” ခေါ် “မိုက်ကယ်” ဆိုသူ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ပါခဲ့၏။ ။

မိုက်ကယ်အား ငယ်စဉ်က စိန်ပေါကျောင်းတွင် ထားခဲ့ရာ စာတွေ့ပညာရပ်များထက် လက်တွေ့လုပ်ငန်းများတွင် ဝါသနာပါခဲ့သည့်အတိုင်း ၇ တန်းအောင်သောအခါ မိခင်ကြီးက အင်းစိန်အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ထား၏။ မိုက်ကယ်သည် စက်အတတ်တွင်သာမက

လှေလှော်ခြင်း၊ စက်ဘီးစီးခြင်း၊ ကားမောင်းခြင်းတွင် အထူးကျင်လည်၍ ကျောင်းတွင် ဆုအမျိုးမျိုး ရခဲ့၏။ တတိယနှစ်အပြီး၌ မိုက်ကယ်သည် ဗမာ့လေတပ်မတော်သို့ “တက်တဝန်” အလုပ်သင် အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရာ ထိုနှစ်၌ပင် အင်္ဂလန်ဘုရင်မ လေတပ်မတော်တွင် ပညာသင်ကြားရန် အစိုးရက စေလွှတ်ခြင်းခံရလေသည်။

အင်္ဂလန်၌ အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ် မျိုးသန့်၏မိခင်ကြီးသည် မြန်မာပြည်၌ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရာ မျိုးသန့်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာလိုလှသော်လည်း အလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ်မိ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရေးကြီးသော စာမေးပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုနေရာသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ပြန်သော်လည်း အကျိုးမထူးတော့ပြီဟု မိမိစိတ်ကိုဖြေကာ တောက်လောင်လျက်ရှိသော အပူမီးကို ချုပ်တည်း၍ နေခဲ့ရလေသည်။

မိုက်ကယ်သည် မြန်မာအမျိုးသမီး မိခင်ဘက်မှ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဖခင်ဘက်မှ ရုပ်ရည်နှင့် အထိုဝါသနာကိုလည်းကောင်း ပေါင်းစပ်ကာ ရရှိအပ်သည့် ဥပဓိရုပ်မျိုး ရှိ၏။ အသားဝါဝင်း၍ ဘဲဥပုံကဲ့သို့ မျက်နှာမျိုးရှိပြီးလျှင် အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မ မြင့်သူ ဖြစ်လေသည်။

သင်တန်းတွင် အလွန်ထူးချွန်သူဖြစ်၍ နောက်ဆုံးလက်တွေ့စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရာတွင် တတိယ ရခဲ့၏။ ထို့နောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးလျှင် မင်္ဂလာဒုံ လေတပ်မတော်၌ ခန့်ထားခြင်း ခံရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့ရာ ၁၉၄၉ ခုနှစ် နှစ်ဦးအစလောက်တွင် မိတ္ထီလာ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲသို့ စစ်ကူလွှတ်လိုက်သော လေယာဉ်နှစ်စီးအနက် တစ်စီးပျက်ကျရာတွင် ပါသွားကြောင်း သတင်းရရှိလေသည်။ ထိုလေယာဉ်ပေါ်၌ လေယာဉ်မောင်းသူ “မျိုးသန့်” အပြင် စက်သေနတ်ပစ်သူ၊ မှန်ပြောင်းကြည့်သူနှင့် လမ်းပြတစ်ယောက်ပါ ပါသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကရင်နှင့် ကချင်သူပုန်တို့သည် “ကျောက်တောင်” စခန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက် သောအချိန်နှင့် ပြင်ဦးလွင်မြို့အနီး “အနီးစခန်း” လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် အရာရှိအချို့နှင့် ရဲဘော်အချို့ တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အဖမ်းခံရသော အချိန်ဖြစ်၏။ စစ်တပ်မှ အတည်မပြုသေးသော သတင်းတစ်ရပ်အရ ဗိုလ်မျိုးသန့်သည် ရန်သူလေယာဉ်တစ်စီးကို ပစ်ချပြီးနောက် သူ၏လေယာဉ် ကို ရန်သူအထူထပ်ဆုံး နေရာသို့ အသေခံ၍ ထိုးချလိုက်ကြောင်း အဆိုရှိ၏။ သို့သော် ထိုသတင်း ကို အစိုးရက ရုတ်တရက် အတည်မပြုသေးချေ။

မျိုးသန့်၏ လေယာဉ်သည် မူလစခန်းသို့ ရောက်သင့်သည့်အချိန်ထက် ၄၈ နာရီမျှ ကြာသည့်တိုင်အောင် ပြန်မရောက်သောအခါ နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်နှင့်တကွ အရာရှိ အားလုံးမှာ ပျောက်ဆုံးနေသည့်စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းလိုက်ရတော့သည်။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များကား ၁၉၄၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း အထက် မြန်မာပြည်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

* * *

၁၀ နှစ်တာမျှအချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၅၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလသို့ ရောက်လာ၏။ တစ်နေ့သောညနေစောင်း၌ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စာတစ်စောင်ကို ၃ ခေါက်မျှ ပြန်၍ ဖတ်လျက်ရှိ၏။ ယခင်က ဖတ်ခဲ့ သည်မှာလည်း ၁၀ ကြိမ်ထပ်မနည်းတော့ချေ။ စာကို တစ်ခေါက်ဖတ်လိုက်၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို

မီးညှိ၍သောက်လိုက်၊ ပြာခွက်ထဲသို့ ပွတ်ချေ၍ပစ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များလျက် ရှိ၏။ စာရွက်ကိုငံထားသောလက်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိနေပြီးလျှင် စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လျက် တစ်ခါတရံ ပါးစပ်ကိုတွန့်လိမ်ကာ အံကြိတ်မိ၏။

လက်ရေးမှာ မိုက်ကယ်၏လက်ရေး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က လေယာဉ်ပျက်ကျ သေဆုံးခဲ့သော မိမိ၏ မယားပါသား မိုက်ကယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်နိုင်ဘူး ... ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဒီအကောင် မဟုတ်နိုင်ဘူး ...”

ဟု မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်လျက်ရှိလေသည်။
မယ့်နိုင်သဖြင့် စာရွက်တွင်ရိုက်ထားသော စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြန်၏။
၁၉၅၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်လေသည်။
နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် စာကိုဖတ်ပြန်၏။
“ချစ်သောဖေဖေ”

ဒီစာရတဲ့အခါမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖေဖေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲထင်တယ်။ ဒီဟာအတွက် ကျွန်တော်ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ အချက် ၂ ချက်ကို ဖေဖေ ယုံကြည် စေချင်ပါတယ်။ ပထမအချက်က ဒီစာကိုရေးရတာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။ ဒုတိယအချက်က ကျွန်တော်ဟာ မသေဘဲ ကျန်းမာချမ်းသာစွာရှိတယ် ဆိုတာကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကပင် ဖွင့်ပြောဖို့ရှိလျက်နှင့် မပြောဘဲ နေတာဟာ အင်မတန် လေးနက်တဲ့အကြောင်း ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့မှာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီအလုပ်ဟာ ဖေဖေရဲ့ အကူအညီရမှာသာဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော့မှာ အရေးတကြီးတွေ လိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအခု စက်ပြင်ဖို့ ကမ်းနား မှာ ကျောက်ချထားတဲ့ “ဇင်ယော်”ဆိုတဲ့ သင်္ဘောအလွတ်ပေါ်မှာ ဒီကနေ့ည ၇ နာရီကို ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ် ... အဲဒီလို တွေ့ဖို့စီစဉ်တာဟာ ဖေဖေရော ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကျိုးပါပဲ။

ပြီးတော့လည်း ... ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်တာက ဒီစာရတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောစေချင်ဘူး။ အဲဒါလည်း နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါပဲ။

မေမေရဲ့ သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြည်ညိုသော လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ပန်းခွေတင်လိုက် ပါသည်။

မိုက်ကယ် (ခေါ်) မျိုးသန့်

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ထိုနေ့ညနေခင်း ကော်ဖီကိုပင် မသောက်နိုင်ဘဲ သေပြီးသူထံမှ လာသောစာကို အခေါက်ပေါင်းများစွာဖတ်ကာ မိမိ၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ မိုက်ကယ်၏ မိခင်နှင့် လက်ထပ်စဉ်က ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေ ၂၀၀၀၀ မိုက်ကယ်အတွက် သီးသန့်အပ်နှံထားရန် သဘောတူခဲ့သည့်အတိုင်း မိုက်ကယ် ၂၁ နှစ်ပြည့်သောအခါ ထုတ်ယူရန် သဘောတူ အပ်နှံထားခဲ့၏။

အကယ်၍ ယခုစာသည် လူပြောင်သူပြောင်များထံမှ စာလိမ်မဟုတ်ဘဲ မိုက်ကယ်ထံမှ

စာဖြစ်က သူ၏ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်း၍ သွားစေတော့မည်။ မိုက်ကယ်ထံမှမဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ စာဖြစ်လျှင်လည်း ထိုသူသည် မည်သည့်အကျိုးကိုလို၍ ရေးခြင်း ဖြစ်လေသနည်း။ စစ်ဘက်အာဏာပိုင်များ ထုတ်ပြန်သည့်အတိုင်း မိုက်ကယ်မောင်းသည့် လေယာဉ် ပျက်ကျရာတွင် “မိုက်ကယ်” ပါသွားသည်ဆိုရာ၌ လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းပင် မှန်သော်လည်း မိုက်ကယ်သည် တစ်နေရာရာတွင် ထူးဆန်းစွာ အသက်ရှင်၍ နေပေလိမ့်မည်။ စာအရေးအသား မှာလည်း မြန်မာစာတွင် များစွာမကျွမ်းကျင်သော မိုက်ကယ်၏ ဘုံဆန်ဆန်အရေးအသားများကို သတိပြုမိ၏။ လက်ရေးကိုလည်း ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။

ပျက်ကျခဲ့စဉ်က မိုက်ကယ်၏ လေယာဉ်သည် တောတောင်ထူထပ်သော ရန်သူနယ်ပယ်အတွင်း ပျက်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာမှလည်း “မိုက်ကယ် သေပြီဟု ယူဆရကြောင်း” ထုတ်ပြန်ကြေငြာခဲ့ရာ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ထိုကြေငြာချက်ကို အထောက်အထားပြုကာ မိုက်ကယ်မရှိလျှင် သူပြန်၍ရထိုက်သော ငွေ ၂၀၀၀၀ ကို ဘဏ်တိုက်မှ ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် ထုတ်ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ထိုငွေ ၂၀၀၀၀ ကို “မ” တည်ပြီးလျှင် စက်ကိရိယာများ ထားရန် ဂိုထောင်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။

ဤမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ ဂိုထောင်ဆောက်ခြင်းမှာ စွန့်စားရမည့် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။

မကြာမီ ဂိုထောင်ကို မီးလောင်၍ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ဂျာမန် မီးအာမခံ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လျော်ကြေးငွေ ၄၀၀၀၀၀ ထုတ်ယူရရှိခဲ့လေသည်။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်ကား ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသလောက် ဉာဏ်သွားရုံမျှမက ကုသိုလ်ကံ လည်း လိုက်သဖြင့် သူ၏ လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည်များမှာ မထစ်မငေါ့ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ရှိခဲ့လေသည်။

“ဒီကောင်လေးသာ အသက်ရှင်နေရှင်တော့ ငါ့အကြံတွေ ... အင်း ...”

အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်သို့ ရောက်လုနီးလေပြီ။ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ရှေ့သို့ဆက်လက် မစဉ်းစားဝံ့တော့ဘဲ စာပါသော စာအိတ်ကို ကွတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ဖျစ်ညှစ်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင် “ဇင်ယော်” ဆိုက်ထားသော ရေဆိပ်ရှိရာ ကမ်းနားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

* * *

၇ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်မျှ လိုသေးသဖြင့် မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင် အောက်မှ အရိပ်အခြေကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဘက်မှ မှောင်ရိပ်များ သန်းစပြုလာပြီဖြစ်ရာ အချိန်မှာလည်း ၇ နာရီရှိနေပြီဖြစ်၍ မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ဇင်ယော် ဆိုက်ကပ်ထားရာ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောမှာ တစ်ထပ်သင်္ဘောကလေးဖြစ်၍ နံဘေးမှ “တာရပတ်” များကို ချထားရာ အချို့နေရာ၌ စုတ်ပြတ် လျက်ရှိသော ရွက်ဖျင်များသည် မြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသောလေတွင် တဖျတ်ဖျတ် အသံ မြည်လျက်ရှိ၏။ အထက်ဘက် မနီးမဝေးတွင် ၂စင်း၊ ၃စင်း ဆိုက်ထား၍ အောက်ဘက်နေရာမှ မော်တော်ဘုတ်ကလေးတစ်စင်း ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထိုအချိန်တွင် အထူးသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့တက်ရန် ဆိပ်ကမ်းမှထိုးထားသော ကုန်းဘောင် ပျဉ်ချပ်များပေါ်၌ ရွံ့များပေကျနေသည့် ခြေရာကြီးများကို မြင်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖျန်၍သွား သေး၏။ ခြေရာများမှာ အတော်ပင်ကြီးသော နောက်ပိတ်ဖိနပ် ခွာရာများဖြစ်သဖြင့် မကြာမီကမှ နင်းသွားသော ခြေရာများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သင်္ဘောပေါ်၌ကား တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ ထိုသူသည် မိမိအား စောင့်ဆိုင်း လျက်ရှိ၏။ ထိုသူသည် “မိုက်ကယ်” အစစ်ပင်ဖြစ်သလော၊ အခြားရန်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ် သလော၊ “မိုက်ကယ်” အသက်ရှင်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ အကယ်ပင် မှန်သလော၊ မစ္စတာအင်ဒါဆင် သည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စီးကရက်ကို မီးညှို့လိုက်၏။

သူ၏လည်ချောင်းတွင် အေးစက်သော အရာတစ်ခုဖြင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ကျောရိုးတလျှောက် စိမ့်၍သွား၏။ နောက်သို့ ပြန်၍ဆုတ်ရန်ပင် ခြေလှမ်းကို ပြင်မိ၏။ သို့သော် မဆုတ်တော့ပြီ။ အမှန်ကို ဒိဋ္ဌမသိရချေ။ သို့နှင့် ကုန်းဘောင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော စိုစွတ်သော အုန်းဆံများကို နင်းကာ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် လက်ရန်းကို လမ်း၍ဆွဲလိုက်၏။ သင်္ဘောပေါ်၌ကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ သင်္ဘောစောင့်ကုလားပင် မရှိတော့ချေ။ ကုန်းပတ်ပေါ်၌လည်း အလားတူရွံ့များ ပေကျနေသည့် ဖိနပ်ရာကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။ ခြေရာများသည် သင်္ဘောဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် အသံမကြားအောင် ကိုယ်ကိုဖော့၍နင်းကာ သင်္ဘောဦးဆီသို့ လျှောက်၍လာခဲ့ လေသည်။ ဦးပိုင်းရှိ သင်္ဘောပိုင်းတံခါးမှာ အနီရောင်ခန်းဆီးတစ်ခု ချထား၍ အခန်းအတွင်းမှ မီးရောင်ကလေးတစ်ခု ထိုးထွက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေချေပြီ။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ခန်းဆီးနှင့် ၃ ကိုက်ခန့်အကွာတွင်ရပ်ကာ နှလုံးခုန်သံသည် တစ်ကိုယ်လုံးသွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

“ဝင်ခဲ့လေ”

အခန်းတွင်းမှ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့် ချိုသာစွာ ခေါ်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရ၏။ သို့နှင့် မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် အခန်းဝမှ အနီရောင်ခန်းဆီးကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဆေးဖြူကို အပြာနုရောင်ပါသည်ဆိုရုံမျှ သုတ်ထားသော အခန်းမျက်နှာကျက်မှ ဖယောင်းတိုင် ၄၀ အားခန့်ရှိသော ဓာတ်မီးလုံးတစ်လုံးသည် တစ်ခန်းလုံးကို ထိန်လင်းစေလျက် ရှိ၏။ စားပွဲတစ်လုံး၏ နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေလျက် ထိုသူ သည် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရ သော်လည်း အမွှေးအမျှင်ထူထပ်သော လက်ကြီး ၂ ဘက်သည် သတင်းစာကို တစ်ဘက်တစ်ချက် မှ ကိုင်ထားလျက် စားပွဲအောက်ပိုင်း၌လည်း ရွံ့များ ပေကျနေသည့် ဖိနပ်တစ်စုံ ထိုးထွက်လျက် ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် “သာမို” ဓာတ်ပူတစ်ပူ၊ ကော်ဖီပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားတစ်စုံနှင့် သကြားထည့်သည့် ကြော့ခွက်တစ်ခွက်ရှိ၏။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် မိမိရှေ့မှ ရှုမြင်ကွင်းကို ကြောက်လန့်စွာ ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရှိစဉ် သတင်းစာသည် နံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားပြီးနောက် ကျယ်ဝန်းရှုံ့တွလျက်ရှိသော နဖူး၊ မဲနက်သောမျက်လုံး၊ အတန်ငယ်ကောက်သော နှာခေါင်း၊ ပိရီသော ပါးစပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“မိုက်ကယ်”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် လန့်၍အော်လိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများမှာ ထုံ၍သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နှလုံးမှ ကျဆင်းနေသော သွေးသည် ရုတ်တရက် ရပ်၍သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်လိုက်မိ၏။ မိုက်ကယ်၏နဖူး၊ မိုက်ကယ်၏မျက်လုံး၊ မိုက်ကယ်၏နှာခေါင်း၊ မိုက်ကယ်၏ ပါးစပ်ပေတည်း။ မိုက်ကယ်သည် သင်္ချိုင်းမှပင် ထ၍လာလေသလော။

မိုက်ကယ်။ ။ “အင်း ... ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတွေ့ကြရပြန်ပြီလေ။ ဒီကနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျတာ ၄၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ရက်ဆိုတော့ ၁၀ နှစ်တိတိရှိပြီ။ ထိုင်ပါဦး။ ကော်ဖီအသင့်ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

မိုက်ကယ်သည် သတင်းစာကို နံဘေးသို့ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသော ခြေထောက်ကိုလည်း ရုတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်မျက်နှာမှာ အတော်ပင် ရင့်ရော်သွားပြီဟု မစ္စတာအင်ဒါဆင်က မှတ်ချက်ချမိ၏။ ၁၀ နှစ်ဟူသော အချိန်မှာ မနည်းလှပေ။ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာမှာ စစ်ထဲသို့ ဝင်ခါစကဲ့သို့ နုနယ်ပျိုမျစ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့၏။ တစ်မျိုး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူ၏ စကားများမှာ ချိုသာဖိတ်ခေါ်ဟန် ရှိပြီးလျှင် သူ၏ မျက်နှာမှ နုနယ်သောအပြုံးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော်လည်း ထိုအပြုံး၏နောက်ဝယ် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းသဘော အရိပ်အယောင်များကို မြင်ရ၏။ မိုက်ကယ်ကား ယခင်က ကျောင်းထွက်စ နုနယ်သေးကွေးသော ကလေး“မျိုးသန့်” မဟုတ်တော့ဘဲ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ဆယ်နှစ်မျှသောအချိန်က ပြောင်းလဲပေးလိုက်လေပြီ။ ကျယ်ဝန်းသောနဖူး၊ မည်းနက်သောမျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသော မေးရိုးများသည် စိတ်ဓာတ်၏ ကြံ့ခိုင်ခြင်း၊ ယတိပြတ်ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊ နောက်ဆံမတင်းခြင်းတို့၏ အရိပ်နိမိတ်များကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ပူးထဲမှ ကော်ဖီကို ပန်းကန်လုံးများထဲသို့ လောင်းထည့်လျက်ရှိ၏။ မြစ်ဘက်မှ လေအေးတစ်ချက် သုတ်လိုက်ရာ အအေးဓာတ်သည် နဂိုက ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော မစ္စတာအင်ဒါဆင်၏ ကျောရိုးထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွား၏။

“ထိုင်ပါဖေဖေ။ သောက်ပါလေ။ ဖေဖေမအေးဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အေးလိုက်တာ။ တပေါင်းလထဲကျမှ အေးနေပြန်ပါပြီ”

“တပေါင်းလဆိုတာ နေ့ခင်းပူသလောက် ညချမ်းမှာ အေးတာပေါ့ဗျ”

ဗိုလ်မျိုးသန့် ပြောပုံဆိုပုံ၊ မိမိအားဆက်ဆံပုံ၊ သူ၏ ခန့်ညားသောအသွင်အပြင်၊ တည်ကြည်ရဲရင့်သော မျက်နှာထားတို့မှာ ပထွေးဖြစ်သူ မစ္စတာအင်ဒါဆင်အား တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား၍ သွားစေ၏။ မျိုးသန့်ရှေ့တွင် မစ္စတာအင်ဒါဆင်မှာ မိမိစိတ်ကို မိမိမလုံသကဲ့သို့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ အသံမှာလည်း ကွဲအက်စူးရှ၍ နေလေ၏။

(ကွဲအက်သောအသံကြီးဖြင့်)

“ဘယ့်နယ့်လဲ မိုက်ကယ် ... ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ ဖေဖေတို့ဖြင့် မင်းသေပြီဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ၃၊ ၄ရက် ထမင်းမစားနိုင်ဘူး ...”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ရှေ့သို့ စကားမဆက်မီ ကော်ဖီကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်စစ်ကာ

တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်လျက်ရှိလေ၏။

“အော် ... ခင်ဗျား ထမင်းမစားနိုင်ဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မိုက်ကယ် ... မင်းမေမေသာရှိရင် တစ်ခါတည်း လူးလို့မို့နေမှာ ...”

“မေမေဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ... နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်သေတာ ကြားရုံနဲ့ ထမင်းမစားနိုင်ဘူးဆိုတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ ... ဟီ ... ဟီ”

မိုက်ကယ်၏ အမူအရာမှာ မခန့်လေးစား နိုင်လှလျက် မျက်နှာထားမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ခက်ထန်လာလေသည်။

ဆင်။ ။ “မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ... မိုက်ကယ်။ ဒယ်ဒီနားမလည်ပါဘူးကွယ်” ကယ်။ ။ “အော် ... ခင်ဗျား နားမလည်ဘဲကိုး”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်ကား ယခင်ကထက် မျက်နှာပျက်လျက်ရှိ၏။ ကျန်သော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်တည်း ကျိုက်ချလိုက်ပြီးလျှင် ခြောက်သွေ့သောနှုတ်ခမ်းများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လျက်ရှိလေသည်။ မိုက်ကယ်က ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် ...

“အော် ... အင်း ... ခင်ဗျား နားမလည်ဘဲကိုး။ အသက်ကြီးလာတော့ သတိမေ့တာပေါ့ လေ ... ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်ပြောရတာပေါ့ ... ကျုပ်သေအောင် ခင်ဗျား ကြံလိုက်တဲ့အကြံက အတော်ပိုရိတဲ့အကြံပဲ။ ရာခိုင်နှုန်း ၁၀၀ စိတ်ချရတယ် ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ...”

“ဘာ ... ဘာ ...”

“နေပါဦးလေ ... ဆုံးအောင်ပြောပါရစေဦး။ ကျုပ်လေယာဉ်ထွက်ခါနီးမှာ ခင်ဗျားက ကော်ဖီတစ်ဖူး ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား ... ဒီလို သာမိုဗူးအသစ်နဲ့ထည့်လို့ ... လက်စသတ်တော့ ... ကော်ဖီကို ခင်ဗျား အဆိပ်ခပ်လိုက်တာကိုး”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ကျားရှေ့သို့ ရောက်နေသော ယုန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မိုက်ကယ် ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ သူပြောမည့် စကားများသည်လည်း နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် တစ်ဆိုနေပြီးမှ အထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ ထွက်လာလေသည်။

“အဆိပ် ... ဟုတ်စ ... မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ မင်းအပေါ် ဒယ်ဒီက ဒီလို လုပ်ရက်ပျံ့မလားကွယ် ...”

“တော်ဗျာ ... ကျုပ်ကို သားလို့မခေါ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် ဒယ်ဒီမခေါ်ဘူး ... ကျုပ်အမေက မိုက်လို့ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်တာ ... အမေကို ယူရုံမကဘူး။ သားကိုလည်း ခင်ဗျားဟာ သေကြောင်းကြံတဲ့လူ၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမှိုက်ရှုပ်နေတာပဲ”

မိုက်ကယ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ အေးဆေးစွာ ဖွာလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သားကို ယွီက သေကြောင်းကြံရမှာလဲကွယ် ...”

“ဒီအချက် အခုပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်လေယာဉ်မောင်းနေတုန်း ကျုပ်အဆိပ်တက်ပြီး မချိမဆံ့ လေယာဉ်ကို ထိန်းမနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး မုချ ပျက်ကျမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အလောင်းကိုတွေ့တောင် လူရုပ်နဲ့ တူမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို အဆိပ်ခပ်တဲ့ ကိစ္စဟာလည်း ဒီနေရာမှာ အစပျောက်သွားပြီးသားပဲ ... အင်မတန် ပိုရိသေသပ်တဲ့ အကြံဗျာ ... ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်။ နို့ပေမယ့် အခုဖြစ်ပုံက ကျုပ်သေတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ စက်သေနတ် ပစ်တဲ့လူရော၊ မှန်ပြောင်းကြည့်တဲ့လူရော၊ လမ်းပြရော၊ အဆိပ်တက်ပြီး မချိမဆံ့ သေကြရရှာတယ်။ ၃ လောင်းပြိုင်သတ်တဲ့ လူသတ်မှုပေါ့။

ကျုပ်မသောက်ခင် ကော်ဖီဖူးကို သူတို့လက်ကမ်းလိုက်တော့ သူတို့လည်း ဆာဆာနဲ့ တစ်ယောက်စီ အားလုံးသောက်ကြတာပေါ့။ သောက်ပြီး ၅ မိနစ်အတွင်းမှာ ၃ ယောက်စလုံး အားလုံးသေတာပဲ။ ခင်ဗျား ပထမ ကြံရွယ်သလို ကျုပ်ပါသေသွားရင်လည်း အကောင်းသား။ ဒီဇာတ်ဟာ ဒီမှာပဲ မြုပ်သွားမယ်။^၁ လူ ၃ ယောက်သေသွားတော့ ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လေယာဉ်ပျံကို မနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ရန်သူနယ်ထဲ ထိုးဆင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တော့ ပျက်ကျတဲ့အထဲ ပါမသွားဘူး။ လေထီးနဲ့ဆင်းလို့ လွတ်ခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်ကျတဲ့ နေရာဟာ ရန်သူနယ်မြေထဲမှာဖြစ်တော့ ဘာထူးသေးသလဲ။ ကျုပ်လည်း အဖမ်းခံရတော့တာပေါ့။”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်လျက်ရှိရာ မိုက်ကယ်က သူကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းခံစားနေရသကဲ့သို့ ဆက်လက် ပြောပြန်လေသည်။

“ကျုပ်က ဗိုလ်ကပြားလည်းဖြစ်တယ်။ ကရင်စကားလည်း ကျောင်းနေတုန်းကတည်းက နည်းနည်းပါးပါး တတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို မသတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို အသုံးချမယ် ဆိုပြီး ချမ်းသာပေးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့နဲ့အတူတူ တိုက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် စိတ်မပါဘူး။ မြန်မာအချင်းချင်းကို ပြန်မတိုက်ချင်ဘူး။ တရုတ်ဖြူသာ ကျုပ်က တိုက်ချင်တာ။ လက်နက်ချပြီးတဲ့နောက် စစ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး တရုတ်ဖြူကို တိုက်မှာပဲ။ တိုက်သမှ ရှေ့တန်းကနေ တိုက်မယ်။ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန် ဇာတ်သိမ်းတာပဲ။ နို့ပေမယ့် မသေခင် နိုင်ငံရဲ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ချင်သေးတယ်။ မြန်မာဆိုတာ ဘာလဲဆိုပြီး မြန်မာ့သတ္တိကို ပြခဲ့ချင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် လက်နက်မချခင် နောက်ဆုံး ခင်ဗျားနဲ့ လာပြီး စာရင်းရှင်းတာပဲ။”

မြစ်ဘက်မှ လေအေးကလေးသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သုတ်လာလေရာ စကားပြော နေသူနှစ်ယောက်ဆီသို့ ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာကို ကျော်၍ ရောက်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်လျက် တစ်ခါတရံ ရွက်ဖျင်တဲများကို တဖျတ်ဖျတ် တိုက်ခတ်သည့် လေသံနှင့် သင်္ဘော ဧရာကို ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းသံများသာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

မိုက်ကယ်သည် စကားလက်စ မသတ်သေးဘဲ ဆက်လက်၍ ...

“စာရင်းရှင်းဖို့ အချက် ဒီလိုရှိတယ် ... နံပါတ် ၁ က ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို ပေးလိုက်တဲ့ ကော်ဖီထဲမှာ အဆိပ်ခပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံတယ်။ နံပါတ် ၂ က ဒီကော်ဖီကို သောက်လို့ လူ ၃ ယောက် သေရတယ်။ လူ ၃ ယောက်ဆိုတာက သာမန် လူသုံးယောက် မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ရှားပါးတဲ့ မြန်မာ့သားကောင်းရတနာတွေဖြစ်တယ်။ နံပါတ် ၃ က ကျုပ်အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ ထုတ်ယူဖို့ မာမီအပ်ထားခဲ့တဲ့ ငွေ ၂၀၀၀၀ ကို ကျုပ်သေပြီဆိုပြီး ခင်ဗျားထုတ်ယူတယ်။”

“ငါ့သား သေပြီထင်လို့ ဒယ်ဒီထုတ်ယူတာပါကွယ်။ ဒီဟာ ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ ဒယ်ဒီမဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီဆိုတဲ့စကား မသုံးနဲ့။”

“မသုံးတော့ပါဘူးကွယ်။”

“ငွေကိုလိမ်ပြီးထုတ်ယူတယ်။ အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်။ ဒီဟာနဲ့ ပြီးရောလား။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီငွေနဲ့ ဂိုထောင်ဆောက်ပြီး အဆမတန်အဖိုးနဲ့ မီးအာမခံထားပြီး အာမခံ လျော်ကြေးရအောင် မီးရှို့ပြန်တယ်။ ငွေကို အပွားခတ်တာပေါ့။”

“မဟုတ်ရပါဘူး မိုက်ကယ်။”

“တိတ်ဗျာ ... တိတ် ... စကားမများနဲ့။ အဲဒီအဖြစ်က နံပါတ် ၄ ပဲ။ ဒီပြင် အသေးအမွှားတွေတော့ ထားပါတော့”

“ချမ်းသာပေးပါသားရယ်။ ဒယ်ဒီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း လိုချင်တာ ယူပါကွယ်”

“လာပြန်ပြီလား ဒယ်ဒီ”

“ငါ့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း မင်းဖို့ပါပဲကွယ်”

“ဟာ ဒီလိုနဲ့ ဘာရမလဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပစ္စည်း ကျုပ်က ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

မိုက်ကယ်သည် စာအိတ်ရည်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ထည့်ထားသော စာတစ်ရွက်ကို မစ္စတာအင်ဒါဆင်အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ အေးအေးဆေးဆေး ဖွာလျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် ...

“ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်။ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံတာထက် ကျုပ်မိတ်ဆွေ ၃ ယောက်ကို သတ်တာက အပြစ်လေးတယ်။ ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ သူတို့ အခုသေသွားပြီ။ သေတဲ့လူကိုတော့ ပြန်ရှင်အောင် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူတို့မှာ အိမ်က သားမယားတွေ ကျန်ရစ်တယ်။ အသက် ၄၀၀၀၀ ရှိသလိုပဲ။ မုဆိုးမကလေးတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်ကြရတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သားတွဲလောင်း သမီးတွဲလောင်းနဲ့ သူတို့ကို လျော်ကြေးပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရေးရမယ့် သေတမ်းစာကို ကျုပ် အဆင်သင့် ရေးလာတယ်။ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့ငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြောစမ်း။ လိမ်မယ်တော့ မပြောနဲ့နော် ... ကျုပ်စုံစမ်းပြီးပြီ”

“ခြောက်သောင်းရှိပါတယ် မိုက်ကယ်”

“အင်း ... ဒါဖြင့် တစ်ယောက် ၂၀၀၀၀ စီ ယူကြရုံပေါ့။ အဲဒီ မုဆိုးမကလေး ၃ယောက်ကို အညီအမျှ ခွဲဝေပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ သေတမ်းစာပဲ။ သူတို့ရဲ့နာမည်၊ နေရပ်၊ လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ရေးထားတာပါတယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း ဒါဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပေတော့ ရော့ ဖောင်တိန်”

မိုက်ကယ်က ဖောင်တိန်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်တာ မစ္စတာအင်ဒါဆင်လည်း တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုး၍ ချလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ်သည် စာရွက်ကို အသေအချာ ခေါက်ပြီးလျှင် အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဒီစာချုပ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို စိတ်ချပါ ... နက်ဖြန်ရုံးချိန်အရောက် ခင်ဗျားဝတ်လုံ မစ္စတာ ရောဘတ်ဆီကို ကျုပ် ပို့လိုက်ပါမယ်...”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ငါ ပြန်ပါရစေတော့ကွယ် ... မင်းကိစ္စလည်း ပြီးပါပြီ ...”

“ဟာ ဘယ်ပြီးဦးမလဲ ... အခုဟာက သေတဲ့လူ ၃ယောက်အတွက် လျော်ကြေးပေးတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျုပ်ကို သေကြောင်းကြံတဲ့ အမှုအတွက် ကျန်သေးတယ် ...”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်လို့ရတဲ့ အမှုမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ... ဒီအမှုအတွက် ခင်ဗျားဟာ သေစား သေရမယ်”

“သေစားသေရမယ် ဟုတ်စ ... သေစားသေရမယ် ... သေစားသေရမယ် ... မဟုတ်တာ

ကွယ်၊ ဒီလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ မိုက်ကယ်ရယ် ... မင်းမလုပ်ပါဘူး ... မင်းတကယ်မလုပ်ပါဘူး ငါသိပါတယ် ... ပြောစမ်းပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မိုက်ကယ် ...”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်သည် နေရာမှ ကယ်မင်းကယိုင် ထလိုက်၏။ ထို့နောက် စားပွဲအစွန်းများ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ မိုက်ကယ်အား သနားစဖွယ် တောင်းပန်လျက်ရှိလေသည်။

“ပြောသာပြောတာပါ တကယ်ဆိုတော့ အဖေ့အပေါ်မှာ မင်းမလုပ်ရက်ဘူးမဟုတ်လား မိုက်ကယ် ... ကိုင်း ... မလုပ်ဘူးလို့ ပြောစမ်းပါ သားရယ်..”

“ဟီ-ဟီ-ဟီ”

မိုက်ကယ်သည် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ၏မျက်လုံးမှာ ကော်ဖီထည့်သော ဓာတ်ပူးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခက်ထန်သောအသံဖြင့်

“သေစားသေရမယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်မသတ်ပါဘူး”

“အေးကွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ”

(ဓာတ်ပူးကို မေးငေါ့ပြုလျက်) “ကျုပ်လက်နဲ့တော့ မသတ်ပါဘူး။ ဟောဒီ ဓာတ်ပူးက သတ်လိမ့်မယ်။ ကော်ဖီထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး ကျုပ်ကို သေအောင်ကြံတဲ့လူဟာ သူကြံသလို ကော်ဖီနဲ့ပဲ သေရမယ်။ မြန်မာစကားမှာ တူသောအကျိုးပေးရမယ်ဆို မဟုတ်လား”

“အိုးမိုင်ဂေါ့ ကော်ဖီကို မင်း အဆိပ်ခတ်လိုက်ပြီဟုတ်လား မိုက်ကယ် လုပ်ရက်လေဗျာ အလိုလေး ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ...”

အင်ဒါဆင်သည် မိမိလည်ပင်းကို မိမိဖျစ်ညှစ်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၍ လာတော့၏။

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

(မိုက်ကယ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက်) “အခု ၇နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီ။ နောက်ထပ် ခင်ဗျား ၅ မိနစ်ပဲနေဖို့ အချိန်ရှိတော့တယ် ...”

“မိုင်ဂေါ့ အဆိပ် အဆိပ် ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝမ်းထဲက ပူလိုက်တာ ... ပူလိုက်တာ”

အင်ဒါဆင်သည် လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပွတ်သပ်ကာ လေအေးကိုရှုရှုရန် စားပွဲဆီမှ အခန်းဝသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား သူသည် ကိုယ်ကိုမျှ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူထိုင်သော ကုလားထိုင်ကို ဝင်တိုက်ပြီးနောက် အခန်းတံခါး၏ လက်ယာဘက်ကို ပုခုံးစွန်းဖြင့် တိုက်မိပြီးနောက် အခန်းဝတွင် ခူးထောက်လဲကျသွားလေ၏။

မိုက်ကယ်ကား အပြုံးမပျက်ဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြန်လေသည်။

“သွား ... သွား ... အချိန် ၄ မိနစ်ရှိသေးတယ်။ ၄ မိနစ်အတွင် ဆရာဝန်ဆီ ရောက်နိုင်ရင် ...”

“မိုက်ကယ် ... မိုက်ကယ် ... ၄ မိနစ် ... ၄ မိနစ်”

မစ္စတာအင်ဒါဆင်ကား ကြည့်ရင်းပင် ၁၀ နှစ်ခန့် အို၍သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူသည် ခူးထောက်ကျသွားရာမှ အားယူ၍ထကာ ကုန်ဘောင်ထိုးထားသော နေရာဆီသို့ ကယ်မင်းကယိုင် ပြေးသွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ သူသည် ကုန်းဘောင်ပေါ်သို့ဆင်းရန် လက်ရမ်းကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်လေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍နေပြီဖြစ်၍ လက်ရမ်းကို မကိုင်ဘဲ ရွက်ဖျင်စတစ်စကို ကိုင်မိပြီးလျှင် အားလွန်ကာ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့၏။ ထိုနေရာ၌ ရေမှာ ၄ ပေခွဲခန့်သာ နက်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို အဆိပ်သင့်လှပြီဟု

ထင်ကာ အားလျော့ထားသူတစ်ယောက်အတွက်ကား နက်ရှိုင်းလှ၏။

မစ္စတာအင်ဒါဆင်ကား ပြန်၍ပေါ်မလာတော့ချေ။ သင်္ဘောအောက်သို့ ဝင်သွားချေပြီ။ မိုက်ကယ်သည် ရေထဲသို့ လူတစ်ယောက် ကျသွားသောအသံကို တစ်ချက်မျှ နားစွင့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အင်း ... အထင်သားပဲ။ ဒါပဲကောင်းတယ်။ မကောင်းတာကြံတဲ့လူဟာ မကောင်းတာနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရမှာပဲ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဓာတ်ဗူးအတွင်းမှ ကော်ဖီကို နောက်ထပ် တစ်ခွက်ထည့်၍ သောက်ပြန်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော ကော်ဖီထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မပါချေ။ စိတ်ဓာတ် ခြောက်ခြားမှုကား ကြီးမားလှပေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့၌ မိုက်ကယ်သည် “ဒေးဗစ်”ဟူသော အမည်ဖြင့် အစိုးရထံ လက်နက်ချလိုက်လေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်

* * *

မမြင်ရသောစုတ်ချက်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ ၆ နှစ်ခန့်က အစိုးရစုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေဇင်၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် အနောက်ပိုင်း မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ စုံထောက်များဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် “လင်တိုင်း”ဟိုတယ်၌ နံနက်စာစားလျက် ရှိကြ၏။

ကိုမျိုးသန့်မှာ အမှုများစုံစမ်းရာတွင် ရှေ့နောက်နှိုင်းချိန်ခြင်း၊ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သော သဘာဝကို လေ့လာခြင်း၊ ကာယကံရှင်တို့၏ ရာဇဝင်ကို ရှာဖွေခြင်းစသည့် ဥာဏ်ကစားရသော ဦးနှောက်ဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်လျက် ကိုငွေဇင်မှာမူ လက်ထိလက်ရောက် ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ယှဉ်ပြိုင် ပစ်ခတ်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာထုံသူဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ... တရားခံအား အနုနည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုမီ အမှုမှန်မမှန်ကို တွေးတောကြံဆရသည့်အလုပ်က ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်နေသဖြင့် ကိုငွေဇင်မှာ မှုခင်းတိုင်းလိုလို၌ပင် ကိုမျိုးသန့်၏ ဦးနှောက်အကူအညီကို ယူခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမျိုးသန့်မှာ ဆရာဖြစ်၍ ကိုငွေဇင်က တပည့်အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် “လင်တိုင်း” ဟိုတယ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပြီးနောက် ကျုံးကြီးလမ်းအတိုင်း အနောက်

ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာ ရွှေတောင်တန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းထဲမှ သူငယ်နှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ပန်းချီဆရာ ဦးကျော့ဖေအိမ်၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အလောင်းကို ရုတ်တရက်တွေ့ရသဖြင့် တိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်မှ အော်ဟစ် ပြေးဆင်းလာရာ အောက် ဆုံးထပ်သို့ရောက်လျှင် အရပ်ထဲမှ လူများဝိုင်းအုံလာကြကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ကြည့်ကြ သောအခါ ပန်းချီဆရာ ဦးကျော့ဖေမှာ လည်ပင်းပြတ်လုခမန်း ဒဏ်ရာကြီးနှင့် သူ၏အခန်းထဲတွင် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အရပ်သားများမှ မည်သူမျှ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့သေးဘဲ ရှိကြသည်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိများထံ အပြေးအလွှား လာရောက်တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။

သို့နှင့် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် ပန်းချီဆရာ ကိုကျော့ဖေ နေသောအိမ်သို့ သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကျော့ဖေနေသော တိုက်ခန်းမှာ သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံး အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်၍ ကိုကျော့ဖေမှာ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သူဖြစ်ပြီးလျှင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံတွင် ထမင်းလခပေးစားသူဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အလယ်ထပ်တွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ ကိုကျော့ဖေမှာ ကိစ္စရှိမှာသာ အပြင်သို့ထွက်၍ အလွန်အိမ်မြဲသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကားများမှာ ဖိုင်းအတ်ခေါ် ပန်းချီပညာရပ်တွင် ပြောင်မြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြပွဲပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုတံဆိပ်အမျိုးမျိုး ရရှိခဲ့ကြောင်းဖြင့် သိရလေသည်။

အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ အလောင်းကြီး ခြေရာလက်ရာ မပျက် စေဘဲ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကိုကျော့ဖေ၏အလောင်းမှာ လည်ပင်းကို လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲဘက် သို့ ခပ်စွေစွေ ခုတ်၍ထားသော ဓားချက်ကြောင့် ပြတ်လုတ်ကာမျှ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်နှာအပေါ်သို့ လန်ကာ လက်ဝဲဘက်နံဘေးဖြင့် ခပ်စောင်းစောင်းလဲကျလျက် ရှိရာ လည်ပင်းမှ စီးကျနေသော သွေးများသည် မျက်နှာအနီးတွင် အိုင်ထွန်းလျက် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူပေါ်၌လည်း သွေးစက်များသည် အကွက်ကြီးများဖြစ်ကာ နှစ်နေရာသုံးနေရာ၌ စွန်းထင်းလျက်ရှိလေသည်။ ဓားခုတ်ထားပုံမှာလည်း ခပ်စောင်းစောင်း၊ ခပ်စွေစွေ ရှိနေသည်။ သေသူ၏မျက်နှာမှာလည်း အလန့်တကြား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့် အမူအရာရှိသည်။

တိုက်၏ အောက်ဆုံးထပ်မှာ မြန်မာ ဆေးတိုက်တစ်တိုက်ဖြစ်၍ ကိုငွေဇင်သည် လသာလမ်းဌာနသို့ ချက်ခြင်း အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ယောက် မကြာမီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကိုကျော့ဖေ၏အခန်းမှာ အလှတင်ထားသော ပန်းအိုးများ၊ စုတ်တံထည့်သည့် ကြွေခွက် များစသော ပန်းချီကိရိယာများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ အရှေ့ဘက်လေဝင်ပေါက်ကြီးများမှာ မှန်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးသို့ ထိုးဝင်ရောက်လျက် ရှိ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ များစွာမရှိလှဘဲ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ စားပွဲဝိုင်းကလေးတစ်ခု နောက်ဖေးခန်းနှင့် ခြားထားသော လိုက်ကာတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

လက်နက်ကိုကား အထူးရှာဖွေရန် မလိုတော့ချေ။ သေသူဦးခေါင်းနှင့် သုံးပေခန့် အကွာ တွင် ဂေါ်ရခါးများ ကိုင်လေ့ရှိသော ဂေါ်ရခါးဓားကြီးတစ်စင်းကို ဓားသွားတွင် သွေးများစွန်းပေ လျက် တွေ့ရှိရလေသည်။ သို့သော် ဓားပေါ်၌ လက်ရာများ မတွေ့ရချေ။

အစိုးရဓာတ်ပုံဆရာသည် အလောင်းတည်နေပုံကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးယူ

၏။ ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်အရ ကိုကျော့ဖေ သေဆုံးသည်မှာ အနည်းဆုံး ၁၀နာရီ၊ ၁၁ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် အခြားသက်သေခံပစ္စည်းဟူ၍ အခန်းတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် အခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်ထောင့်၌ ပန်းချီကားရေးဆွဲရန် အောက်ခံသစ် အမာဖြင့် ထောင်ထားသည့် လေးတိုင်စင် “စင်” တစ်ခုရှိရာ ၎င်းအပေါ်ရှိ ရွက်ဖျင်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရေးလက်စ အရုပ်ကားတစ်ခုကို ရှေးဦးစွာ ကိုငွေဇင် တွေ့မြင်ရတော့သည်။

စုတ်တံ ၁၀ ချောင်းခန့် စိုက်၍ထားသော ကြွေအိုးကလေး တင်ထားသည့် စားပွဲပိုင်း တစ်ခုပေါ်၌ကား ဆီဆေးအမျိုးစုံ တစ်စုံစီ ခွဲခြားတင်ထားသည့် “ပဲလက်” “pallet”ခေါ် ဆေးခွက် အပြားတစ်ခုရှိ၍ ဆေးရောင်စုံ “တို့” ထားသော စုတ်တံ ၃၂၄ချောင်းကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ဆေးများမှာ စိုလျက်ပင် ရှိသေးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မကြာသေးမီအချိန်က ထိုပန်းချီကားကို ရေးဆွဲသွားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ရွက်ဖျင်ထဲမှ ပုံမှာ မျက်နှာပေါ်သို့ လန်နေသော ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းပုံဖြစ်၍ လက်ဝဲဘက်နံစောင်းဖြင့် လဲနေပုံမှာ ပုံဆွဲသောနေရာမှ ကြည့်လျှင် ရှုထောင့်မှန်ကန် ညီညွတ်လှ၏။ အချိုးအစားလည်း အလွန်တိကျမှန်ကန်ပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်၌ သွေးများစီးဆင်းနေပုံ၊ ရုပ်အင်္ကျီ၌ သွေးများအကွက်လိုက် စွန်းထင်းနေပုံတို့ပင်လျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသကဲ့သို့ တစ်သေမတိမ်း တူညီလေသည်။ အလောင်းပုံ၏ နံဘေး၌ကား နောင်အခါ ရေးဆွဲရန် မီးသွေးခဲတံဖြင့် ပုံကြမ်း လောင်းထားသော လူရုပ်ပုံတစ်ခုသည် ဂေါ်ရခါးဓားတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ မထင်မရှား ရှိနေ၏။ ထိုပုံမှာ ကိုကျော့ဖေကို သတ်သူဖြစ်ကြောင်း အနေအထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်ပင် သိနိုင်လေသည်။ သေသူသည် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို ခံစားလျက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လှသော အမူအရာ သည်လည်း ရုပ်ပုံ၏ မျက်နှာ၌ ပေါ်လွင်လျက်ရှိရာ ပုံတူကူးဆွဲသည်ထက် သေခြင်း၏ သဘာဝကို ပို၍သရုပ်ဖော်သကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ ကိုကျော့ဖေ သေဆုံးသည်မှာ ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက် အရ ညဉ့် ၁၂ နာရီခန့်က ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားလျက်ရှိသည့်ဟန်ဖြင့်

...

“ဆန်းတော့ အတော်ဆန်းတာပဲ ကိုငွေဇင် ... နို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံကို ဆွဲတဲ့လူဟာ ကိုကျော့ဖေ အသတ်ခံရတာကို မြင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရင်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိုကျော့ဖေ အသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက် ချက်ခြင်းရောက်လာတဲ့ လူရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ စုတ်ကျစုတ်နလည်း အတော်ကောင်းပြီး ဆီဆေးမှာ အတော်နိုင်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဗျ”

“သတ်တဲ့လူများ ဖြစ်နေရော့လားဆရာ”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ကိုမျိုးသန့်သည် ပန်းချီကားကို အထပ်ထပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဆွဲထား သော ရုပ်ပုံမှာ ယခင်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သာမန် ပန်းချီကားတစ်ချပ်မဟုတ်ဘဲ ကိုကျော့ဖေ သေခြင်း၏ မူလအဖြစ်အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားခြင်း၏ ပင်ကိုယ် သဘာဝကိုလည်းကောင်း အသက်သွင်းထားသည်နှင့် တူလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းမှုများ ပြီးသည်နှင့် ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် အလောင်းအနီး၌တွေ့ရသော ဓားကို ကြည့်ရှုကြရာ ဓားသွားပေါ်၌လည်း ကောင်း၊ အရိုး၌လည်းကောင်း၊ လက်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် ကိုငွေဇင်က ကပ်ထူ သေတ္တာကလေးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

သန့်။ ။ “ကိုင်း ကိုငွေဇင် ... ကျုပ်တို့ နောက်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ကိုကျော့ဖေရဲ့ ရာဇဝင်ကို နည်းနည်း လိုက်ကြရလိမ့်မယ်”

ဇင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ... အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး ပြောပုံကတော့ ဒီလူဟာ ဘယ်မှ ထူးထူးခြားခြား မသွားတတ်ဘူး။ အလုပ်ပြီးတာတောင် ဘယ်မှ သူ သွားမပို့ဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့။ အလုပ်ရှင်က လာယူမှ ပေးလိုက်တာချည်းပဲတဲ့”

သန့်။ ။ “ဒီလောက်နဲ့ မဖူလုံသေးဘူးပေါ့ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဘယ်သူတွေက သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဘယ်သူတွေဟာ သူနဲ့ ရန်သူတွေ အများအားဖြင့် ဘယ်နေရာသွားတတ်တယ်၊ လာတတ်တယ် စသဖြင့် ကျုပ်တို့ သိဖို့လိုတယ်”

ထိုအချိန်၌ အရပ်သားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သာ အခန်း၀၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သို့ရှိစဉ် အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်လျက် အသားခပ်မည်းမည်း လူဝတ်တစ်ယောက်သည် အရပ်သားများကြားမှ တိုးဝင်လာပြီးလျှင် ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေသည်။ ပုလိပ်အရာရှိနှစ်ဦးလည်း ထိုသူအား ခရီးဦးကြိုပြုကာ နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေသည်။

သန့်။ ။ “ထိုင်ပါခင်ဗျာ ... ဘာကိစ္စလဲ အမိန့်ရှိပါဦး”

ထိုသူ။ ။ “နာကျည်းလိုက်လေဗျာ ... ကိုကျော့ဖေအလောင်းတောင် မတွေ့လိုက် ရတော့ဘူး မိတ်ဆွေတို့”

သန့်။ ။ “ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူလဲ”

ထိုသူ။ ။ “ကျုပ်က ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှတဲ့ ... ကိုကျော့ဖေနဲ့ အင်မတန်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေ ပါဗျာ။ ဒီကနေ့မနက် ၁၀နာရီလောက် လာခဲ့ပါလို့ ချိန်းထားတာဗျာ။ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့”

သန့်။ ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ”

လှ။ ။ “ဪ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား ... မှားလို့ပါဗျာ ...”

သန့်။ ။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ကိုကျော့ဖေဟာ အသတ်ခံရတာ ဦးဘလှရဲ့”

လှ။ ။ “အလိုလေး ဘယ်သူများပါလိမ့်ဗျာ ... ကိုကျော့ဖေဟာ အင်မတန် သဘောကောင်း တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ။ ရန်သူဆိုလို့ ရှိတာမဟုတ်ဘူး ... ရှေ့ကို တက်လမ်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ အင်စပတ်တော်မင်း ... ပြီးတော့ ဖိုင်းအတ်မှာ စုတ်ချက်ရော ဆေးစပ်ရော လက်ရာရော အင်မတန် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျာ။ ပြီးတော့ သူ့ကားတွေက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ပုံဆွဲရင် ကြည့်လိုက်တဲ့လူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသလို စိတ်မျိုး ဝင်လာသည်အထိ အသက်ဝင်အောင် ဆွဲနိုင်တယ် ...”

ကိုမျိုးသန့်က ပန်းချီဆွဲသော ခုံရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ရွက်ဖျင်တဲပေါ်၌ ဆွဲထားသော ပုံကို ပြပြီးနောက် ...

“ဒီပုံမျိုးလား ဦးဘလှရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒါဟာ သူ့လက်ရာပါလား”

“အလို ဘယ်နှယ်ကြောင့် သူ့လက်ရာလို့ ပြောနိုင်တာလဲဗျာ ... ပုံကိုပဲ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အင်စပိတ်တော်မင်း ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပုံကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ် သူ့လက်ရာလဲဆိုတာ ပြောနိုင်တယ် ...”

“ခင်ဗျား မျက်စေ့လွဲနေပြီ ထင်တယ် ... ပုံက သူ့သေနေတဲ့ပုံဗျာ ... အလောင်းကို ယူသွားလို့ ခင်ဗျားတော့ မမြင်လိုက်ရဘူး ... နို့ပေမယ့် ကြမ်းပေါ်မှာ အလောင်းကျနေတဲ့ပုံရော၊ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ခုံဘက်က မြင်ရတဲ့ ထောင့်ချိုးအနေအထားရော၊ အထိတ်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာရော ... အို ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကြမ်းပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ သွေးအိုင်နဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာ စွန်းနေတဲ့ သွေးကွက် ပါ ချွတ်ပွတ်ထားသလို ဒီကားချပ်နဲ့ တူနေတယ် ဦးဘလှရဲ့ ... ဒီတော့ ကိုကျော့ဖေ ဆွဲတဲ့လက်ရာဆိုတာ ယုတ္တိရှိနိုင်ပါမလား”

“ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာတော့ တခြားပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်က လက်ရာသာပြောတာကိုး၊ လက်ရာ ကတော့ ကိုကျော့ဖေလက်ရာလို့ ကျုပ် အတတ်ဆိုရဲတယ်”

“သေပြီးမှ ကိုကျော့ဖေက သူ့ပုံကို လူသေရာက လာဆွဲတာလား ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါ ဘူးဗျာ။ တခြားပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ဆွဲပုံကို အတုခိုးပြီး မဆွဲနိုင်ဘူးလား”

“မဆွဲနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ဖြေရလိမ့်မယ် ... ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်ဗျာ “အတ”ခေါ်တဲ့ သုခုမပညာဆိုတာ “မူလ”ကို အတုခိုးလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အတုခိုးရင် အတုခိုးတာပဲဖြစ်မယ်။ “မူလ”တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ ပန်းချီဆရာရဲ့ ပန်းချီဆရာမျက်စေ့ကသာ မြင်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့တော့ မြင်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်သည် ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှပြောသော စကားများကို စိတ်ဝင် စားစွာ နားစိုက်ထောင်လျက် ရှိလေသည်။ ဤအချက်သည် ကိုကျော့ဖေသတ်မှုတွင် တရားခံအား ခြေရာခံရန် လမ်းစတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

လှ။ ။ “ကိုင်း အင်စပိတ်တော်မင်း ... ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါဦး။ အသုဘကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်စီစဉ်ရပါလိမ့်မယ်”

သန့်။ ။ “ကောင်းပါပြီ”

လှ။ ။ “ကျွန်တော်က ကျောက်မြောင်း သင်္ဂဟလမ်းမှာ နေပါတယ်။ ဘယ်အခါမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှသည် သူ၏ နေရပ်လိပ်စာကို အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်အား ပေးခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံများနှင့်အတူ ခြေသံတစ်သံကို ကြားရပြီးနောက် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ လေသည်။ မိန်းကလေးသည် အခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ပြီးနောက်

...

“တကယ်ပဲလားရှင် ... ကိုကျော့ဖေ သေတယ်ဆိုတာ ဘုရားမလို့ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်သည် မိန်းကလေးအား နှစ်သိမ့်စေပြီးနောက် ...

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ ... ထိုင်ပါ ... ကိုကျော့ဖေသေတာ အမှန်ပါပဲ။ အလောင်းကို အခုပဲ ဆေးရုံပို့လိုက်ရပါတယ်”

“နာမည်က”

“ဪ ... ကျွန်မနာမည်လား ကျွန်မနာမည်က မခင်မူပါပဲရှင်။ ကျွန်မက ပန်းချီ ပညာသင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုကျော့ဖေရဲ့ တပည့်ရင်းပါပဲ”

“ဪ ...”

“ကိုကျော့ဖေသေပုံကို တစ်ဆိတ်ပြောပြပါဦး အင်စပိတ်တော်မင်းရယ်။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲရှင် ...”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က ကိုကျော့ဖေအလောင်းတွေ့ရပုံကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြ လျက် ရှိလေသည်။

“ဪ ... ဒါထက် ခြေရာလက်ရာများကောရှင် ... ဘာမှ မတွေ့ရဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာမှ မတွေ့ရသေးဘူး ဆိုပါတော့။ ပတ်သက်တဲ့ ဂေါ်ရခါး ဓားကလွဲပြီး ဘာမှ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဪ ... ဒါထက် ပန်းချီပညာသင်တစ်ယောက်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်”

“အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်က မခင်မူအား ပန်းချီဆွဲသော စင်ကလေးရှိရာ အခန်း ထောင့်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် “ဟောဒီပုံဆွဲထားတာ တွေ့ရတော့ အတော်ဆန်းတယ် မခင်မူ။ ကိုကျော့ဖေ သေနေတဲ့ပုံကို ဆီဆေးနဲ့ ဆွဲထားတယ်။ ကျုပ်တို့ပုလိပ်တစ်ယောက် အမြင်နဲ့တောင် တော်တော်ကောင်းတဲ့ လက်ရာလို့ အောက်မေ့တာပဲ။ မခင်မူက အလောင်းကိုတော့ မမြင်လိုက်ရ ဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့က မြင်လိုက်လို့ အလောင်းနေပုံအနေအထားကော၊ ရှုမြင်ခင်းရော “တကယ့်ပုံတူ” ပါပဲဗျာ။ ကိုကျော့ဖေ အင်္ကျီပေါ်က ဟောဒီသွေးစက်တွေတောင် အလောင်းပေါ်မှာ ပကတိ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

မခင်မူသည် ပန်းချီကားကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ပထမ မျက်နှာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်ရည်များကျလာကာ ရှိုက်ငင်လျက် ရှိလေသည်။

မခင်မူမှာ အသက် ၂၅ ခန့် ရှိပြီးလျှင် အလွန်ခေတ်ဆန်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ကျစ်လျစ်၍ သေးသွယ်သော်လည်း အရပ်အမောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ခွန်အားဗလ၌လည်းကောင်း၊ သာမန်မိန်းမများထက် အဆက်အပေါက် ပုံပန်းကျန ၍ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ယဉ်ကျေးပြေပြစ်၏။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာမူ သာမန် မိန်းမချောများ ထက် ပို၍ နက်မှောင်တောက်ပသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

စိတ်သဘော မာကျောခက်ထန်လှသော စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်ပင် အလုပ်ဝတ္တရားများကို ခေတ္တ မေ့သွားသကဲ့သို့ မခင်မူအား အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်ရှုကာ အာရုံစူးစိုက်၍ နေမိတော့သည်။

မူ။ “အို ... ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး အင်စပိတ်တော်မင်း။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့ရှင်”

မခင်မူသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ မူးမေ့သွားမတတ် ရှိနေသဖြင့် အင်စပိတ် တော်မင်း ကိုမျိုးသန့်လည်း ၎င်းအား ချောမော၍ ခေါ်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုငွေဇင်အား အငှားကားတစ်စီး ခေါ်စေပြီးလျှင် ၎င်းနေထိုင်ရာ အရှေ့ပိုင်း ၅၂ လမ်းသို့ ပို့ပေး လိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈နာရီကျော်ကျော်လောက်၌ပင် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းရန် ရွှေရတော်တန်း ကိုကျော့ဖေတိုက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြရာ ကိုငွေဇင်က နာရီဝက်ခန့်စော၍ ရောက်လာလေသည်။

ကိုငွေဇင်သည် အရုပ်ကားရှိရာသို့ ရောက်လျှင် ဖျတ်ခနဲလန့်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီမှာဆရာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အရုပ်ကားကို တစ်ယောက်ယောက် လာပြီး ထပ်ဆွဲထား တယ်ဆရာ”

သန့်။ ။ “ဘယ်မလဲ ပြစမ်းပါဦး။ မဟုတ်နိုင်တာဗျာ”

သို့သော် ကိုငွေဇင်ပြောသည်မှာ မှန်နေ၏။ ရုပ်ပုံကားပေါ်တွင် ယမန်နေ့က ကိုကျော့ဖေ အလောင်းသာ ထင်ရှားစွာ ရှိနေသော်လည်း ယခုမူ (Background) ခေါ် နောက်ခံဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် မြင်ကွင်းကို ရေးဆွဲထား၏။ ထို့ပြင် ယခင်က မထင်မရှားရှိသော လူသတ်ကောင်၏ ပုံမှာလည်း မျက်နှာမှတစ်ပါး စုတ်ချက်များ ခြယ်လှယ်ပြီးလေပြီ။ ထိုပုံမှာ မျက်နှာမှတစ်ပါး အနက်ကဲ့သို့ ညိုမည်းမည်းဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မကွဲပြားချေ။ မျက်နှာနေရာ၌မူ ဗလာဟင်းလင်း ရှိနေလေသည်။

ဇင်။ ။ “မဟုတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ကြည့်ပါလား။ သတ်တဲ့လူတောင် မျက်နှာသာ မမြင်ရသေးတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲပြီးနေပြီ။ ပြီးတော့ “ဘက်ဂရောင်းလည်း ပြီးပြီဆရာ”

သန့်။ ။ “ဒီလူဟာ ရူးရင်သာ ဒီနေရာကို ပြန်လာမှာဗျာ။ ခင်ဗျား သေသေချာချာ သော့ ခတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

ဇင်။ ။ “သေသေချာချာ ခတ်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း အောက်ထပ်မှာ တစ်ညလုံး အစောင့်ချထားပါတယ်”

သန့်။ ။ “ပြတင်းပေါက်တွေကများကော ဝင်နိုင်သလား”

ဇင်။ ။ “မဝင်နိုင်ပါဘူးဆရာ။ နောက်ဖေးဘက်ကလည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ”

သန့်။ ။ “ခေါင်မိုးက လေဝင်ပေါက်ကိုကော ကြည့်ပြီးပြီလား”

ဇင်။ ။ “ကျွန်တော် နောက်ဖေးခန်းကလှည့်ပြီး တက်ကြည့်ပြီးပါပြီဆရာ။ အလယ်က မှန်ချပ်ကြီးဟာ အသေပိတ်ထားတာပဲ။ ဒီတော့ ကောင်းကင်ပေါက်ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ဘူး”

သန့်။ ။ “အင်း ... စဉ်းစားရတော့ အတော်ကြပ်တာပဲဗျို့။ လက်ရာကတော့ အရင် လက်ရာနဲ့ တစ်ထေရာတည်းဗျ။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့က အနုပညာသည်မဟုတ်တော့ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိပေဘူး”

ဇင်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘလှသာ ဖမ်းချင်တာပဲ။ ဒီလူကြီးဟာ ကိုကျော့ဖေအဆက်အသွယ်တွေကို အတော်သိတယ်ထင်တယ်”

သန့်။ ။ “အရင်မလိုပါနဲ့ဦးလေ။ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဘယ်အခါမဆို ကျုပ်တို့ ဖမ်းနိုင်ပါ တယ်။ ကျုပ် စုံစမ်းမှုကလေးကလည်း အပြီးမသတ်သေးလို့။ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားခေါ် ချေဗျာ။ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ အတူခေါ်သွား။ မခင်မူ သွားခေါ်ဖို့တော့ လသာ

လမ်းကို ကျုပ် တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ဇင်။ ။ “ဒါဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာ ပြန်ခေါ်ဦးမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ”

“သူတို့အဆက်ကို အကဲခတ်ချင်သေးလို့ပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ ကိုဘလုဟာ တစ်ခုခုကို ဖုံးထားတယ် ကျုပ်ထင်တယ်”

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေဇင် ထွက်သွားသောအခါ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်လည်း အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါ ကိုငွေဇင်သည် ပန်းချီဆရာ ဦးဘလုကို ခေါ်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်ပွားသော အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် တွေ့သောအခါ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ယမန်နေ့ကကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အတန်ငယ် ညှိုးနွမ်းနေသည်ဟု ကိုမျိုးသန့်က မှတ်ချက်ချမိ၏။

ကိုမျိုးသန့်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ထိုးပေးလျက် ...

“ထိုင်ပါ ဦးဘလု၊ အခုလိုခေါ်တာ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီဗျာ”

လှ။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်ကဆိုရင် ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

သန့်။ ။ “ဒီမှာ ဦးဘလုရဲ့၊ အခန်းတစ်ခု ဦးဘလုကို ပြမလို့”

လှ။ ။ “ဘာများလဲ အင်စပိတ်တော်မင်း”

သန့်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ မနေ့က တွေ့ရတဲ့ ဟိုစင်ပေါ်က ပန်းချီကားပေါ့ခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မနေ့က တွေ့ရလို့ ဒီလက်ရာဟာ ကိုကျော့ဖေလက်ရာပဲလို့တောင် ကျုပ်က ပြောသေးတယ်”

“အဲဒီဆွဲလက်စ ကားကို အခု ဆက်ပြီးဆွဲထားတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ ဟေ့ ... ကိုငွေဇင် စင်ကို တဆိတ် ဒီဘက် လှည့်လိုက်စမ်းပါဦးဗျာ”

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုငွေဇင်သည် ကိုမျိုးသန့်အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ရွက်ဖျင်ကားချပ် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီခုံကို သူတို့နှင့် တည့်တည့်လှည့်လိုက်လေသည်။ ရုပ်ပုံမှာ အထက်ဖော်ပြ ထားသည့်အတိုင်း ယမန်နေ့က တွေ့ခဲ့ကြသကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုကျော့ဖေအား ဓားနှင့်ရွယ် ထားသူမှာ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဂေါ်ရခါးဓားကြီးကို လေထဲတွင် မြှောက်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ နောက်ခံမြင်ရသော “ဘက်ဂရောင်း” ရှုခင်းကိုလည်း ရေးဆွဲပြီးဖြစ်ရာ လူသတ်ကောင်၏ မျက်နှာနေရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မထည့်သွင်းရသေးဘဲ အဖြူထည်သက်သက် ရှိနေသည်မှတစ်ပါး အလုံးစုံ ပြည့်စုံလျက် ရှိနေလေပြီ။

သန့်။ ။ အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါထက် ကြည့်ပါ ဦး ဦးဘလု”

ဦးဘလုသည် ပထမ ဖျတ်ခနဲ လန့်ဖျတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ပန်းချီဆွဲသော ခုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ တစ်မိနစ်ကြာမျှ စိုက်၍ကြည့်နေ၏။ အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကလေးကိုပင် ထုတ်ကာ ယခင်က ဆေးသွေခြောက်ပြီး နေရာများနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

လှ။ ။ “ကျုပ်ထင်မြင်ချက်တွေ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး အင်စပိတ်တော်မင်း”
“ဘယ်လိုလဲခင်ဗျ”

“မနေ့က အတိုင်းပေါ့။ ပထမဆုံးတဲ့လက်ရာနဲ့ အခု နောက်ထပ် အသစ်ဖြည့်တဲ့လက်ရာနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ လူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရမယ်”

ထိုအချိန်၌ လသာလမ်းဌာနမှ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်သည် ပန်းချီဆရာမ မခင်မူကို ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ကိုမျိုးသန့်က ပန်းချီကားကို ပြသောအခါ မခင်မူမှာ မျက်နှာများ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်၍သွားလျက် ၎င်း၏ လက်ကလေးများသည်လည်း တုန်လျက် ရှိလေသည်။

သန့်။ ။ “မနေ့ကပုံကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆက်ပြီး ဆွဲထားပြန်ပြီ မခင်မူ။ မခင်မူကော ဘယ်လို သဘောရလဲ”

မူ။ ။ “ကျွန်မကတော့ အရင်လက်ရာပဲလို့ ထင်တာပဲ”

သန့်။ ။ “ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား မခင်မူ။ ဘယ်နှယ့်လဲ ဦးဘလှကကော ဆိုစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လုံးကပဲ ကိုကျော့ဖေလက်ရာလိုချည်း ပြောနေတာပဲ။ အခု ပြောသလိုတော့ ကိုကျော့ဖေဟာ တစ္ဆေဘဝကလာပြီး ဆွဲတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

လှ။ ။ “ဒီလိုဖြစ်မှာပဲ”

သန့်။ ။ “ကျွန်တော်တို့က လူ့လောကနဲ့သာ ဆက်ဆံပြီး စုံစမ်းတာပဲ ဦးဘလှရဲ့။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကျော့ဖေရဲ့ တစ္ဆေကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ပုံနဲ့ဆွဲပြနေ တာနဲ့ တူတယ်”

လှ။ ။ “ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ”

ဦးဘလှသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရာ မခင်မူကမူ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ပန်းချီ ကားကို တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

သန့်။ ။ “ကိုင်း ဒီတော့ အခုအတိုင်းဆိုရင် ကိုကျော့ဖေဟာ ဘဝဟောင်းကို ပြန်လာပြီး သူ့ဆွဲလက်စပုံကို ဆက်ပြီး ဆွဲရဦးမှာပဲ”

လှ။ ။ “တကယ်လို့ ပန်းချီကားပေါ်မှာ သတ်တဲ့လူရဲ့ မျက်နှာ ပေါ်လာပါပြီတဲ့ဗျာ။ ဥပဒေသနဲ့ကြည့်ရင် တရားဘောင်ဝင်ပါ့မလား”

သန့်။ ။ “တိုက်ရိုက်တော့ တရားမဝင်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ဒီလူ့အပေါ်မှာ အများဆုံး သံသယရှိနိုင်တာပေါ့။ ပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ကြည့်ဖို့ အထောက်အထားတစ်ခု ရတာပေါ့ ... ကိုင်းလေ ... အခုလို ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးတာလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ကူညီတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မူ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”

လှ။ ။ “ဒုက္ခပေးတယ် မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ။ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားမှန်သမျှ ပုလိပ်ကို ကူညီဖို့ ဝတ္တရား ရှိတာပဲဗျ ...။ ဒါထက် နောက်ထပ် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း တစ်ဆိတ် သိပါရစေ အင်စပိတ်တော်မင်း”

သန့်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ သိရပါတယ်”

လှ။ ။ “အခုလိုဆိုရင် ဒီပန်းချီကားကို ဒီအတိုင်း ထားဦးမှာပေါ့”

သန့်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ထားရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူကပဲ လာဆွဲဆွဲ ... တရားခံပေါ်ဖို့သာ

လိုရင်းပဲ”

လှ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့”

သန့်။ ။ “ဒါထက် ဦးဘလှအားရင် မနက်ဖြန်မနက် လျှောက်လာခဲ့ပါလား။ ရန်ကင်း လောက်ရောက်ရင် တော်ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာရှိမှာပဲ”

လှ။ ။ “လာနိုင်မယ်မထင်ဘူး အင်စပိတ်တော်မင်း ... ကျွန်တော့်မှာ လေငန်းရောဂါ ရှိနေတယ်။ သွေးတိုးရောဂါလည်း ရှိတော့ စိတ်ကိုထိခိုက်မယ့်ဟာ မြင်ရကြားရရင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေတုန်ပြီး ရောဂါတိုးတယ်”

သန့်။ ။ “ဒါဖြင့်လည်း နေပါစေတော့လေ”

အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်လည်း ဦးဘလှ မခင်မူတို့အား နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ခွင့်ပြုရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားကြပြီးနောက် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ကိုငွေဇင်က မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကိုမျိုးသန့်က မျက်စိ တစ်ဘက်ကို မှိတ်ပြလိုက်သေး၏။

(ကိုမျိုးသန့်က မျက်ခုံးတစ်ဘက်ချီလျက်) “မဆန်းပါဘူး ကိုငွေဇင်ရယ် ... ကိုကျော့ဖေ မသေခင်ကတောင် မိန်းကလေးက ဦးဘလှဘက် ပါနေတာပဲ ... သေမှတော့ မပြောနဲ့တော့။ ဒီလိုဗျာ ... မခင်မူကို နှစ်ယောက် ဝိုင်းပိုးကြတာ ပထမ စံပြမယ်အဖြစ်နဲ့ ကိုကျော့ဖေဆီမှာ အခ ယူပြီး အလုပ်လုပ်ရင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြိစွန်းပြီး ဒီနောက် ဦးဘလှဘက်ကို ပါသွားသတဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဦးဘလှက မခင်မူကို ကိုကျော့ဖေဘက် ပြန်ပါသွားမှာ စိတ်မချဘူး ဆိုပဲ”

ဇင်။ ။ “ဆရာက ဒီအထိ သူတို့ရာဇဝင် ရနေမှကိုး။ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကြိတ်ပြီး ကြိတ်တာများလား မသိတာဘဲ”

သန့်။ ။ “နေဦးလေ ... သိပ်ပြီး အရင်မလိုပါနဲ့ဦး။ တွေးထင်ချက်တွေ၊ သံသယတွေ ဆိုတာက နောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး ယူရတာပေါ့။ ပထမ အရေးကြီးတာက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေကို ကျုပ်တို့ ရဖို့လိုတယ် ... ဒါကြောင့် လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ရင် သေတဲ့လူရဲ့ အဆက်အသွယ် အပေါင်းအသင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိထားဖို့လိုတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ဇင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သန့်။ ။ “ဒါထက် ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း ဒီအခန်းထဲမှာ စောင့်အိပ်ရလိမ့်မယ် ကိုငွေဇင်”

သန့်။ ။ “ပြီးတော့ တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ ဒီကနေ့ည ဒီတိုက်ပေါ်ကို ဘယ်သူပဲတက်တက် ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားလူတွေကို ပြောထားစမ်းဗျာ ... တက်ချင်တဲ့လူ တက်ပါစေ ဘယ်လိုမှ ... ဖမ်းလားဆီးလား မလုပ်စေနဲ့။ သို့သော် ... တိုက်ပေါ်က ဒလကြမ်း ဆင်းပြေးတဲ့လူကိုတော့ ဖမ်းပေါ့ဗျာ ကြားလား ကိုငွေဇင်”

“ကောင်းပါပြီဆရာ ... ကျွန်တော်ပြောထားပါ့မယ်”

“ကျုပ် ပြောတာ နားလည်ရဲ့နော် ...”

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ ...”

ထိုည၌ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသော ကို

ကျော့ဖေတိုက်ခန်းတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ အပြင်မှ သော့ခလောက ခတ်ထားသော်လည်း ခတ်ထားသော သော့မှာ အပေါစား ဈေးသော့ခလောကမျိုးဖြစ်၍ သာမန်သူခိုးတစ်ယောက်ပင် အလွယ်တကူ ဖွင့်နိုင်လေသည်။

၁၁ နာရီကျော်မျှ ရှိသောအခါ အတော်ပင် တိတ်ဆိတ်လာပြီဖြစ်၍ ကားသံများကို ရံဖန်ရံခါ ကြားရပြီးလျှင် ၁၁ နာရီထိုးပြီးသော အခါ၌မူ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကားသံများကို ရံဖန်ရံခါ ကြားရတော့၏။ တပို့တွဲလဆန်းပင်ဖြစ်သော်လည်း မိုးသားများသည် တစ်မိုးလုံး အုံ့မှိုင်းလျက် ရှိလေရာ ... တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်ကလေးများပင် ပြက်လိုက်သဖြင့် ကောင်းကင်ပေါက်နှင့် မှန်ပြတင်း များမှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ကလေးများသည် ကိုကျော့ဖေ၏ ပန်းချီခန်းကို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်၍သွားစေ၏။ အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် အခန်းအဝင်ဝ၏ လက်ယာဘက်ရှိ စာအုပ်များ တင်ထားသော စားပွဲနောက်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။

၁၂ နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့၏။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံကာ မိမိတို့အသက်ရှူသံများသည်ပင် တစ်ခန်းလုံးကို ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။ တစ်ယောက်၏ တဒိတ်ဒိတ်မြည်နေသော ရင်ခုန်သံများကို အခြားတစ်ယောက်က ကြားရမလောက် စိတ်ခြောက်ခြားမိကြ၏။

ယမန်နေ့ကပင် ဓားဒဏ်ရာကြီးဖြင့် လဲနေသော ကိုကျော့ဖေ၏ အလောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ကြမ်းပေါ်တွင် စီးကျ၍နေသည့် သွေးပွက်သွေးအိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုငွေဇင်သည် တွေးတော မြင်ယောင်မိ၏။ အခန်းမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေရာမှ ထိုအချိန်အတွင်း၌ တံခါး ပွင့်သံကဲ့သို့ “ကျွီ” ခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ပြီးနောက်မှ မိမိတို့မျက်နှာဆီသို့ လေပွေ့ကလေး တစ်ခု တိုးဝှေ့သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

- (ကိုငွေဇင်က လေသံဖြင့်) “ကြားလားဆရာ”
- (ကိုမျိုးသန့်က ကိုငွေဇင်၏ နားနားသို့ကပ်၍) “ကြားပါတယ်ဗျ”
- “ဘာလဲဆရာ”
- “မသိဘူးလေ”
- “တံခါးပွင့်သွားပြီ ထင်တယ်”
- “မပွင့်ပါဘူးဗျ ... ခင်ဗျား စိတ်ထင်လို့ပါ”

ထိုခဏ၌ လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်တစ်ခုသည် ဝင်းခနဲ အခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးပင် တံခါးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ တံခါးမှာ ပိတ်မြဲပိတ်လျက် ရှိနေလေသည်။

ငါးမိနစ်မျှ အချိန်ကုန်လွန်၍သွားပြန်သဖြင့် “ချောက်” ခနဲ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ ပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုအသံမှာ ယခင်က တံခါးဖွင့်သံကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှ သော့ခလောက ကို ဖွင့်သံနှင့် တူလေသည်။ အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ကာ အသံကြားရာသို့ နားစွင့်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်၌ အပြင်မှ မှိုမှိုဝါး သာလျက်ရှိသော လမင်း၏ အလင်းရောင်ကလေးသည် မှောင်အတိပြီးသော အခန်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပေါ်သို့ ကောင်းကင် မှန်ပေါက်မှ ထိုးကျဝင်ရောက်လာလေ၏။ အသံကြားပြီးနောက် မရှေ့မနှောင်းပင် တံခါးရွက်သည် အတွင်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပွင့်သွားပြီးနောက် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အခန်းထဲ သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုသူသည် မည်းနက်သော ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်

ထားသဖြင့် ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍ပင် မကွဲပြားချေ။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ပန်းချီ ရုပ်ပုံကား တင်၍ထားသော ခုံရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားလေရာ ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့မှာ မှောင်ထဲတွင် မျက်စိကျင့်သား ရလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အတော်အတန် သဲကွဲစွာ မြင်ရလေသည်။

ထို့နောက် မည်းနက်သော သဏ္ဍာန်ကြီးသည် ဝတ်ရုံအောက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုကို ထုတ်၍ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်သို့ ထိုးလိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျတ် သွားသည့်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲဆုတ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ “အား ... ဝါး ... ဝါး ... ဝါး” ဟု အသံအစ်ကြီးဖြင့် မကွဲမပြား ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက် လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော ကိုမျိုးသန့်သည် ထိုအခါမှ သတိရလာပြီးလျှင် ...
“ဟေ့လူ ... ဓာတ်မီးဖွင့် ... ဓာတ်မီးဖွင့်။ ကိုငွေဇင် လာဗျို့။”

ဟု ပြောကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီကားတင်သော ခုံဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။ ကိုငွေဇင်က ဓာတ်မီးခလုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်း၍ သွားလေ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ လဲကျနေသော သဏ္ဍာန်ကို ကိုငွေဇင်သည် လျင်မြန် စွာ ပွေ့ထူလိုက်ရာ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ဝတ်၍ထားသော ပန်းချီဆရာ ဦးဘလှ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ဦးဘလှကား အသက်မရှိတော့ချေ။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကို အပြင်းအထန် ထိခိုက်ကာ နှလုံးသွေးရပ်ကာ သေဆုံးသွားဟန်တူလေသည်။

ဇင်။ ။ “အလို ဦးဘလှပါကလား ဆရာ”
သန့်။ ။ “ဟုတ်သားပဲ Heart failure နှလုံးသွေး ရပ်သွားတာနဲ့တူတယ်”
ဇင်။ ။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ဆရာ။ သူ့မှာ လေငန်းရောဂါလည်းရှိတယ်လို့ ပြောဖူးသားပဲ။

သူက ဘာဖြစ်လို့များ လာရပါလိမ့်”
သန့်။ ။ “အကြောင်းရှိလို့ လာမှာပေါ့ ကိုငွေဇင်”
ထိုအခါမှ ကိုမျိုးသန့်သည် ပန်းချီကားဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ယခင်က ဝတ်ရုံနက်ကြီး ခြုံထားသူ လူသတ်သမား၏ ကွက်လပ်ရှိနေသော မျက်နှာ နေရာ၌ကား အပြည့်အစုံ ရေးခြယ်ပြီးလေပြီ။ ၎င်းမျက်နှာမှာ မခင်မူ၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်တော့၏။ ဦးဘလှ တွေးထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း သေသူ ကိုကျောဖေ၏ ဝိညာဉ်သည် ဘဝဟောင်းသို့ ပြန်လာကာ မိမိအား သတ်သူကို မိမိကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆေးရေးပညာဖြင့် လာရောက် ပြသခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ကိုငွေဇင်က ထိတ်လန့်အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် ...
“လက်စသတ်တော့ မခင်မူ မျက်နှာပါလားဆရာ”
“အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ်လည်း အစက ထင်သားပဲ”
“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ”
“ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမှာလဲ ဖမ်းရုံရှိတော့တာပေါ့ ... သို့သော် ...”
“ဘာ သို့သော်လဲ ဆရာ”
“ကျုပ် မဖမ်းရက်နိုင်အောင် ရှိနေတယ်ဗျာ ... လင်ကြီးရော လင်ငယ်ရော ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့

အမျိုးသမီး၊ ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဟာ လူသတ်မှုနဲ့ တစ်ခါ အဖမ်းခံရဦးမယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ နေလို့ကောင်းရှာပါဦးမလား ကိုငွေဇင် ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဆရာ ...။ နို့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တစ္ဆေသရဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သက်သေခံတင်ပြရင် ဥပဒေ မဝင်ဘူးဆို ... ဆရာပြောတာပဲ ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့ ကိုငွေဇင်။ နို့ပေမယ့် အခုပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် သိနေပြီဗျာ။ ဒီတော့ ... အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခင်မူကိုတော့ ကျုပ် မဖမ်းဘူး ... ပေးစမ်း ဟိုစားပွဲပေါ်က စုတ်တံ ... ”

ကိုမျိုးသန့်သည် စုတ်တံတစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်ကာ ဆေးအဖြူကို တစ်ချက်နှစ်ချက် တို့ပြီးနောက် မခင်မူ၏ ပုံပေါ်နေသော မျက်နှာနေရာပေါ်သို့ ဆေးဖြူဖြင့် ထပ်၍ ချယ်မှုန်းလိုက်လေတော့သတည်း။

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ပန်းချီကား ရေးဆွဲထားသော ရွက်ဖျင်ကို လိပ်ယူပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ဦးဘလှ သေဆုံးသွားပုံကို ဌာနသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ဦးဘလှအလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ယူသွားပြီးနောက် ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုငွေဇင်တို့သည် ယခင်က ဟိုတယ်၌ပင် အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီးနောက် တက္ကစီတစ်စီး ငှား၍ အိမ်သို့ ပြန်ကြလေသည်။

နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင် ကိုမျိုးသန့်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလေရာ ပထမဦးစွာ သူကြားရသော သတင်းမှာ ၅၂ လမ်းနေ ပန်းချီဆရာမ မခင်မူသည် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် သုံးထပ်တိုက်ပေါ်မှာ ခုန်ချသေဆုံးသွားကြောင်း ဌာနမှ ပုလိပ်သားတစ်ယောက် လာ၍ပြောသော သတင်းဖြစ်လေသည်။ အင်စပိတ်တော် ကိုမျိုးသန့်၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍သွားပြီးနောက် “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်လေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၇ခုနှစ်

* * *

ပင့်ကူဘဝ

သတ္တဝါများသည် တစ်ခုသောဘဝမှ အခြားတစ်ခုသောဘဝသို့ ပြောင်းသွားသောအခါ ဘဝဟောင်းမှ အရိပ်နိမိတ်များသည် ဘဝသစ်၌ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ထင်ရှားတတ်လေသည်။ ဥပမာဆိုသော် မကောင်းသောဘဝမှ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကွယ်လွန်ပြောင်းသွားသူတွင် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော နိမိတ်လက္ခဏာများ ပါရှိတတ်၍ ကောင်းသောဘဝမှ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကွယ်လွန်ပြောင်းသွားသူတွင် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မွန်မြတ်သောလက္ခဏာများ ပါရှိတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း “လူဝင်စား” ဆိုသော စကားကို မြန်မာများ ယုံကြည်ကြသည်။

ဘဝကူးပြောင်းခြင်းသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် အလွန်တိုတောင်းသည်ဖြစ်ရကား ပညာပါရမီ ရင့်သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၌ ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်များသည် ဘဝသစ်တွင် အိပ်မက်ကဲ့သို့ ရေးရေးမျှ ပေါ်၍ လာတတ်သည်ဖြစ်ရကား ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို

ဝင်စားသည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိလေသည်။ အချို့သူများမှာ ဘဝဟောင်းတွင် မိမိတို့ မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးခဲ့သည်။ မည်သည့် ဆွေမျိုးညာတီ သားမယားများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မည့်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မည်သို့နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည် စသဖြင့် ယခင်ဘဝဟောင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ပြောနိုင်၏။

ထိုထက်ထူးဆန်းခြင်းမှာ ရုပ်လက္ခဏာများပေါ်တွင် ဘဝဟောင်းမှ နိမိတ်လက္ခဏာများ ပါခြင်းဖြစ်၏။ အချို့သူများတွင် ဘဝဟောင်းမှ ထင်ရှားသော အမှတ်အသားများပင် ပါရှိသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

တောင်ငူဒီစကြိုတ် ဖြူးမြို့၌ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဦးဘိုးပြောင်းဆိုသူသည် ရုံးအနောက်ရှိ ပင်စင်တန်း၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ (၈)နှစ်ကျော် (၉)နှစ်မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

ဦးဘိုးပြောင်း၌ သားနှစ်ယောက်ရှိရာ အကြီးဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော်မှာ ဦးဘိုးပြောင်း၏ နှမရင်းမှ မွေးသောသားဖြစ်၍ အမှန်အားဖြင့် တူတစ်ယောက်မျှသာ တော်စပ်သော်လည်း ၄ နှစ်သားအရွယ်ကပင် ကောက်ယူမွေးစားခဲ့သဖြင့် ဦးဘိုးပြောင်းက ၎င်းအား သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခဲ့၏။ အငယ်ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းလှမှာ သားအရင်းဖြစ်၍ မောင်ထွန်းကျော်ထက် ၅ နှစ်မျှ ငယ်၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် ဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြသော်လည်း ဦးဘိုးပြောင်းသည် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ချစ်ခင်ခဲ့ရာ ကလေးများကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ဖြူးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ သားအရင်း မောင်ထွန်းလှမှာ ၁၁ နှစ်သားအရွယ်ဖြင့် ပါလာခဲ့၏။ ကလေးများ၏ မိခင်များမှာမူ ကလေးများငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးခဲ့သဖြင့် အမိမဲ့ကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးဘိုးပြောင်း၏ လက်ပေါ်၌သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရရာ၏။

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတို့မည်သည် အဖေ၊ ညီအစ်ကို၊ အမေ၊ မောင်နှမတို့မှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာသဖြင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူညီတတ်ကြသော်လည်း မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့်လည်းကောင်း တူညီခြင်း မရှိကြချေ။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ အသားညိုညို၊ ခပ်ပုပုဖြစ်၍ နှာယောင်အနည်းငယ် ကောက်ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းထူ၏။ မျက်လုံး များမှာ အတန်ငယ် ကျဉ်းမြောင်းလျက် ကြီး၏။ မျက်လုံးများ ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဆင်၏အကြည့်မျိုးဖြင့် ခပ်စွေစွေ ခပ်စောင်းစောင်း ကြည့်တတ်၏။ ညီဖြစ်သူ မောင်ထွန်းလှမှာမူ အသား အနည်းငယ်လတ်၍ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးတို့မှာ အဖြူနှင့်အနက်ကို ခြားထားဘိသကဲ့သို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ ရုပ်လက္ခဏာကို သိသိသာသာကြီး ခြားနားစေ၏။

ထိုထက် ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်နှစ်ဘက်ပင်ဖြစ်၍ လက်ခုံမှာ ခပ်ခုံးခုံး ရှိနေပြီးလျှင် ထူထပ်သော အမွှေးအမျှင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုရုပ်လက္ခဏာမှာ အခြားသူများထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သဖြင့် မောင်ထွန်းကျော်သည် မိမိ၏လက်များကို အစဉ်မပြတ် ဖုံးကွယ်ထားတတ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မောင်ထွန်းကျော်၏ လက္ခဏာမှာ ငယ်စဉ်က မသိသာလှသော်လည်း ကြီးပြင်းလာသောအခါ ပို၍ထင်ရှားလာသဖြင့် အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းများပင် ၎င်းအား

ရွံ့ရှာမုန်းတီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်ထွန်းကျော်မှာ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ လူထဲသို့ မဝင်ဝံ့လောက်အောင်ပင် ရှိခဲ့လေသည်။ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားဖော်ပြသော အချိန်၌ကား မောင်ထွန်းကျော်မှာ အသက် ၂၆ နှစ်မျှပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ မောင်ထွန်းလှမှာ ၂၁ နှစ်မျှ ရှိပေပြီ။

မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ အငြိမ်းစားအရာရှိတစ်ဦး၏ သားများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အားလပ်ခွင့်အချိန်များစွာ ရရှိခဲ့ရာ မောင်ထွန်းကျော်မှ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ငှက်ပစ်ခြင်းများတွင် အလွန်ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း ဖြူးအနောက်ဘက် ၄ မိုင်အကွာ လောက်တွင်ရှိသည့် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား တည်ထားရာ တောင်ပေါ်သို့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်များနှင့်အတူ သွားရောက်ကာ အမဲပစ်လေ့ရှိလေ၏။ ဖြူးမြို့မြောက်ဘက်ရှိ “ဖြူးချောင်း” တွင် ငါးဖမ်းလေ့ရှိ၏။ မောင်ထွန်းလှမှာ ထိုအလုပ်များတွင် များစွာ ဝါသနာမပါလှသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ မောင်ထွန်းကျော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလေ့ရှိ၏။

ဖြူးမြို့ အနောက်ဘက်ရှိတောင်မှာ ပဲခူးရိုးမနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တောင်စွယ် တောင်တန်းများဖြစ်၍ တောင်တန်းများသည် မညီညာသော ပန်းကန်ပြားများကို ထပ်၍ထားသကဲ့သို့ အနိမ့်အမြင့် တည်ရှိလေသည်။ ပေ ၁၀၀၀ ခန့်အမြင့်တွင် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်း တည်ရှိ၍ အတွင်းသို့ တိုး၍သွားမိသောအခါ နိမ့်တုန် မြင့်တုန် ဖြစ်၍နေသော တောင်နှာမောင်းများသည် မြင့်မားသော တောင်ထိပ်များကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံကာ ထူထပ်သောတောကြီးများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုတောင်စွယ်တောင်တန်းများ၏ အကြား၌ကား နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကြီးများရှိ၍ အိုးစရည်းခန့်၊ တစ်ဖျာရာခန့်၊ အိမ်ငယ်တစ်လုံးစာခန့်ရှိ ကျောက်တုံးများသည် နေရာအနှံ့အပြား တည်ရှိလေသည်။

ထိုနေရာများသည်ကား အမဲလိုက်သမားများ၏ စားကျက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောက်အောက်ခြေရှိ အလွန်နက်ရှိုင်းသော နေရာများတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခွက်ကြီးများ အကြားတွင် မိုးရေများသည် အိုင်ဖြစ်နေတတ်၍ နွေအခါတွင် ထိုနေရာသို့ ကျားသစ်များ၊ တောဝက်များ၊ ဝက်ဝံကလေးများ၊ ရယ်များသည် ရေသောက်ရန် ဆင်းလာတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုလျှို့ဝှက်ကြီးများမှာ အဆိုပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ခရီးနှစ်မိုင်ခန့်အတွင်း၌ ရှိနေသော်လည်း အလွန်တောနက်လေသည်။

ဖြူးမြို့ရှိလူများသည် ထိုနေရာသို့ မကြာခဏ အပျင်းပြေ သွားရောက်တတ်လေရာ မောင်ထွန်းကျော်မှာမူ တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်ကျ သွားရောက်တတ်လေသည်။

မောင်ထွန်းကျော်၏ အမွှေးအမျှင်များ ထူထပ်လှသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို မောင်ထွန်းလှပင် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမိသည်။ တစ်နေ့သ၌ ထမင်းစားစားပွဲ၌ ဦးဘိုးပြောင်းသည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ မောင်ထွန်းကျော်နှင့် မောင်ထွန်းလှတို့မှာ အခြားဘက်ထိပ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ မောင်ထွန်းကျော်သည် သူ၏လက်ကြီးနှစ်ဘက်ကို စားပွဲပေါ်၌ အမှတ်တမဲ့ တင်ထားလျက်ရှိရကား ဖြူဆွတ်သော စားပွဲခင်းပေါ်တွင် မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်ကြီးနှစ်ဘက်မှာ ပို၍ထင်ရှားပြီးလျှင် ပင့်ကူနက်ကြီးနှစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ်

မောင်ထွန်းကျော်၏ ညာဘက်လက် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းပေါ်သို့ ယင်မဲရိုင်းတစ်ကောင်သည် အညှီနဲ့ကြောင့် လာ၍နားရာ လက်ချောင်းများသည် တရွရွလှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် ရှည်လျားသော လက်မွေးများကြားတွင် ငြိတွယ်နေပြီးနောက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်သည် ယင်မဲရိုင်းကို တစ်ခါတည်း ညှပ်လိုက်တော့၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို ကြည့်နေသော မောင်ထွန်းလှသည် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသောမျက်နှာဖြင့် အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ကို လျင်မြန်စွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်များထဲသို့ ထားလိုက်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲမှ ဦးဘိုးပြောင်း ထသွားသောအခါ မောင်ထွန်းလှက ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မင်းမြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ”

“ငါ့လက်ကြီးက ယင်ကောင် ဖမ်းသတ်လိုက်တာလေ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘာလို့ လက်နဲ့ ညှပ်သတ်သလဲ”

“ဒီဟာ ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ငါ့စိတ်က ပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်ညီလေး ... ငါ့လက်ကြီးတွေကြောင့် ခက်တယ်ကွယ်။ တစ်ခါတလေ ငါမသိဘဲနဲ့ ရွရွ ... ရွရွနဲ့ လျှောက်သွားတယ်ကွဲ့။ သူသွားတော့ နောက်က လက်မောင်းတွေက အလိုလို လိုက်ရတာပဲ။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ အစ်ကိုကြီး သတိရလို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတယ်”

“တစ်မျိုးကြီးနော် အစ်ကိုကြီး”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ငါဖြင့် ဒါကြီးအတွက် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“နဂိုက ပါတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ ... အင်္ဂါချို့ယွင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အင်း ... နင်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ဒီလက်နှစ်ဘက်ဟာ ငါ့ကိုယ် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မဟုတ်သလိုပဲကွဲ့ ... အခုတွင်ကကြည့်လေ ဟင်းစော်နံ့လို့ လက်ချောင်းပေါ် ယင်ကောင်လာနားတာ လက်ချောင်းနှစ်ခုဟာ သူ့အလိုလို စေ့လာပြီး ဖမ်းလိုက်တယ် ... အစ်ကိုကြီးစိတ်ထဲက ဘာမှ မသိလိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းမဟုတ်ဘူးလို့ အစ်ကိုကြီးပြောတာပေါ့။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိရပြီး အစ်ကိုကြီး ပြန်ရုပ်လိုက်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ ... အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလက်နှစ်ဘက်ကို ရွံလှပြီ မုန်းလှပြီ ...”

မောင်ထွန်းကျော်မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား လူထဲသို့ မဝင်ဝံ့တော့ဘဲ တောနက်ထဲသို့ လည်ပတ်ကာ သေနတ်ပစ်ခြင်းဖြင့် သူ၏ အချိန်များကို ကုန်လွန်စေတော့၏။

* * *

သပြေတန်းရွာမှ မခင်စောသည် ဦးဘိုးပြောင်း၏ လယ်ကို လုပ်ကိုင်သူ လယ်သမားတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ တောသူလည်းမက မြို့သူလည်းမကျသော အမူအရာ ချစ်ချင်စဖွယ် ရုပ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်လေသည်။ မခင်စောသည် လယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများအတွက် ဦးဘိုးပြောင်းအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်တတ်ရာ မောင်ထွန်းကျော်အား အစ်ကိုကြီး ဟူ၍

လည်းကောင်း၊ မောင်ထွန်းလှအား အစ်ကိုလေး ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့နှင့် အတော်ပင် အရောတဝင် ရှိခဲ့၏။ မခင်စောမှာ မောင်ထွန်းလှနှင့် ရွယ်တူတန်း တူမျှ ဖြစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းလှနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလျက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့အား ခင်မင်လျက်ရှိသော မခင်စောအား တောင်ပေါ်သို့ အလည်အပတ်သွားရာ၌ပင် တစ်ခါတရံ ခေါ်သွားတတ်၏။

ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့တွင် ဘုရားပွဲတော် ပြုလုပ်သဖြင့် အလွန်စည်ကားလေရာ ဖြူးမြို့ပေါ်မှသာမဟုတ် ရွာနီးချုပ်စပ်မှပင် ခြေလျင်တစ်မျိုး၊ လှည်းများဖြင့်တစ်မျိုး လာရောက်တတ်ကြ၏။ ထိုအချိန်မျိုး၌ မခင်စောသည် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ဘုရားပွဲသို့ လှည်းယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်တတ်၏။ ထိုမှစ၍ မခင်စောမှာ အတင့်ရဲ၍လာကာ ဘုရားပွဲမဟုတ်သည့် အချိန်များတွင် ထမင်းမြိန်စားဟူ၍ ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အမဲပစ်သွားရာ၌လည်း တစ်ခါတရံ လိုက်တတ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်၌ မောင်ထွန်းကျော်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အမဲလိုက်ထွက်သွားစဉ် မောင်ထွန်းလှမှာ မလိုက်ဘဲ မခင်စောပူဆာသဖြင့် တောပန်းများကို ခူးပေးရင်း လျှိုတစ်ခုအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုပေါ်သို့တက်ကာ ချုံပေါ်တွင်နွယ်လျက်ရှိသော ပန်းများကို ခူးနေစဉ် မနီးမဝေးမှ ချေဟောက်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မခင်စောသည် သစ်ငုတ်တိုသို့ ခုန်၍ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ... “အစ်ကိုလေး လုပ်ပါဦး ... လုပ်ပါဦး” ဟုဆိုကာ မောင်ထွန်းလှအား ဖက်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ မခင်စောမှာ ဆံပင်ကို ဆံမြိတ်တွဲချကာ တောပန်းများကို ဦးခေါင်း၌ ကပိုကရို ပန်ဆင်လျက် ပါးလွှာပျော့ပြောင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထား၏။ သနပ်ခါးနှင့် ပေါင်ဒါနဲ့များကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တသင်းသင်း ကြိုင်လျက်ရှိ၏။

“မခင်စော”

“ရှင် ... အစ်ကိုလေး”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေး ရှိပါတယ် ... ချေဟောက်တာပါ”

“ဟင့်အင်း ... ကြောက်တယ် အစ်ကိုလေး”

“မခင်စောဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လှရတာလဲဟင်”

“မလှပါဘူး”

“လှပါတယ်ဗျာ။ လှတာမှ သိပ်ကိုလှတာပဲ”

“လွတ်ပါအစ်ကိုလေးရဲ့”

“နေပါဦး ... အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘယ်သူ့ချစ်သလဲ”

“နှစ်ယောက်လုံး ချစ်တာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးကော ချစ်တယ်လား”

“ချစ်တာပဲ ... လွတ်ပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း ... မလွတ်ဘူး ... ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ချစ်ပါတယ် ပြောနေမှပဲ”

မောင်ထွန်းလှသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မခင်စော၏ နုထွတ်သော ပါးပြင်နှစ်ဘက်ကို ကြူကြူမွှေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ လွတ်လိုက်သည်။ ထိုထက်ပို၍ကား တစ်စုံတစ်ရာ

ကျူးလွန်စော်ကားခြင်းမရှိချေ။

* * *

ပထမ၌ မခင်စောကို ဂရုမစိုက်သော မောင်ထွန်းကျော်သည် မောင်ထွန်းလှနှင့် မခင်စောတို့ တပူးတွဲတွဲ နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ မနာလိုဝန်တိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ မခင်စောက မောင်ထွန်းလှအား စားသောက်ဖွယ်မှစ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးကမ်းသည်ကို မြင်ရသောအခါ မောင်ထွန်းကျော်သည် ခက်ထန်သောမျက်နှာဖြင့် တစ်စေ့တစ်စောင်း ကြည့်တတ်၏။ မခင်စောအပေါ်တွင် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ သဘောထားခဲ့သော မောင်ထွန်းကျော်၏ မေတ္တာစိတ်သည် မနာလိုဝန်တိုစိတ်များ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် တစ်နေ့တစ်ခြား ရင့်သန်လာတော့၏။

မခင်စော၏ မျက်လုံးများကလည်း ငယ်ရွယ်နုပျို၍ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော မောင်ထွန်းလှအား ကျော်လွန်ကာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရှိသော မောင်ထွန်းကျော်အား ကြည့်ရှု၏။ အချစ်စိတ်တို့မည်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သဘောရှိသည် မှန်သော်လည်း တစ်ခါတရံ ကြမ်းတမ်းခြင်းကို လိုလား နှစ်သက်တတ်၏။ မိန်းမတို့၏ အချစ်နှင့် မိန်းမတို့၏ ပရိယာယ်ကား နက်နဲရုံမျှမက ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က အလွန်ချစ်ခင်သော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးအပေါ်တွင် ပြိုင်တူချစ်ခင်မိကြသည့်အတွက် ခပ်တန်းတန်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ရှိနေခဲ့၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို အတင်းအဓမ္မ လုယူခြင်း တည်းဟူသော ကျူးကျော်စော်ကားခြင်း မရှိကြချေ။

တစ်နေ့၌ မခင်စောသည် လယ်တဲမှ ဦးဦးဖျားဖျားထွက်သော ကောက်သစ်ဆန် အနည်းငယ်နှင့် ခြံမှထွက်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို မြေပိုင်ရှင် ဦးဘိုးပြောင်းထံ လာ၍ ပို့လာ၏။ အပြန်တွင် နေအနည်းငယ်ကျပြီဖြစ်၍ ဦးဘိုးပြောင်းက မောင်ထွန်းလှအား လိုက်၍ပို့စေသည်။

မြို့မှထွက်၍ လယ်တစ်ကွက်ကျော်ခန့် ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဘဲ လာခဲ့ရာမှ မောင်ထွန်းလှက စတင်၍ ...

“ဪ ... ဒါထက် ... အခုလို နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့တဲ့အခိုက် မခင်စောကို မေးရဦးမယ်ဟို ...”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ အထိတ်တလန့်”

“ထိတ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ထိတ်စရာဆိုရင်လည်း အစ်ကိုလေး မမေးပါဘူး။ အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲ”

“နှစ်ယောက်လုံး ချစ်တာချည်းပဲ”

“အို ... ဒီဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ရင် လုံးလုံး ချစ်ရမယ်။ အစ်ကိုလေးကို ချစ်ရင်လည်း လုံးလုံး ချစ်ရမယ်။ ဒါမှ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ အစ်ကိုလေးလည်း တစ်မျိုး၊ အစ်ကိုကြီးလည်း တစ်မျိုး ချစ်တာပေါ့”

“အစ်ကိုလေးကို ဘယ်လိုချစ်ပုံလဲ”

“အစ်ကိုလေးက နုနုနယ်နယ် လှလှပပမဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုလေးကို ချစ်တာပေါ့”
“အစ်ကိုကြီးကိုကော”

“သူကတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခမျာ လက်နှစ်ဖက် အမွှေးအမျှင်တွေ ပေါက်နေတော့ လူထဲမဝင်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေရှာတယ်။ ဒီဟာတွေတွေ့ပြီး ခင်တော့ သူ့ကို သနားတာပဲ”

“သနားတာပဲလား။ ချစ်ကောချစ်သလား”

“ချစ်လည်းချစ်တာပဲ”

“သူ့လက်ကြီးကို မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင် ... ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ လက်ခုံပေါ်မှာ အမွှေးအမျှင်တွေ ပေါက်နေတာနဲ့ ကြောက်ရမှာလား”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ ... နေပါဦး။ ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးပြီးယူရမယ်ဆိုရင် ခင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ”

“ဒီထိတော့ မခင်စော မစဉ်းစားရသေးဘူး အစ်ကိုလေး။ နှစ်ယောက်စလုံး ပညာတတ်၊ မြို့သား၊ လူရိုး၊ လူကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ မိဘက မွေးလာတာ အမှန်တော့ ခင်တို့နဲ့တောင် မတန်ဘူး”

“ပြောပါဦးလေ။ အစ်ကိုလေးမေးတာ အဆုံးအထိ မဖြေသေးပါဘူး”

“ဖြေပြီးပါပြီ အစ်ကိုလေးရဲ့။ ဒီအထိ မခင်စော မစဉ်းစားရသေးဘူးလို့။ အစ်ကိုလေး ကိုလည်း တစ်မျိုးချစ်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း တစ်မျိုးသနားတာပဲ။ ဟော ... စကားပြောရင်း ရွာတံခါးတောင် ရောက်လာပြီ”

“ပြန်တော့မယ် မခင်စော”

“ရွာထဲမဝင်တော့ဘူးလား အစ်ကိုလေးရဲ့”

“မဝင်တော့ဘူးလေ မိုးလည်းချုပ်ပြီ”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း ပြန်ပေတော့ အစ်ကိုလေး”

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ကား နေဝင်ပြီဖြစ်၍ အတော်ပင် မှောင်၍နေလေပြီ။ မောင်ထွန်းလှသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်မည်ပြုစဉ် လှေခါးရင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာက နောက်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ လန်၍ ပါသွား၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသူကား မောင်ထွန်းကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျော်။ ။ “ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာလူပါးဝတာလဲ ... ဟင်”

လှ။ ။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ ... အစ်ကိုကြီး”

“အောင်မယ် ... မင်းလုပ်တာ မင်းမသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်တော်အဟုတ်မသိပါဘူးဗျာ”

“ခင်စောကို တစ်လမ်းလုံး မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောသွားတာလဲ”

“အဖေက လိုက်အပို့ခိုင်းလို့ ပို့တာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ငါ အကုန်သိတယ် နားလည်လား။ ဟိုကိုသာဇံတို့ လယ်ကွက်ဘေး အုန်းနဲ့ပင် ကလေးအောက်မှာတောင် ခဏထိုင်နေကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မောလို့ ခဏနားနေကြတာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မင်းတို့ ဘာလုပ်လုပ် ငါ အကုန်သိတယ် နားလည်လား။ နောက် ဒီကောင်မလေးကို မင်း ရိုးတီးယားတား မလုပ်နဲ့။ သူက ငါ့ရည်းစား၊ ငါ သူ့ကိုယူမယ် ... မင်း မသိဘူး ဟုတ်စ”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ကိုင်းကွယ် အခုသိပြီမဟုတ်လား ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဟင် ...”

မောင်ထွန်းကျော်သည် မောင်ထွန်းလှ၏ လည်ပင်းကို သူ၏လက်မည်းကြီးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိရာ မောင်ထွန်းလှမှာ အားအင်မမျှရုံမျှသာမက ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးဘိုးပြောင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာခိုက်ကြိုသဖြင့် နောက်ထပ် လည်မျိုကို အပေါ်မှစီး၍ ညှစ်ရန် အားထုတ် လျက်ရှိသော မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်များကို ကြိမ်တုတ်ကောက်နှင့် တစ်ချက် ရိုက်လိုက်သော အခါမှ မောင်ထွန်းကျော်၏လက်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ကွာ၍ကျသွားပြီးလျှင် မောင်ထွန်းလှအား လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဦးဘိုးပြောင်းသည် မောင်ထွန်းကျော်အား နှုတ်ဖြင့်သာ ဆုံးမစကား ပြောကြားပြီးလျှင် မောင်ထွန်းလှကို တွဲယူပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပို့လေ၏။ ထိုည၌အဖို့ မောင်ထွန်းလှသော် လည်းကောင်း၊ ဦးဘိုးပြောင်းသော်လည်းကောင်း မောင်ထွန်းကျော်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ချေ။

* * *

မောင်ထွန်းလှမှာ လည်ပင်းတွင် ဖျစ်ညှစ်ခြင်းခံရသော ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်လှသော်လည်း မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်သည်းများ ကုတ်ခြစ်မိသော နေရာများမှ သွေးများပင်စို့လာသဖြင့် ထမင်းချက်သော မိန်းမကြီးက ဆေးများဖြင့် သိပ်နယ်ပေးရ၏။ သို့သော် ထူးဆန်းပုံမှာ သွေးစို့၍ နေသော လက်သည်းဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်သောအခါ ပင့်ကူမျှင်များကဲ့သို့ အမျှင်များ မောင်ထွန်းလှ၏ လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်နေသည်ကို ထမင်းချက်မိန်းမကြီးမှာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းကျော်သည် မောင်ထွန်းလှ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို သူ၏ လက်ကြီးများဖြင့် ယုယစွာ ကိုင်ဆွဲလျက် ...

“အစ်ကိုကြီး မှားမိပြီ ညီလေးရယ် ... အစ်ကိုကြီး မှားတာ သည်းခံနော် ...”

“မောင်ထွန်းလှသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍နေလေသည်။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းကာ နောင်တရဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

မောင်ထွန်းကျော်သည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်များလည်လာလျက် ...

“စိတ်ဆိုးလား ညီလေး အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

“အေးကွယ် ဒီလို ကြားရမှ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာတော့တယ်။ မနေ့ညကတည်းက အစ်ကိုကြီး နောင်တရနေမိတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိလို့ မူးအောင်သောက်ပြီး အဖန်ခေါက်ဆွဲဆိုင် မှာ အိပ်ပျော်သွားတာ ခုမနက်မှ ထပြန်လာခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်ကျေပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“အင်း ... မိန်းမစိတ်များ တယ်ဆိုတာပဲနော် ... ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး နောင်တရပါပြီညီလေး အစ်ကိုကြီးနောင်တရပြီ”

“နောင်တရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်တော်လည်ပင်းဖြင့် အစ်ကိုကြီး လက်သည်း ရာကြီးတွေဒဏ် မနည်းခံလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ... အမှန်က အစ်ကိုကြီးစိတ်က ဒီလောက်ပါလှတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုတ်ရုံခတ်ရုံ ထိုးရုံကြိတ်ရုံလောက်ပဲ။ ရှေ့က လက်ကြီးနှစ်ဘက်ဆွဲရာ ပါသွားရတာကိုးကွဲ့။”

“ဘယ်လိုပါတာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးလက်မောင်းနှစ်ဘက်က ရှေ့က အမွှေးတွေနဲ့ လက်ဝါးကြီး ဆွဲဆောင်ရာ ပါသွားရတာ ... ညီလေး ... ဒါကြောင့် ဒီလက်မည်းကြီးနှစ်ခုဟာ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ယင်မဘဲယောင်းကြီး လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်သတ်လိုက်မိတာ ညီလေးမြင် တယ်မဟုတ်လား”

“မြင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်တင်ပဲ”

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီးက လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး မလုပ်ရင် ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ”

“ဒီလက်ကြီးနှစ်ဘက်က လုပ်တာပေါ့။ ယင်ကောင်နားရင် ဖမ်းချင်တယ်။ ပိုးဟပ်တွေ့ရင် လိုက်ချင်တယ်။ ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်ဆိုရင် လက်ချောင်းတွေဟာ အလိုလိုနေရင်း လှုပ်ရှား နေတာပဲ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်”

“အခု မင်းလည်ပင်းကို ဒီလောက် နာအောင်ညှစ်တာလည်း အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ဘူး ... အမှန်တော့ ဒီလက်ကြီးနှစ်ဘက်ပဲ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့။ ဘဝက ဝိပါကဝဋ်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ညီလေးရယ်။ မဟုတ်ကာမှလွဲရော အစ်ကိုကြီးဟာ ပင့်ကူဘဝကများ လာလေရှေ့လား မပြောတတ်ဘူး”

“ကြံကြံဖန်ဖန် အစ်ကိုကြီးရယ် ... လက်ခုံမှာ အမွှေးထူတာနဲ့ ပင့်ကူဘဝကလာတာ ဖြစ်မှာလား”

“ပြီးတော့လည်း တစ်ခါတလေ ဒီအကြောင်းတွေ တွေးပြီး ကိုယ့်အဖြစ်ဆိုကြီးကို စဉ်းစားရင် အိပ်လိုက်တဲ့အခါများ အစ်ကိုကြီးဟာ ဟိုတောကြီးတောင်ကြီးထဲ ရောက်သွားပြီး အစ်ကိုကြီးအနားမှာ ရွရွ ရွရွနဲ့ သွားလာနေလိုက်တာ အမယ်လေး တောပင့်ကူကြီးတွေ မနည်းပါ ဘူး။ ၁ မိုက်လောက်၊ ၁ ထွာလောက်၊ တစ်ချို့ ဗန်းကလေးလောက်တောင် ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး ကိုယ်မှာလည်း ပင့်ကူမျှင်တွေ ရစ်ပတ်လို့ အဲဒီလိုနေရတာ အစ်ကိုကြီးမှာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ အစ်ကို ကြီး အိပ်ရာက လန့်နိုးတဲ့အခါ အိပ်ရာဘေးတောင် ယောင်ပြီး လက်နဲ့ စမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီး ပြောတာပေါ့”

“စိတ်စွဲလို့ မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်မက်နေတာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဪ ... ဒါထက် ညီလေးကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်။ ညီလေးနဲ့ အစောနဲ့ လွန်လွန်

ကျူးကျူး ချစ်နေကြပြီလား”

“လွန်လွန်ကျူးကျူး ဟုတ်စ ... အစ်ကိုကြီး ... ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ လွန်လွန်ကျူးကျူးလည်း မချစ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရင် ယုံပါအစ်ကိုကြီး”

“ယုံပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ချစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ အစ်ကိုကြီး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ် ပေးနိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား ညီလေး ... ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ်မကဘူး အစ်ကိုကြီးရှေ့ ... ဆယ်ခါပြန် လောင်းပုံသေးတယ်”

“ကောင်းပါလေကွယ် ... ငါ့ညီ သဘောထားကြီးပါပေတယ်”

“မခင်စောက အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အလို ဘုရားရေ ကြားသားမိုးကြိုး ... ဟုတ်ရဲ့လားကွယ် ညီလေး။ မင်း တကယ် ပြောတာလား ... ဟင်”

“တကယ်ပြောတာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကျွန်တော် လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“သူ့ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောလို့ သိတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ထူးဆန်းလှသကွယ် ... နဲ့နဲ့နဲ့နောင်နောင်နဲ့ မင်းသားရုပ်ပေါက်နေတဲ့လူကို ကျော်ပြီး ဘီလူးသဘက်လို လက်မည်းကြီးနဲ့လူကိုများ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးဖြင့် ငါ့ညီပြောလို့သာ ယုံရတယ် ... ကိုင်း ငါ့ညီ အစ်ကိုကြီး မှားမိတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ရအောင် အခုလာခဲ့တာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

* * *

အချိန်ကား တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ တစ်နှစ်မျှ ကြာပြီးနောက် ထိုတစ်နှစ်ခန့်မျှ အချိန် အတွင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များလည်း မနည်းလှချေ။

မောင်ထွန်းလှသည် ပဲခူးမြို့တွင် မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော် အဖြစ်ဖြင့် အလုပ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ မကြာမီ ဦးဘိုးပြောင်းလည်း နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ကျန်ရှိသော ပစ္စည်းများကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ ခွဲခြမ်းယူကြ၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းကျော်က လယ်နှင့် အိမ်ကို ယူပြီးလျှင် ငွေသားနှင့် ရွှေထည်၊ လက်ဝတ်လက်စား စသော ပစ္စည်းများကို တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသော မောင်ထွန်းလှက ရရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းအမှုကို ရှေ့နေကြီး တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ရုံးသို့မရောက်ဘဲ အေးချမ်းစွာ ပြီးစီးသွားခဲ့၏။

မောင်ထွန်းလှ ပြန်သွားပြီးနောက် နှစ်လအတွင်း၌ပင် မောင်ထွန်းကျော်သည် လယ်သမား၏ သမီး မခင်စောအား အရပ်ထဲမှ လူကြီး လေးငါးယောက်ကို ပင့်ဖိတ်ကာ တောင်း ရမ်းယူလိုက်တော့၏။

လက်ထပ်ပြီးနောက် သုံးလခန့်ကြာသောအခါ မောင်ထွန်းလှသည် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ရှိစဉ် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်အတော်အတန် ခန့်ညားသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှနှင့်

တွေ့လိုပါကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“မောင်ထွန်းလှဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဇာတိက ဖြူးကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဖြူးက အကြောင်းကလေး နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းချင်လို့ ရောက်လာတာပဲ”

ထိုသူသည် အပေါ်အကျိုအနားပတ်တွင် အတွင်းမှတပ်ထားသော အစိုးရစုံထောက် တံဆိပ်ကို မောင်ထွန်းလှ မြင်စေရန် အကျိုအနားပတ်ကို မသိမသာလှန်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ ဖုံးလိုက်၏။

“မေးပါခင်ဗျာ မေးပါ။ ကျွန်တော်သိတာတော့ ဖြေဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ခင်ဗျား ပင်စင်တန်းက ဦးဘိုးပြောင်းရဲ့သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုထွန်းကျော်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို ဟုတ်စ”

“မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဖြူးက ဘာသတင်းမှ မကြားသေးဘူးလား”

“မကြားသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

“အဲဒီ မခင်စော သေရှာပြီဗျာ။ သူ့ယောက်ျားက သတ်လို့”

“အစ်ကိုကြီးကသတ်တယ် ... ဟုတ်စ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ ... သူဒီလောက် မရက်စက်တန်ကောင်းပါဘူး ...”

“သူ့မိန်းမ လည်မျိုကို ညှစ်သတ်တယ်။ ခင်ဗျားအစ်ကိုကြီးဟာ အတော်ရက်စက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ...”

“နို့ သူကော ... သူ့ကို ဖမ်းထားပြီလား”

“အစအနတောင် ရှာမတွေ့ဘူး။ ထွက်ပြေးပြီ။ ဒါကြောင့် သူဘယ်ကို သွားတတ်တယ် ဆိုတာ သိလိုသိငြား ခင်ဗျားကို လာမေးတာပါပဲခင်ဗျာ ...”

“ဘယ်ကို သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဖြူးမှာနေတုန်းကတော့ တောင်ပေါ်သွား၊ သေနတ်ပစ်ကြ၊ တောလည်ထွက်ကြ ဒီဟာပါပဲခင်ဗျာ ...”

“တောလည်သွားတာတွေ၊ သေနတ်ပစ်တာတွေတော့ မပြောပါဘူးဗျာ။ သူ့သွားပြီး ပုန်းအောင်းနိုင် တဲ့ နေရာ၊ ဘယ် နေရာသွားတတ်တယ်၊ လာတတ်တယ်၊ ဘယ်မြို့မှာ ဆွေမျိုးညာတိရှိတယ် ဒီဟာပြောတာပါ”

“ဒီဟာကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်မှာက ဆွေမျိုးညာတိ မရှိပါဘူးခင်ဗျား ... သားအဘသုံးယောက် ဖြူးမြို့ကို ပြောင်းလာကတည်းက ဘယ်ကိုမှလည်း မရောက်ဘူးခင်ဗျာ။ ဖြူးမြို့မှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြတာပါပဲ ...”

စုံထောက် အင်စပတ်တော်သည် အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည့်ဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားအစ်ကို အမှုကတော့ အတော်ဆန်းတဲ့ အမှုပဲဗျို့”

“ဘယ်လို ဆန်းပုံလဲခင်ဗျာ ပြောစမ်းပါဦး”

“မခင်စောလည်မျို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ လက်ငါးချောင်းရာကြီးတွေ မကဘူးဗျ။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေလိုလို၊ ပိုးမျှင်တွေလိုလို ရစ်ပတ်နေတာ မနည်းပါဘူးဗျာ ... တွေ့ရတယ်။ ဆေးဘက်ကရော ဓာတုဗေဒဘက်ကရော ဒီအမျှင်တွေဟာ ဘာကောင်ကထွက်တဲ့ အမျှင်တွေဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။”

မိမိလည်မျိုကို မောင်ထွန်းကျော် ဖျစ်ညှစ်သည့်ညက လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာကို ပိုးမျှင်ကဲ့သို့ အမျှင်များ ရစ်ပတ်နေသည်ကို ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက ပြောဖူးကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

“ဟုတ်တယ် ... တယ်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်စုံထောက်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်လာတာ ၁၆ နှစ်ရှိပြီ။ ဒီလိုဟာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး ... ဒါထက် သူ ဘယ်ကို သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ထင်မြင်ချက်တွေ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့”

“မပေးနိုင်ဘူးဗျာ ... အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖေ မသေခင်ကတည်းက ဒီမိန်းမ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီအစ်ကိုချင်း ခပ်တန်းတန်းဖြစ်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ။ အမွေခွဲတော့လည်း သူက လယ်တွေ နဲ့ အိမ်ကိုယူ၊ ကျွန်တော်က ငွေသားယူပြီး အိမ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်”

“အော် ... ဒီလိုကိုး ... ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ဘူးဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ တစ်ဝမ်းကွဲပါ ... နို့ပေမယ့် လေးနှစ်သားကတည်း အဖေက သားအရင်းလို သူ့ကို မွေးစားလာခဲ့ပါတယ်”

စုံထောက်ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းလှသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်ထွန်းကျော်၏ ထူးဆန်းသောဘဝကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အမွေအမျှင်များ ထူထပ်သည့် လက်ကြီးနှစ်ဘက်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တောကြီးတောင်ကြီးများထဲတွင် တောပင့်ကူကြီးများနှင့် အတူနေရသည်ဟု မကြာခဏ အိပ်မက်မက်တတ်သည်ဟုပြောသော မောင်ထွန်းကျော်၏ စကားများကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး သူ အားအင်ထုတ်၍ လက်နှစ်ဘက် ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ရာတွင် ထိုဖျစ်ညှစ်ခြင်းခံရသော အရာဝတ္ထု၌ ပင့်ကူမျှင်ကဲ့သို့ အလွန်နူးညံ့သော အမျှင်များ ရစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ ယင်းကဲ့သို့ အားအင်ထုတ်၍ ဖျစ်ညှစ်ရာတွင် ၎င်း၏လက်မှ ပိုးကောင်ကဲ့သို့ အမျှင်များ ထွက်လေသလော စသည်အားဖြင့် အထက်ပါ အချက် အလက်များကို ဆက်စပ်တွေးတောလျက် ရှိလေ၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်နှင့် တောထွက်သော အဝတ် အစားများကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဖြူးမြို့သို့ အဆန်စာပို့ရထားဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရာ ညနေ ၆ နာရီတွင် ဆိုက်ရောက်လေ၏။ မိမိရောက်လာသည်ကို လူသိမည်စိုးသဖြင့် ဗိုလ်တံ၌ ရုပ်ဖျက်တည်းခိုပြီးသော် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် စားသောက်ရန် အစားအစာအနည်းငယ်နှင့် ရေဘူးကို အိတ်တွင်ထည့်၍ အနောက်ဘက် တောင်ခြေသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကွဲမကူးရွာ ဇရပ်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေ၍ တောင်ကိုတက်လေရာ ၈ နာရီခွဲတွင် ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းစခန်းသို့ရောက်၍ ကျောင်းကိုမျှ မဝင်ဘဲ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလေးရှိရာ တောင်ထိပ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဘုရားကို ဝတ်ပြုပြီးလျှင် ကုန်းတော်ရင်ပြင်၌ ခေတ္တအမောအပန်း ဖြေပြီးနောက် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှ အနောက်မြောက်စူးစူးသို့ သွားသော လမ်းအတိုင်း

လိုက်လေသည်။

ထိုနေရာရှိ လမ်းများမှာ တောင်အောက်ရှိ ရွာများမှ ဝါးခုတ်ထင်းခွေသွားသော လမ်းကလေးများသာဖြစ်၍ အတန်ကြာ သွားမိလတ်သော် မောင်ထွန်းလှသည် မြောက်စူးစူးသို့သွားသော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလေ၏။ ထိုလမ်းမှာ အထက်ရှိ တောင်ထိပ်များဆီမှ ဝါးများကို တစ်စုတည်း နောင်ဖွဲ့ကာ စွပ်ဖားများကဲ့သို့ ကျွဲများဖြင့် ဖုံးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရသော်လည်း နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တောနက်လှ၏။

အချို့နေရာများ၌ ထိုလမ်းကြောင်းမှာ အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးများထိပ်နှင့် လွတ်ရုံမျှသာရှိ၏။ အချို့နေရာများ၌ကား အလွန်မြင့်သော ချုံကြီးများသည် နက်လှစွာသော ချောက်၏ ထိပ်ကို လမ်းနှင့် ပိုင်းခြားထားဘိသကဲ့သို့ တည်ရှိ၏။

ထိုနေရာများသည်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က မောင်ထွန်းလှနှင့် မောင်ထွန်းကျော်တို့ အမဲလိုက်နေကျ နေရာများဖြစ်၏။ တောင်စွယ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား၌ နက်ရှိုင်းလှစွာသော လျှိုကြီးများရှိကြရာ တောင်နံရံများတွင် သပွတ်နှင့် ဆူးရစ်ခြံကြီးများ ရှိ၍ တောင်အောက် ချိုင့်များထဲ၌မူ တောငှက်ပျောများ အလေ့ကျပေါက်နေကြ၏။ အချို့နေရာများ၌ လျှိုအောက်သို့ ဆင်းရာလမ်းမရှိသလောက်ပင် မတ်လှ၏။ မောင်ထွန်းကျော်မှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးနောက် ယခင်က သွားရောက်ခဲ့ဖူးသော တောကြိုအုံကြားသို့ သွားရောက်ခြင်းကား အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ သို့စဉ်လျက် မိမိလာရောက်ရှာဖွေသည်မှာ မှားလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။

မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ထိုလမ်းရှိ ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းတလျှောက်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွား၏။ တောဝက်များပစ်ရန် တောင်အောက်လျှိုထဲသို့ ဆင်းနေကျ နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ချုံတစ်ချုံဘေးတွင် အဝတ်စကလေးတစ်ခု တင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ လက်ကိုင်ပုဝါဟောင်းတစ်ထည်ဖြစ်နေသည့်အပြင် ၎င်းမှာ မောင်ထွန်းကျော် ကိုင်တွယ်သုံးစွဲနေကျ လက်ကိုင်ပုဝါမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပို၍အံ့အားသင့်မိ၏။

မောင်ထွန်းလှသည် လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် လျှိုထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်ခဲ့၏။ ထိုနေရာ၌ အထူးသဖြင့် ကျောက်ထူထပ်သော နေရာဖြစ်၍ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် တောင်ကမ်းပါးနံရံ၌လည်းကောင်း၊ လျှိုလမ်းတလျှောက်၌ လည်းကောင်း၊ အနှံ့အပြား ရှိကြကုန်၏။ အောက်ခြေရှိ ကမ်းပါးများတွင် အတွင်းသို့ ရေလိုက်၍စားထားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်၍နေသော လှိုဏ်ဂူများရှိ၏။ ထိုအတွင်းသို့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ဝင်၍ပုန်းအောင်းတတ်သည်ကို ယခင်က ရံဖန်ရံခါ တွေ့ဖူး၏။ မောင်ထွန်းကျော်သည် ယခင်က သူ့ရောက်ဖူးသော ထိုကျောက်ခေါင်း လှိုဏ်ဂူတစ်ခုခုအတွင်း၌ အစိုးရ အပြစ်ဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လာရောက်ပုန်းအောင်း၍ နေကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ မောင်ထွန်းလှမှာ ပထမ၌ စိတ်ပျက်မိသော်လည်း ချုံစပ်တွင် မောင်ထွန်းကျော်၏ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိ၏ အယူအဆကို ထိုအချက်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထောက်ခံနေ၏။

မောင်ထွန်းကျော်သည် လူသတ်မှု မဖြစ်မီကသော်လည်းကောင်း၊ မကြာသေးမီက ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ထင်ရှား၏။

လျှိုအောက်သို့ရောက်၍ အနီးတဝိုက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးများ အကြားနှင့် ဂူကဲ့သို့ဖြစ်နေသော လှိုဏ်ဂူနှစ်ဂူသုံးဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော် ထိုနေရာမျိုးမှာ သားရဲ

တိရစ္ဆာန်များသော်လည်းကောင်း၊ ပိုးကောင်မွှားကောင်များသော်လည်းကောင်း ရှိတတ်၍ မောင်ထွန်းလှသည် သတိထားကာ လက်နှိပ်တတ်မီးဖြင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု လေသည်။

လှိုဏ်ခေါင်းကလေး သုံးခုကို ကြည့်ပြီးနောက် မိမိဆင်းခဲ့သော လမ်းနှင့် အဝေးဆုံး ဂူတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဂူမှာ မောင်ထွန်းကျော်နှင့် တောဝက်များလိုက်ခဲ့စဉ်က တစ်ကြိမ်တွင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တစ်နာရီခန့်မျှ ဝင်၍ ပုန်းနေခဲ့ဖူးကြောင်း သတိရမိ၏။ ဂူဝတွင် တဲငယ်ပမာဏ ခန့်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိရာ ၎င်းဂူဝနှင့် တစ်တောင်ခန့်သာ ကွာသဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်လိုသောသူသည် တစ်ဘက်မှ ကိုယ်ကိုစောင်းကာ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် ဝင်ရလေသည်။

ဂူအတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ လှိုလမ်းအတွင်းတလျှောက်မှ တိတ်ဆိတ် လျက် တစ်ခါတရံ ကျောက်ထပ်ကျောက်ကြားအတွင်းမှ ပိုးမွှားမြည်သံကိုသာ သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ မောင်ထွန်းလှသည် သေနတ်ကို အသင့်ယမ်းထိုးပြီးနောက် ကျောက်တုံးကြီးများကြားမှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဂူဝမှာ နှစ်တောင်ခန့်မျှ ရှိပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ကျယ်ပြန့်သွားရာ အချိန်မှာ ၁၀ နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ကညင်ပင်ကြီးများထက်မှ ပျောက်ကြားတိုးဝင်လျက်ရှိသော နေရောင် သည် ဂူအတွင်းသို့ အတော်အတန် လင်းစေလျက် ရှိ၏။

အတန်ငယ် ဝင်မိသောအခါ အတွင်း၌ မှောင်နေသဖြင့် မောင်ထွန်းလှသည် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို အသုံးပြုကာ တိုးဝင်သွား၏။ လက်ဝဲဘက်၌ကား အပြာရင့်ရောင်ရှိသော ကျောက်တုံး များသည် မညီညာသော နံရံတွင် ပတ်ကြားအက်ကြီးများကို ဖြစ်စေလျက်ရှိ၏။

ထိုမှတဖန် ဂူ၏ရှေ့ပိုင်းကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၍ ၎င်းမှတဖန် လက်ယာဘက်သို့ ဓာတ်မီးရောင်ရောက်၍ သွားရာ မောင်ထွန်းလှသည် စက္ကန့် ၃၀ ခန့် အံ့အားသင့်ကာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိ၏။ ပထမသော် မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် ကိုယ်ပေါ်ရှိ မွှေးညှင်းများသည်လည်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် တို့လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်၍သွား၏။ ဂူမှာ အတွင်းတွင် ၁၅ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်၍ လက်ယာဘက်ထောင့်၌ကား အောက်ပါ ထူးဆန်းသော ရှုမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဂူ၏ တောင့်ချိုးနံရံနှစ်ဘက်တွင် ၆ ပေပတ်လည်ခန့်မျှရှိသော ပင့်ကူအိမ်ကြီးတစ်ခုသည် စည်မျက်နှာကျက်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေရာ အပေါ်ပိုင်းတွင် ဗန်းကလေးတစ်ချပ်မျှကြီးသည့် ပင့်ကူကြီးနှစ်ကောင် ရှိနေ၏။ ရွေးကြီးစေ့ခန့်ရှိ ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးများမှာ ဓာတ်မီးရောင်တွင် တောက်ပလျက်ရှိရာ အမွှေးနက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော လက်တံကြီးများသည်လည်း တရွေ့ ရွေ့လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။ ပင့်ကူအိမ်အလယ်ရှိ ပိုးအိမ်ကြီးမှာ လင်ပန်းကလေး တစ်ချပ်ခန့်ကြီး၍ ၎င်းမှာကပ်ကာ လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ တွဲရရွဲကျလျက် ရှိနေလေသည်။ အလောင်းကား အသားမရှိတော့ဘဲ အပေါ်ရံမှ အရေပြားနှင့် အဝတ်အစားများက ထိန်းထားသဖြင့်သာ ပုံသဏ္ဍာန်မပျက် ရှိနေလေသည်။ အဝတ် အစားနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိအစ်ကို ကိုထွန်းကျော်၏ အလောင်း ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။

မောင်ထွန်းလှသည် လက်မှလွတ်ကျသော ဓာတ်မီးကိုပင် မကောက်နိုင်ဘဲ ဂူပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

နောက် ၃ ရက်မျှ ကြာသောအခါ မောင်ထွန်းလှသည် အစ်ကို၏ အလောင်းကို လျှို့ဝှက်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ရန် လူယုံနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍လာခဲ့ရာ အဝတ်အစားများနှင့် အောက်သို့ ပုံ၍ကျနေသော အရိုးစုကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ ပင့်ကူအိမ်ကြီးနှင့်တကွ ပင့်ကူကြီးနှစ်ကောင်ကိုကား အစအနမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ မောင်ထွန်းကျော်၏ ယုတ်ညံ့သော ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ သေဆုံးရပုံကိုလည်းကောင်း မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

* * *

သံသရာပြန်လက်စား

တဂျန်းဂျန်း တဝုန်းဝုန်း ခုတ်လျက်ရှိသော မီးရထားသံသည် တွဲအတွင်းတွင် ဆူညံလျက် ရှိလေသည်။ ဦးအောင်ဖြိုးသည် သူဖတ်နေသော သတင်းစာပေါ်မှကျော်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဦးဖိုးသစ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဦးဖိုးသစ်ကလည်း စူးစူးဝါးဝါး ပြန်၍ကြည့်ရှုရာ ဦးဖိုးသစ်၏ ကြည့်ပုံမှာ မုန်းတီးခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းလျက်ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွန်မုန်းတီးလျက် ရှိကြရာ တစ်နာရီတွင် မိုင် ၄၀ ခန့် ခုတ်လျက်ရှိသော ဤအဆန် စာပို့ရထား ဒုတိယတန်းတွဲထဲတွင်မှ နှစ်ယောက်သား လာ၍တွေ့ဆုံတတ်ပေသည်။ တွဲတစ်တွဲလုံး တွင် အခြားခရီးသည်များ မရှိ သူတို့နှစ်ယောက်သာရှိ၍ ထိုတွဲမျိုးမှာ တခြားတွဲများနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကူးသန်းသွားလာနိုင်သော အဆက်အသွယ် မရှိချေ။

နေရာမှာ ရန်ကုန်မှ မိုင်တိုင်အားဖြင့် ၉၈မိုင်ဝေးသော “တော်ဝိ” ဘူတာနှင့် ၁၀၄မိုင် မျှဝေးသော “ပိန်းဇလတ်” ဘူတာ စပ်ကြားတွင်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ မီးရထားလမ်းနှင့် နံဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ရွာများသည် ရထားလမ်းနှင့် အတော်ဝေးသောကြောင့် သောင်းကျန်းသူတို့၏ ရန်ကို စိုးရိမ်ရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ တစ်နာရီလျှင် အနည်းဆုံး မိုင် ၃၀ မှ ၄၀ ခန့်အထိ ခုတ်မောင်း နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်ဖြိုးသည် သတင်းစာဖတ်ဟန် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နံဘေးထိုင်ခုံပေါ်သို့ သတင်းစာကို ဖြန့်လျက်သား ချထားလိုက်ရာ ဦးဖိုးသစ်အကြည့်နှင့် တည့်တည့်ကြီး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလေသည်။

ဦးဖိုးသစ်သည် အသားလတ်၍ အရပ်မြင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆံပင်မှာ အချို့ နေရာများ၌ ဖြူဆွတ်နေပြီးလျှင် သူ၏ ပါးနှင့် နားထင်နှစ်ဖက်မှာ အတော်အတန် ချိုင့်ဝင်လျက် ရှိ၏။ ရုပ်ရည် သနားကမားရှိ၏။

ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ဦးဖိုးသစ်ထက် ၃ လက်မခန့် နိမ့်၏။ အနည်းငယ် ဗိုက်ရွဲ၍ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိပြီးလျှင် အသားညို၏။ ဝတ်ပုံ၊စားပုံ၊ ဟန်အမူအရာမှစ၍ ဦးဖိုးသစ်ကဲ့သို့ သို့သိပ် သပ်ရပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်သလို ဝတ်စားနေထိုင်သူတစ်ယောက်နှင့်တူ၏။ ဦးဖိုးသစ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကြမ်းတမ်းဟန်ရှိ၍ အမှန်လည်း ငယ်စဉ်က အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ဖူးသူ လယ်သမား လယ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်ဖြိုးမှာ စိတ်ထဲမှ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဦးဖိုးသစ်က စကားစ၍ ပြောလေသည်။

သစ်။ ။ “ခင်ဗျား ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးထင်တယ်။ ရှေးကဟာတွေကို မေ့လိုက်ပါဗျာ။ ၁၂ လဆိုတဲ့အချိန်ဟာ နည်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ မေ့လောက်ပါပြီ”

ဖြိုး။ ။ “ ၁၂ လမဟုတ်ဘူး ၁၂ နှစ်ကြာလည်း ကျုပ်မမေ့ဘူး။ ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲ။ ကျုပ်ဟာ ၁၅နှစ်လုံးလုံး သူနဲ့ပေါင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာခဲ့တယ် ... အဲဒီ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အတင်း ဓားပြတိုက်ယူတာ ဘယ်သူလဲ ... ခင်ဗျားပဲမဟုတ်လား ... ဒီမယ် ဦးဖိုးသစ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်ပြီးမှ ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာမယ် သိလား”

ဦးဖိုးသစ်က အတန်ငယ်ပြုံးလိုက်၏။ ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်၍ မိမိ ကောင်းစွာ နိုင်နင်းနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သစ်။ ။ “စိတ်ချမ်းသာမှု ဟုတ်စ ... အဲဒါက စိတ်တစ်ခုပါပဲဗျာ ... စိတ်က ချမ်းသာ အောင် နေတတ်ရင် ချမ်းသာတာပဲ”

ဖြိုး။ ။ “ကျုပ်က တောသား လယ်သမားပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူဗျ”

“အေးလေ ... ရှိတယ်ပဲ ထားပါတော့”

“ခင်ဗျားတော့ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံချမ်းသာမယ့်လူမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ရှုံးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ မြင်းလောင်း၊ ဖဲရိုက်လုပ်နေတဲ့လူက တာရှည် ချမ်းသာပါ့မလား။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှုံးနေလို့ ဘယ်လိုပေါင်နံ့ထားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အားလုံးသိတယ်”

ဦးဖိုးသစ်သည် တံတွေးကို ကြိုးစား၍ မျိုချလိုက်၏။ မိမိအား ဦးအောင်ဖြိုးက စွပ်စွဲ လိုက်သော အချက်မှာ မှန်ကန်သဖြင့် အဘယ်နည်းဖြင့် ဦးအောင်ဖြိုး သိသည်ကို မစဉ်းစားနိုင် အောင် ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဦးအောင်ဖြိုးအား မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ဦးအောင်ဖြိုးက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် ဆက်လက်၍ ...

“ဒီမယ် ဦးဖိုးသစ် ကျုပ်က အကြံနဲ့လူဗျ။ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ခင်ဗျား လုပ်တာကိုတော့အားလုံး ကျုပ်သိတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှုံးနေတယ်၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်နဲ့ ပေါင်ထားတယ်ဆိုတာ ငွေ ၁၀၀၀၀ ပိုမကွာအောင် ကျုပ်ပြောနိုင်တယ်”

ဦးဖိုးသစ်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွား၏။ ဦးအောင်ဖြိုး၏ စကားများကို မိမိ အရေးမစိုက်ဟန်လုပ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ သောက်လိုက်၏။

သစ်။ ။ “အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ကို သတ်ချင်ရသလားဗျာ ... ဘာဆိုင်သလဲ။ ကျုပ်ကို သတ်ရင် ခင်ဗျားလည်း သေမှာပေါ့။ ကြိုးစင်မှာ သေရတယ်ဆိုတာ သက်သာတယ်ထင်သလား။ ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲအပတ် ဆရာကြီး”

ဖြိုး။ ။ “ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်ကို တရားဟောစရာမလိုဘူး။ ကျုပ်မသေခင် ခင်ဗျား ခံရတာ မြင်ချင်တယ်။ ကျုပ်မိန်းမ ခံရသလိုပေါ့။ ကျုပ်မိန်းမကို ခင်ဗျားပဲသတ်တာ”

ဦးဖိုးသစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။ သို့သော် အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ရယ်ရလေသည်။

“သူသေခါနီး ခံစားရတယ် ဟုတ်စ။ ခင်ဗျားပြောပုံက ကျုပ် သတ်သလိုကိုးဗျ။ ဒီမယ်

ကိုအောင်ဖြိုးရဲ့ သူ ကျုပ်ဆီကို ပြန်လာတာ ခင်ဗျားကို ငြီးငွေ့လို့ပေါ့။ ဟား ... ဟား ...”

ဦးဖိုးသစ်သည် စီးကရက်ကို အားပါးတရဖွာလျက် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ မီးခိုးများသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော နေရောင်တွင် လှပသော အရောင်အမျိုးမျိုးဖြစ်ကာ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးအောင်ဖြိုးသည် ထိုခဏ၌ ဇနီးဖြစ်သူ မမကြီး၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ပြန်၍ မြင်ယောင်ပြီးလျှင် သူနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော ၁၅ နှစ်တာမျှ ဘဝခရီးကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သူ့အား စွန့်ပစ်၍ ဦးဖိုးသစ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဦးဖိုးသစ်ထံမှ မိမိထံသို့ ပြန်လာသည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် သေဆုံး သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခေတ္တမျှ သတိမေ့လျော့လျက် ရှိလေ၏။

သို့သော် သူမုန်းတီးသော သူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သည်းမခံနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဦးဖိုးသစ်၏ ချောမွေ့သော လည်တိုင်ရှည်ရှည်ကြီးကို မိမိ၏ တုတ်ခိုင်သန်မာသော လက်ချောင်းများဖြင့် အသက်ထွက်၍ သွားသည် အထိ ဖျစ်ညှစ်လိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။

သစ်။ ။ “ခင်ဗျားဟာ သိပ်ဒေါသထွက်နေတယ်။ ခင်ဗျား ခေါင်းပူနေတယ်။ ခေါင်းအေးအေး ထားစမ်းပါ”

ဦးဖိုးသစ်သည် အထက်ပါစကားများကို အတော်ပင် အားယူ၍ ပြောလိုက်ရ၏။ သို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာလည်း မိမိအား စူစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသော ဦးအောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံး များဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားစေရန် ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးအောင်ဖြိုး မှာလည်း ဒေါသအရှိန်ဖြင့် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေသည်။ သို့နှင့် တုန်ရင်သော အသံဖြင့် ...

“ခင်ဗျားဟာ မမကြီးကို သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ နောက် အရေလည်တဲ့အခါကျမှ ကျုပ်ဆီ ပြန်ပြေးလာတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဟာတွေ ခင်ဗျား မေ့ပြီပေါ့လေ”

“အလကား ပြောတာ။ မမကြီးဟာ ရူးနေတယ်။ သူလိုသမျှ ကျုပ် ပေးတယ်။ သူစားချင် သမျှ ကျုပ် ကျွေးတယ်။ အပြောင်းအလဲရပြီး စိတ်ပျော်အောင် ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ သူ့ အပေါ်မှာ ကျုပ် မေတ္တာ ဘယ်လောက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဒီဟာတွေအားလုံး ခင်ဗျား ပလီတာချည်းပဲ။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားဟာ သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းလို့ သူဟာ ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား သူ့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလည်း ငြီးငွေ့ရော သူ့ကိုလည်း ကန်ချလိုက်တာပဲ။ ဒီတော့မှ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို ပြန်ပြေးလာတယ် မဟုတ်လား ဦးဖိုးသစ်ရဲ့။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး သေရှာတာပဲ”

ဦးအောင်ဖြိုး၏ အသံမှာ စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်၍ သွားလေ၏။ ဦးဖိုးသစ်သည် သူ၏လည်ပင်းကို စိတ်မလုံသကဲ့သို့ စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ဦးအောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံး များသည် ယခင်ကထက် ပြူးကျယ်လာလျက် အရောင်မှာလည်း စိတ်မနှံ့သော သူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ အဓိပ္ပါယ် ကင်းမဲ့စွာ ရှိနေလေသည်။

သစ်။ ။ “ဒီဟာတွေ ကျုပ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

(ဦးအောင်ဖြိုးက အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှူလျက်) “မမကြီးမှာ အဆုတ်ရောဂါရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့မှာ သားသမီးမရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုချစ်တာ၊ ချစ်တာပဲ။

သူဟာ အသက်ရှည်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျန်းကျန်းမာမာ နေတာကို ကျုပ် မြင်ချင်တယ်။ ဒီဟာကလွဲပြီး ဘာမှ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆီက သူ့ကို ဓားပြတိုက်ယူသွားတယ်။ သူ့ကို ပျော်အောင်ထားမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား မလိမ့်တပတ် ခေါ်သွားတယ်။ ဒီနောက် ခင်ဗျားသူ့ကို ဘာမှမပေးဘူး။ သူဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံသွားရရှာတယ်”

ဦးဖိုးသစ် ဦးအောင်ဖြိုး၏ စကားများကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိလေရာ စီးကရက်တိုက်ကလေးသည် လက်ကိုလောင်သောအခါမှ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

သစ်။ ။ “ကျုပ် သူ့ကို ကောင်းကောင်းထားတာပဲ ... တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုတယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီကောဗျ”

ဖြိုး။ ။ (ဒေါသထွက်လျက်) “ဘာပြုစုတာလဲ။ သူဟာ အဆုတ်နာဖြစ်နေတယ်။ နေရာထိုင်ခင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ဆေးဆရာဝန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ပြုစုမယ်ဆိုရင် ဒီလိုမဖြစ်ဘူး ... အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ သူမမာမှန်း သိရက်နဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ကြီးတောင်ကြား ငှက်ဖျားပေါ်တဲ့ နေရာတွေ ခေါ်သွားတယ်။ ချောက်ချီးချောက်ချက် ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးကုတယ်။ နောက်ဆုံး ကုလို့မရနိုင်တဲ့ အခြေရောက်မှ သူ့ကို မန္တလေး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် ... ကျုပ် အားလုံး သိတယ် ဦးဖိုးသစ် ... မမကြီးက ကျုပ်ကို အကုန် ပြောသွားတယ်”

ဦးဖိုးသစ်သည် ဦးအောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံများကို ပြန်၍ ကြည့်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလျက်ရှိသော ဒုတိယတန်းတွဲကလေးမှာ တခြားတွဲများနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ရှိလေရာ တွဲပြတင်းပေါက်များမှ မြင်ရသော နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ အစိမ်းရောင်သစ်ပင်များနှင့် လယ်ကွင်းကြီးများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားလျက် ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ရထားမှာ မိုင် ၄၀မှပင် ကျော်လွန်ခဲ့တ်မောင်းလျက် တဂျန်းဂျန်းမြည်လျက်ရှိသော စက်သံများသည် တွဲအတွင်းတွင် နားကွဲလှမတတ် ဆူညံစွာ ရှိနေ ကုန်၏။

ဦးဖိုးသစ်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ယိမ်းငဲ့လိုက်ပြီးနောက် ...

“ခင်ဗျားဟာ မမကြီးလိုပဲ ရူးနေပြီထင်တယ်။ ကျုပ်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ ယောက်ျား တစ်ယောက် စွမ်းအားရှိသလောက် လုပ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျားသိလား။ သူ့သေတာတောင် ကျုပ် မသိဘူး”

“အခုထက်ထိ ခင်ဗျား လိမ်နေသေးတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အမြဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေကို ကျုပ်က ငွေပေးပြီး ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်ယူဖို့ သူ့လျှို့အလုပ် ခိုင်းခဲ့ တယ်။ ခင်ဗျားဟာ စီးပွားပျက်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် ကျုပ် ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဒီလောက်လုပ်ရရုံနဲ့ ကျုပ် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။ လက်စတုံးလုပ်ဖို့ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်”

ဦးဖိုးသစ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖွေးခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ သို့သော် အနိုင်နိုင် ဟန်လုပ်၍ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ်ကိုသတ်ရင် ခင်ဗျားကော သက်သာမလား။ ကြိုးစင်မှာ သေရတယ်ဆိုတာ အသေကောင်းမဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဦးအောင်ဖြိုးသည် သူ၏ အကျိုးအိတ်များထဲသို့ လက်နှစ်ဘက်ကို ထည့်လိုက်လေသည်။
ဖြိုး။ ။ “ဒီမယ်ဦးဖိုးသစ် ခင်ဗျားကို သတ်တဲ့အတွက် ကျုပ် ခံရမှာကို နည်းနည်းကလေးမှ ကျုပ် ပမာမထားဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစင်ကိုတော့ ကျုပ် ရှောင်မှာပေါ့လေ”

ဦးအောင်ဖြိုး၏ လက်တို့မှာ ၎င်း၏ အကျိုးအိတ်များထဲတွင် အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို ဦးဖိုးသစ် သတိပြုမိ၏။ လက်ယာဘက်လက်မှာ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်ထား သကဲ့သို့ လက်ဝဲဘက်ထက် ပိုမိုဖောင်းပွလျက်ရှိသည့်ပြင် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော ဦးအောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံးကြောင်ကြီးများမှာလည်း သူ့ရှူးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံမျိုးကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု စိတ်တွင်ထင်မိ၏။

ဦးအောင်ဖြိုးသည် မိမိစိတ်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်သကဲ့သို့ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေပြီးလျှင် စကားပြောပုံများလည်း စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ဦးဖိုးသစ်မှာမူ တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေပြီးလျှင် အသံမှာလည်း မာကျော၍ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေလေ သည်။ ဦးအောင်ဖြိုး၏ စကားပြောပုံနှင့် ဟန်အမူအရာများမှာ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်ကို ဦးဖိုးသစ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ရှူးရာမှ ပြန်၍ ကောင်းလာခြင်းလော ... သို့မဟုတ် ကောင်းရာမှ ရုတ်တရက် ရှူးသွပ်သွားခြင်းပေလော ... ဟု ဦးဖိုးသစ် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။

ဖြိုး။ ။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်ရလိမ့်မယ်။ နေရာကျလိုက်လေဗျာ ... ကျုပ်တို့တွဲက ဘယ်တွဲနဲ့မှ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီတွဲထဲမှာ အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း လာဆုံအောင် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးတာများ အံ့ပါရဲ့”

ဦးဖိုးသစ်သည် “ဟေ့ ကိုအောင်ဖြိုး မလုပ်နဲ့” ဟု သွေးရှူးသွေးတန်း အော်လိုက်ပြီးနောက် တွဲမျက်နှာကျက်တွင် ရှိနေသော ကြိုး(Communication Chain) ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်ရှု လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီတာမျိုးနဲ့ ဘာရမလဲ ဦးဖိုးသစ်။ ကြိုးမဆွဲခင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် သေအောင်လုပ်နိုင်တယ် နားလည်လား”

ဦးဖိုးသစ်၏ နဖူးတွင် ချွေးပေါက်ကြီးများ သီး၍ လာတော့၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အကြောများ ဆိုင်းနေသဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်သကဲ့သို့ ခံစားရပြီးလျှင် လည်ပင်းကိုပင် လက် နှစ်ဘက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ရထားကြီးမှာလည်း တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါးမျှပင် ခုတ်မောင်းလျက် ရှိလေသည်။

သစ်။ ။ “ရှူးနေပြီ ကိုအောင်ဖြိုး။ ခင်ဗျား ရှူးနေပြီ”

ဦးအောင်ဖြိုးသည် ဦးဖိုးသစ် အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို ပဓာနမထားဘဲ မျက်စိနှစ်ဘက်ကို မှေးကာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောသကဲ့သို့ ...

“မမကြီးဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ မျက်လုံးကလေးများ သမင်မျက်လုံး လို ကြည်နေတာပဲ။ အသားကလေးများ နနွင်းတက်ကလေးချိုးထားသလို ဝင်းလို့။ သူဟာ ကျုပ်ကလွဲလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ကျုပ် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ရ မှာပေါ့လေ။ ကျုပ်က သူ့ကိုချစ်တာကိုး”

ဦးဖိုးသစ်သည်နှုတ်ခမ်းများ စို၍လာအောင် လျှာဖြင့်လျက်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ကား သူသည် အတော်ပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေပေပြီ။ သူသည် ဦးအောင်ဖြိုးအား နိုင်အောင်

ပြန်၍ သတ်နိုင်ပါမည်လော။ သူ၏ အိတ်ထဲတွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလေမည်လော။ ဤတွဲပေါ်သို့ ဦးအောင်ဖြိုး ရောက်လာခြင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကြိုတင် ကြံစည်ထားခြင်းပေလော။

ဦးအောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံများသည် ထူးဆန်းသော အရောင်မျိုးဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ဖြိုး။ ။ “ခင်ဗျားမျက်နှာကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ နေပူလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒီမယ်ဗျာ ... မျက်နှာကြက်က သံကြိုးကိုချည်း ကြည့်မနေပါနဲ့ဦး ဆရာကြီး။ ခင်ဗျားရှေ့ကို ခြေ တစ်လှမ်းမတိုးခင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပစ်ချနိုင်တယ်။ ကျုပ်မှာ လက်နက်ပါတယ်ဗျာ။ အလို ... ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးဖိုးသစ်သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်တာ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ဖြိုးက လန့်၍ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးဖိုးသစ်၏ အကြံမှာ အကယ်၍သာ မိမိသည် ဦးအောင်ဖြိုး၏ စိတ်ကို တစ်ခဏမျှ လစ်အောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ကား မီးရထား မျက်နှာကြက်မှ ဂါတ်တွဲအထိ ဆက်သွယ်ထားသော ကြေးနန်းကြိုး (Communication Chain) ကို ဆွဲရန် အချိန်ရမည်ဖြစ်၏။ ဦးအောင်ဖြိုးကား ရူး၍နေ၏။ မိမိသည် လက်နက်ပါသော သူရူးတစ်ယောက်နှင့် လူမရှိသော မီးရထားတွဲထဲတွင် ရင်ဆိုင်၍ နေရလေပြီ။

ဦးဖိုးသစ်သည် တွဲပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ “ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်ရာ ဦးအောင်ဖြိုးသည် ဦးဖိုးသစ် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ ဦးဖိုးသစ်သည် လက်တစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ ကျားကဲ့သို့လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး ခုန်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကြက်မှ သံကြိုးကို တစ်ခါတည်း ဆွဲလိုက်လေ၏။ ဦးဖိုးသစ်ကား အနိုင်ရလေပြီ။

သို့သော် ထိုအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးဖြစ်သော ဦးအောင်ဖြိုးသည် ဦးဖိုးသစ်အား အောက်မှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် ဦးဖိုးသစ်မှာ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်၍ လဲကျသွားလေရာ ထိုခဏ၌ပင် ဦးအောင်ဖြိုးသည် မိမိသန်မာသော လက်ကြီးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဦးဖိုးသစ်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဦးဖိုးသစ်၏ ကိုယ်ကို ပြတင်းဘောင်အပြင်ဘက်သို့ တွန်းချလျက် ရှိလေ၏။ ပထမ၌ ဦးဖိုးသစ်သည် ချောမွေ့သော ပြတင်းပေါက်ဘောင်များကို တစ်ခဏမျှ ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်ကာ ရှိနေသော်လည်း နောက်မှ တွန်းထိုးလျက်ရှိသော အင်အားကို မခံနိုင်သဖြင့် ပထမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရာမှ ကိုယ်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေအဟုန်တွင် ခေတ္တဝဲပျံကာ ရှိနေပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ စိုက်ကျသွားလေ၏။

အချက်ပေးသံကြိုးကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် မီးရထား ရပ်သွားလေ၏။ မီးရထားရပ်သွားသော နေရာမှာ ဦးဖိုးသစ်ကျသွားသော နေရာနှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်မျှ ဝေးလေသည်။ ကိုက် ၂၀၀ ခန့် အရှိန်လွန်သွားသဖြင့် ရထားသည် ဦးဖိုးသစ်အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်၍ ဆုတ်ခဲ့ရ၏။ မီးရထား ဂတ်ဗိုလ်နှင့်တကွ တွဲပေါ်မှ လူများပါ စုရုံးရောက်လာကြရာ ဦးအောင်ဖြိုးက ထိုသူမှာ ဒုတိယတန်း တွဲထဲတွင် မိမိနှင့်အတူ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ခရီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မသိဘဲ ပဲခူးမြို့မှ တက်လာသည်ကိုသာ သိရကြောင်း၊ ထိုသူသည် မိမိနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေသည်ကို

မြင်ရသည့်အပြင် သူကြည့်ရှုပုံမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သဖြင့် စိတ်မနှံ့သူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသလော ... မိမိတွေးမိကြောင်း၊ ထိုအခါက သူသည် မီးရထားပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်ကို အဆမတန်ကျော်၍ထွက်ကာ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ အဝေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလျက် ရှိရာမှ တစ်ခါတည်း ရှေ့သို့ ခုန်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် အောက်သို့စိုက်၍ ကျသွားကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိသည် ကြက်သေသေလျက် ရှိရာမှ လန့်ဖျတ်အော်လိုက်ပြီးနောက် သတိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မီးရထားသံကြိုးကို ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

ဦးဖိုးသစ် စီးသော တွဲပေါ်သို့ သွားရောက်ရှာဖွေကြသောအခါ ၎င်း၏အဝတ် အစားများထည့်သော လက်ဆွဲသားရေအိတ်နှင့် ထီးတစ်ချောင်းကို နေသားတကျ တွေ့ရ၏။ အလောင်း၌ကား အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေ ၁၀ဝိကျပ်ခန့်ပါသော ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးအောင်ဖြိုးအပေါ်၌ မည်သူမျှ သံသယမရှိဘဲ ဦးအောင်ဖြိုးသည် ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း အစစ်ခံသည်ဟု ယူဆကြ၏။ သက်ဆိုင်ရာတို့ကလည်း ဦးဖိုးသစ်သည် ရထားတွဲ ပြတင်းပေါက်မှ အားလွန်၍ မတော်တဆ ကျသွားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီးလျှင် တမင်ခုန်ချလိုက်ခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် နောက်ဆုံး အမှုကို ပိတ်လိုက်၏။

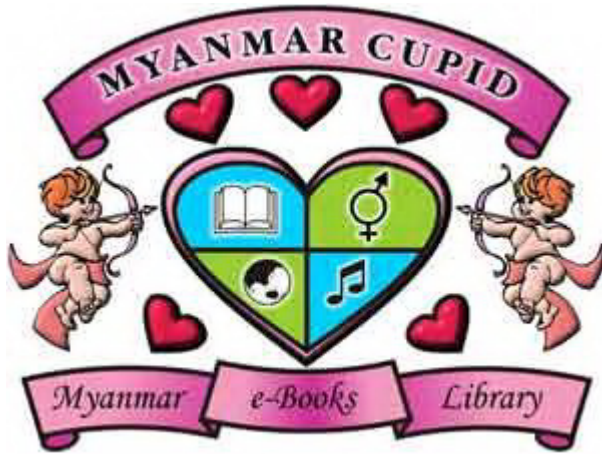
နောက် ၃ ရက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းသော အစုန်ရထားသည် ပိန်းဇလုတ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် ၁၅မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လူတစ်ယောက်သည် ဒုတိယတန်းတွဲတစ်တွဲပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်ကို ထိုတွဲနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တတိယတန်းတွဲ တစ်တွဲပေါ်မှ လူများက မြင်လိုက်ရသဖြင့် လူတစ်ယောက်က ကြီးကို ဆွဲလိုက်ရာ မီးရထားရပ်သွားလေသည်။ မီးရထားသည် ထိုခုန်ချရာနေရာသို့ ရောက်အောင် ပြန်၍ဆုတ်လာခဲ့ပြီးလျှင် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ဦးခေါင်းထက်ခြမ်းကွဲလျက် သေဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရ၏။

ထိုသူ၏ အိတ်ထဲတွင်ပါသော စာများ၊ စာချုပ်စာတမ်းများကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် သေသူမှာ မန္တလေးမြို့မှ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဖြိုးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ဦးအောင်ဖြိုး၏ အလောင်းကို တွေ့သောနေရာမှာ လွန်ခဲ့သော ၃ရက်ခန့်က အဆန်စာ ပို့တဲ့ ဒုတိယတန်းတွဲတစ်တွဲမှ ဦးဖိုးသစ် လိမ့်ကျသည်ဆိုသော နေရာနှင့် ၁၀ တောင်ခန့်မျှသာ ဝေးလေသည်။

၃ ရက်အတွင်း ဤတစ်နေရာတည်း လိုလို၌ပင် ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့ လိမ့်ကျသေဆုံးရသည်ဆိုခြင်းမှာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခြင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် ထူးဆန်းသော ပြဿနာတစ်ခုပေလော၊ မည်သူမျှ ဖြေရှင်းမရခဲ့ပေ။

ကာနယ်ဇင်း မဂ္ဂဇင်း။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
* * *

သတိပေးချက်

ဤစာအုပ်သည် မြန်မာကျူးပစ်မန်ဘာများမှ အခမဲ့ တင်ဆက်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသဖြင့် အခကြေးငွေဖြင့် ကူးယူရောင်းချခြင်း၊ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတရာ အလို့ငှာ အသုံးချခြင်း တို့ကို ပြင်းထန်စွာ တားမြစ်သည်။

ဝိညာဉ်
လောက
ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

